

O Străină

Petean Teodora Cătălina

O Străină

Uneori viața e chiar grea, dar sincer eu nu prea cred că asta ar trebui să fie un impediment în realizarea idealurilor pe care dorim să le urmăm.

Un mare om spunea o dată: " Dacă iubești viața, și viața te va iubi pe tine."

Prima dată când m-am apucat de scris a fost când eram foarte mică, aveam 7-8 ani. Îmi amintesc că, o dată, chiar am apărut la televizor cu o mică poezie, care era banală, dar fiindcă era dedicată marelui poet Eminescu era o poezie care merita să fie auzită.

Apărusem și prin ziar, dar sincer, când am ajuns în clasa a cincea am renunțat în a mai iubi literatura, poezia, totul. eram un fel de zombie care nu mai era în stare să facă altceva decât să învețe ca un robot, fără să gândească. Am stat așa un an întreg, clasa a cincea fiind un total eșec. În clasa a șasea mi-am mai extins orizonturile, iar în clasa a șaptea am reușit, cu adevărat, să devin o persoană liberă, să mă auto-eliberez din toate lanțurile cu care mă legasem.

"O străină" este o poveste de dragoste în principal, dar care tratează, în secret, pașii vieții, discutându-i degajat, în linii mari ce-i drept, dar totuși discutați. Am încercat să las o urmă pe acest pământ prin existența mea. Nu am vrut "să fac umbră pământului degeaba" cum se spune.

Vă invit să încercați să înțelegeți un raționament al unei adolescente care se crede matură, să încercați să înțelegeți că "dragostea nu are limite" și că o simplă persoană apărută în viața noastră la momentul potrivit poate să "change the world".

Dedic această carte tuturor persoanelor care au fost alături de mine, tuturor celor care mi-au oferit un zâmbet când am avut nevoie, tuturor prietenilor mei și, desigur, părinților mei, fratelui meu și bunicii mele.

“Visează ca și cum ai trăi veșnic, dar trăiește ca și cum ai muri azi, căci nu contează anii din viața ta, ci viața din anii tăi.” – James Dean

Capitolul 1 – A new start

Edimineață. Adică vreau să spun luni dimineață. Și ce înseamnă asta?! Școală!!! Nu știu ce o să mai fac cu școala asta, deja mă scoate din sărite. Adică, mă rog, nu e așa cum sună. Nu's corigentă sau alte deastea, din contră sunt premiantă, am terminat a unsprezecea cu zece pe linie. Cine mai reușește astfel de performanțe în zilele astea? Eh, să încep prin a mă descrie puțin. Sunt o fire ok, cam enervantă uneori, dar asta nu mă împiedică să am o duzină de prieteni, mai mult sau mai puțin pe interes. Am un metru șaptezeci și cred că în jur de șaptezeci de kilograme, nu m-am mai cântărit de mult. Cântarul este inamicul meu numărul unu și cum nu vreau să imi distrug nervii, prefer să nu mă mai urc pe el. Am șaptespezece ani și cum spuneam sunt în clasa a douăsprezecea, adică încă două săptămâni și nu voi mai fi a douăsprezecea, voi fi un mic bobocel la facultate. Nici până acum nu m-am hotărât ce facultate să urmez, cred că aștept ultimul moment ca de fiecare dată, tipic mie. Apropo mă numesc Jessie, mama era obsedată de numele ăsta din copilărie, mie mi se pare un nume numai bun pentru o cățea, și nu mă refer la o persoană ci la o cățelușă adevărată, dar în fine, nu mai contează acum. Sunt din România în caz că vă întrebați.

Am ajuns deja la școală și uite-o și pe prietena mea Mihaela.

- Bună Mishy! Ce faci?
- Bună Jessie! Bine tu?
- Am o veste bombă!
- Wow! Ce-i nou?
- Păi...

Mereu îmi place să fac câte o pauză de genul acesta, sună mai dramatic așa și o enervează pe Mihaela și probabil nu știe dar când e

încruntată îi apare pe frunte o mică cută ce seamănă cu o inimioară e așa de draguță. Și, cum ziceam.

- Vineri seară când am ajuns acasă, asta pe undeva pe la șapte și jumătate când, bineînțeles, mă aștepta mama la ușă...

- Oh! Asta sună a necazuri!

- Da, așa am zis și eu atunci, dar se pare că m-am înșelat. Și cum oricum mă durea capul îngrozitor i-am spus că am chiulit de la franceză și că după aceea am ieșit puțin cu tine și cu Andrei în oraș.

- Tu nu ești sănătoasă. Și?! Ce a zis? Adică vorbim aici de mama ta. Ce ți-a mai făcut de data asta?

- Culmea culmilor, nimic!

- Tu faci la mișto? Nimic? WOW! Nu pot să cred, adică vorbim de mama lui Jessie – perfecțiunea întruchipată, cea mai drastică mamă cunoscută vreodată și tu îmi spui că după ce i-ai spus că ai chiulit, că ai ieșit în oraș nu ți-a făcut nimic? NIMIC?!

- Exact, nimic. Știu, și eu am rămas șocată. Am urcat în camera mea și mi-am pus căștile în urechi și am început să învăț. După vreo cincisprezece minute m-a strigat la masă, bineînțeles că nu am putut să o aud, muzica era dată prea tare, așa că s-a auto-invitat la mine în cameră. Iți dai seama că aproape mi-a plesnit inima când am văzut-o în prag. Am stins muzica, nu știam unde să mai ascund mp3-ul, credeam că o să mi-l ia fără doar și poate, dar nu, s-a rezumat la a-mi spune că cina e gata și dacă vreau, fi atentă că mi-a spus dacă vreau, să cobor să mănânc. Adică nu mi-a impus ca în oricare altă dată, ci m-a întrebat dacă aș vrea. Am rămas șocată. Apoi am întrebat-o dacă s-a întâmplat ceva. A făcut ochii mari și a izbucnit în lacrimi. Wow, frate ce am mai făcut de data asta? Bineînțeles că nu avea de gând să îmi spună, doar stătea acolo în prag și plângea. Am chemat-o să stea pe pat, să se liniștească și să îmi explice și mie ce naiba în lumea asta se întâmplă? Și știi ce-a făcut? Nimic, a plâns și a plâns, iar după vreo zece minute mi-a zis că o să-i fie dor de mine.

- Ceeeeeeeeeeeeeeeeeeee?????
- Da, cam așa am reacționat și eu. Adică, mamă, unde plec? Apoi s-a uitat la mine. Se aștepta ca eu să știu deja. A coborât până la parter și s-a întors cu o hârtie în mână. Era ciudat de plină de sigla școlii noastre. Mi-au trecut prin cap atunci cam în jur de o mie și ceva de scenarii, unde, evident eu eram pionul principal și care, desigur, sfârșea rău.
- Și?? Ce-a zis? Ce-a făcut? Ce scria pe foaie?
- Ușor Miha dragă că nu am zece guri, deși nu mi-ar mai strica încă una. Glumeam stai liniștită. Așa cum spuneam. Păi pe foaie nu scria nimic rău, adică era totul frumos aranjat, mi-a împrumutat-o și am citit-o!
- Ei? Ce scria?
- Zicea ceva de o bursă...
- Bursă??? Wow! Unde?!
- Mă lași să explic sau mă grăbesc la oră și nu îți mai zic în veci?
- Gata, gata. Tac, pe cuvânt de cercetaș!
- Și cu degetele alea încrucișate de la spate ce mă fac?
- Ți se par. Mi le trosneam doar.
- Off! Așa și cum spuneam, înainte să fiu întreruptăăăă, am citit. Și zicea de o bursă de studii gratuită la... unde crezi? New York City!
- Tu glumeștiuuuuuuuuuu?
- Nu. Așa am făcut și eu când am terminat de citit. Am verificat numele meu de cinci ori, numărul școlii de șase și numele directorului de două ori, că și așa mi se face greață dacă îl pronunț de prea multe ori. Și era total originală scrisoarea, adică eu, în New York, toată facultatea. Ți dai seama? Sunt șocată și la ora asta. Să nu mai vorbim de cum a făcut mama. M-a strâns în brațe, m-a pupat până ce am căzut pe spate, cumpărase chiar și un tort, din care bineînțeles că nu am putut să nu mă abțin să nu mănânc.
- Doamne nu îmi vine să cred. Ești tare!

- Merci! Auzi Miha, știi, am totuși o mică rugămintă la tine. Dacă nu te superi, nu vreau să știe nimeni despre asta. Înțelegi? Nimeni!
- Da de ce? Doar e o veste super! Cum poți să îți dorești să nu știe nimeni?
- Nu știu! Dar nu contează. O să inventez eu ceva. De exemplu: m-am dus să muncesc cu tata la fermă, da sigur, și nu am vrut să fac facultate, sau nu știu, dar nu vreau să știe nimeni de asta. Înțelegi, Domnișoară Bârfitoare?
- Am înțeles! Și uite, nici nu țin degetele încrucișate!
- Mulțumesc mult, Mihaela!
- Pentru ce sunt prietenii adevărați? Dar oricum felicitările mele. O bursă, New York, tipi buni, cluburi, fără mama ta enervantă. Da cam așa s-a scurs dimineața mea, care se presupunea să fie infernală, tot vorbind cu Mihaela și dându-i informații care mai de care, pentru că este cu adevărat o bârfitoare. Eu cred, nu mi s-a confirmat, dar cred că ține undeva pe sub pat un carnețel în care notează ce a mai făcut cutărică azi, cu cine a ieșit Y sâmbătă seară, pe cine a mai lăsat X-culescu cu ochii în soare și tot așa. Și totuși tot prietena mea cea mai bună rămâne! O să îmi fie dor de ea.

Capitolul 2 – Please Don't cry

Huh. E deja vineri! Nu știu când se scurge timpul ăsta, deja devine stresant să nu mai am timp de nimic în afară de școală, școală și iară școală. Oricum mi-a spus mama că plecarea e peste o săptămâna. Sunt oarecum în cumpăna dintre extaz și dezamăgire. În primul rând sunt fericită, doar scap de cicălitoarea mea mamă, de infernalele și imposibile drumuri de aici și până la magazinul din colț deci automat scap de vecinu' de la doi, voi mai scăpa de asemenea de toți colegii mei insuportabili, de toți tipii oribili din țara asta, de toate fast-food-urile în care nu se mai servește nimic bun decât cafea, de toate sâmbetele ratate din cauza unor tâmpiți și voi putea spune de acum în colo, bună New York, bună fast-food-uri delicioase, bună tipule dulce de peste stradă, bună viață fără mamă, în câteva cuvinte: bună viață bună! Sunt atât de extaziată numai când mă gândesc la asta și gândește-te că e doar începutul. Și totuși uite că nu s-au inventat încă momentele bune care să nu conțină și momente proaste. Mă despart de Mihaela și asta mă supără cel mai tare, mă despart de școala mea ponosită, mă despart de vânzătoarea de la chioschiu` de ziare cu care bârfeam mereu înainte să vină autobuzul, mă despart de parcul ăla în care mergeam cu toți "borfașii" și râdeam, mâncam semințe sau înjuram până nu mai puteam, mă despart de toate astea și nu îmi convine. Sper doar că la New York o să mă distrez cu adevărat. Colegiu, băieți buni, mâncare bună, pat cald, masă caldă, de ce mă mai pot plânge? Doar asta e tot ce și-ar putea dori vreodată orice nou student într-o țara nouă.

Trebuie să îmi fac bagajele și credeți-mă nu pot să mi le fac decât atunci când nu e mama acasă că să mă streseze că bluza aia e indecentă sau că blugii aceia parcă sunt luați din tomberon. Oare ea chiar nu pricepe că ăsta e stilul meu vestimentar și cu asta basta?

Când o să înțeleagă cu adevărat că nu mai sunt un copil de zece ani și că acum pot să îmi port și eu singură de grijă. Oare așa sunt toate mamele? Doamne, sper că nu, sau cel puțin nu vă doresc să aveți așa o mamă ca a mea. Să trecem peste subiectul asta că deja îmi provocă o stare de amorțeală numai la gândul că cine știe poate îmi poate citi gândurile și eu o să pic prost mai târziu. Deci cum spuneam, îmi fac bagajul. Cred că îmi iau perechea asta de blugi, sunt în stil cowboy și îmi plac mult, mă și avantajează pentru că la ei nu pot să port decât bluze decoltate și nu se mai uită nimeni așa la curul meu cât târna, ci la balcoanele mele care, slavă Domnului, sunt destul de mari, bine, bine nu sunt mari sunt foarte mari, de când aveam vreo paisprezece-cinsprezece ani aveam niște balcoane, mă invidiau toate colegile și credeți-mă o data am vrut să le tai, prea voia să le pipăie toată lumea, dar slavă cerului că m-am răzgândit. Ce mă făceam eu acum? Și fustița asta roză s-ar potrivi într-un club în care din întâmplare mă voi afla eu după ce ajung. Așa că New York păzea că vin, *Babe!*

A trecut și săptămâna asta și uite-mă pe aeroport așteptând avionul în care urmează să fac un zbor lung și obositor, dar merită! Mama e lângă mine și ea pare foarte ciudat de îngrijorată; de vreo cinsprezece minute îi tot spun că o sun imediat ce cobor dar nu poate să înțeleagă că nu o să se întâmple nimic tocmai cu avionul ăsta. Mă rog, sunt oarecum fericită că a putut veni și tata. Nu știu dacă am spus, dar tata are o fermă, adică deaia nașpa cu găini, porci și chestii deastea urât mirositoare, dar câștigă bine și deci restul nu mai contează. El și cu mama sunt căsătoriți de vreo douăzeci de ani și până acum nu știu să se fi certat vreodată. Tata e pâinea lui Dumnezeu și nu glumesc; are o față blândă și brăzdată de riduri și de griji pesemne de la atâta muncă și oboseală, și un suflet atât de bun că dacă ai vrea să îl înșeli nu te-ar lăsa inima când i-ai vedea fața atât de îngrijorată că poate ție chiar ți s-a întâmplat ceva rău; cred că deaia are și așa de mult succes cu ferma și are și atâți de mulți prieteni adevărați. Mama, deși o descriu

mereu ca pe o isterică, să știi că are o față foarte calmă și niște ochi mici numai perfecți pentru față ei ovală. Are în jur de un metru spatezeci și cinci și poartă ochelari. Părul ei are o culoare care îmi place la nebunie, e ciocolatie dar cu nuanțe de auriu în el și nu știu cum de ea îl are așa din naștere și eu îl am așa de negru cu nuanțe de albastru în el. Uneori mă oftic, și mă oftic numai când îi văd ochii. Și ea și tata au ochii verzi, dar verdele ăla patruzator care te inebuneste, numai eu m-am găsit să îi am verzi-albăstrui. Nu știu dacă v-am povestit dar cred că în viață mea predomină prea mult albastrul. Adică părul meu are reflezii de albastru închis, ochii mei sunt verzi-albăștrii, prima mea păturică era albastră, prima mea pereche de șoșonei au fost albaștrii, prima mea jucărie a fost un ursuleț care era albastru, totul era albastru. Acum când merg pe stradă și văd o persoană gravidă și care poartă o bluza albastră încep să vorbesc singură și să zic că ce păcat de ființa respectivă tocmai i-a distrus viață viitoarei fiice, pentru că mama mi-a zis că ea obișnuia să poarte bluze de culoare albastră înainte să mă nasc, deci nu purtați albastru când sunteți însărcinate va nenorociți copii. Bine asta e o teorie tâmpită pe care am copt-o la ora de chimie când mă stresa profa și era îmbrăcată în albastru. Tocmai se lua de mine și eu cum știam că e însărcinată am întrebat-o ușor dacă îi place stilul meu. A făcut niște ochi după care a pufnit în râs un semn clar că nu și atunci i-am zis toate lucrurile de ți le-am zis și ție mai sus și de atunci nu mai poartă albastru. Doamne da să vedeți cum a rămas după ce i-am povestit era de-a dreptul șocată toată clasa pufnise în râs numai ea avea o față ca speriată de bombe. Îmi sună telefonul. E Mihaela. Nu prea vreau să vorbesc acum cu ea pentru că mă va face să plâng și nu vreau. O sun eu din New York. Oricum nici nu aș putea să vorbesc la telefon cu mama care se ambalează ata de când am ajuns aici. Are impresia că n-o să mă descurc, că o să cad pradă primului venit. Și mama nu mai tace o dată. Noroc că tata e bun și e de partea mea că altfel nu știu ce m-aș face,

sincer. Oricum pe tata nu îl prea interesează, adică îl interesează numai că el oricum nici înainte nu mă vedea decât o dată la o luna așa că plecarea mea nu-l va afecta cine știe ce. Din câte am înțeles eu o să vândă apartamentul ca mama să poată să vină să stea cu el la fermă. O să fie interesant, să mi-o imaginez pe mama dând de mâncare la un porc sau mai rău să aibe grijă de un cal, ar fi prea mult râs chiar și așa în imaginație.

- Tu de ce râzi? Nu vezi că eu mor aici și tu?

- Ei, ho și tu mamă. Nu vezi că exagerezi? Ce se poate întâmplă?

Haide potolește-te cu toată tărașenia asta că dacă te mai temi mult poate chiar se întâmplă. Asta vrei?

- Doamne ferește! Cum să vreau asta?

- Păi vezi? Acum haide liniștește-te! Eu mă duc până la baie și stai liniștită ca nu uit să mă spăl pe mâini.

Off! Mă omoară cu zile. Deja devine stresantă. Dar încă câteva minute și New York I'm coming, baby!

Capitolul 3 – Changes

Sunt în avion de câteva ore. Mai am puțin și ajung. Am și dormit puțin, probabil ca să pot reflecta și probabil pentru a realiza că sunt într-un avion spre New York. Sincer nici eu nu știu de ce am dormit, probabil mă simțeam doar obosită și cred că voiam să memorez tot ceea ce îndruga mama la plecare, a și plâns. Doamne nu știu ce să mă mai fac cu ea. Tata mi-a luat drept cadou de despărțire un laptop, e super interesant, adică am mai folosit la orele de informatică dar merge mult mai bine decât jaful meu de calculator de acasă. Am descoperit că am în el niște poze cu mine de când eram micuța și niște poze cu mine și cu mama și cu tata, cu buni. Îmi e așa de dor de buni. A murit acum doi ani și de atunci viața mea s-a schimbat complet. Mama nu era așa de la început, era chiar pot spune o mamă modernă dar după moartea bunicii s-a schimbat radical. Chiar nu am înțeles de ce dar probabil că îi e și ei foarte dor de ea și nu știe cum să spună asta. Eu una merg în fiecare duminică la mormântul bunicii, sau mai bine zis obișnuiam să merg, acum sper că o să mă înlocuiască mama. Nu cred că a mai fost acolo de nu mai știu eu când. Nu știu de ce. Probabil se simte vinovată sau...chiar nu îmi pot explica. O să îmi fie așa de dor de ei. Acum că ascult la mp3 mi se pare așa de banal, fără mama care să îmi urmărească fiecare mișcare, parcă e prea banal acum. O să îmi fie dor de apucăturile ei, cu care m-am obișnuit atât de mult, o să le duc dorul. O să îi duc dorul și Mihaelei și tatei și bunicii. Nu vreau să părăsesc țara cu gândul de reîntoarcere, vreau să părăsesc țara cu gândul că încă mai trăiesc în ea. Este un loc minunat pe care nu l-aș da pentru nimic în lume. E un loc superb, un loc în care m-am născut, crescut și în care toate amintirile mele se prind de mană acum în dansul de despărțire și mă imbată cu mișcarile lor ce par de o

ușurintă mult prea mare. Acum că mă gândesc la lucruri așa nu prea îmi vine să cred că tocmai am părăsit ce iubeam cel mai mult, nu îmi vine să cred că ochii îmi curg, că viața mea aparținea acelei lumi și acum nu am făcut altceva decât să dau cu piciorul la ceva ce nu voi mai găsi nicăieri altundeva. Nu imi vine să cred că tocmai am spus adio celui mai de preț lucru din viața mea.

Și totuși, vreau să cred, să sper, să îmi imaginez că New York-ul va deveni de acum noua mea casă, o casă galagioasă, mare, în care să pot cunoaște noi oameni, noi personalități, noi culturi, noi luminițe aducătoare de speranță. Vreau să cred că acum acest oraș a devenit noul meu loc în care voi putea să spun mai târziu că reprezintă locul în care am luat naștere, locul în care m-am propulsat într-o lume socială cu un grad de duritate, de așteptări mai mare. Simt că aceasta este chemarea mea, simt că aici îmi voi găsi locul pe care îl caut de atâta timp. Și chiar dacă nu aș simții, cred că o data ce ajungi să cunoști o realizare atât de mica și totuși atât de mare inima începe să îți bată nebunește doar la gândul spre ceea ce va urma, spre ceea ce vei putea deveni, numai la gândul că această oportunitate ti-a fost încredințată ție, a fost păstrată de atâta timp și tu, un elev obișnuit, ai ajuns să ai ocazia să fii pastratorul ei. Mie una mi se pare un lucru minunat. Sincer niciodată nu m-am priceput la cuvinte dar când treci prin ceva asemănător mie cuvintele devin cel mai mic obstacol în împlinirea visului tău. Că tot veni vorba cred că ar trebui să mai repet un pic la engleză. Deși sunt bunicică la engleză niciodată nu poți să știi tot, de aceea încă mă mai consider un bobocel. Studiez intensiv engleză de patru ani și uite că încă nu îmi permit mie însămi să spun despre mine că știu cu adevărat limba aceasta. Am studiat tot ce se putea studia în engleză astfel încât nimic să nu mi se pară ciudat când voi ajunge în sfârșit la destinație.

Peace is everything...

Capitolul 4 – Closed Eyes

Adormisem când am observat că cineva încearcă să îmi atingă laptop-ul. Am făcut ochii mari și cu un șuierat m-am întors către persoană de lângă mine, care din coincidență era și “partenerul” meu de zbor pe rută această. Nu îl băgasem în seamă până atunci pentru că nu mi se păruse interesant, dar acum la o privire mai atentă ai fi putut observa obrajii îmbujorații, textură lor fină de culoarea fildeșului, ochii săi ciocolatii-negrii, mâinile sale încă neretrase de pe laptop-ul meu, aveau așa o culoare ciudată, nemaintalnită, parcă acest bărbat nu ieșise în viața lui în lume, parcă soarele nu îi atinsese niciodată față, parcă era un nou-născut a cărei piele e albă ca laptele. Nu cred că avea mai mult de douăzeci și opt de ani, nu credeam defapt eram sigură. Ochii săi emanau o căldură irezistibilă, de parcă ai fi vrut să îi atingi fața, să i-o explorezi să te convingi că e reală. Mi-am înors privirea scăpând astfel din lanțurile sale hipnotice. Cu o voce răgușită și enervată am șoptit:

- Ce vrei? De ce ai vrut să îmi iei laptop-ul?
- Nu, nu, nu. Ai înțeles greșit! Nu am vrut să îți iau laptop-ul doar că ei bine l-ai stins dar nu l-ai închis și am vrut să îl închid și să îl mut astfel încât să poți să dormi mai bine.

Apoi afișă un zâmbet năucitor, pentru o secundă am uitat cum să mai vorbesc engleză.

- A! Ok! Merci. Scuze că te-am acuzat.
- Nu e nimic. Acum poți să dormi liniștită.

De parcă aş mai putea, la cât m-ai hipnotizat! Să revenim.

- Și cu ce treburi la New York? Am întrebat eu îndoielnică.

- Păi sunt profesor la o universitate și tocmai mă întorceam dintr-o escală. Am făcut un tur al Europei și sincer am rămas vădit impresionat. Chiar mi-a plăcut.

Vorbea așa de repede și de dulce încât mai aveam puțin și mă aplecăm să îi miros respirația, eram sigură că e căpșună sau zmeură deși nu eram foarte sigură. Mirosea demential.

- Hmm.. a fost tot ce am reușit să spun.

- Da chiar mi-a plăcut. Am fost pește tot din Franța, Germania, Italia, Rusia, România, Bulgaria etc.

- Serios? Ai fost în România? Am sărit eu ca arșă, parcă vizitase ladul nu țara mea de origine.

- Da, a răspuns el vădit surprins, apoi cu o privire precaută m-a analizat un pic, era șocat parcă îmi citea gândurile, a fost interesant să fiu.. acolo.

Eram șocată. Un New Yorkez vizitase România și îi mai și plăcuse, ei asta chiar e ceva la care nu mă așteptam. Un zâmbet uriaș mi-a brăzdat fața făcându-mă să arăt ca o copilă nu mai mare de șase ani, sunt sigură. Zâmbetul lui în schimb de răspuns a fost... ei bine mi-a tăiat respirația. Așteptând ca inima mea să se mai liniștească sau mai bine zis să fiu capabilă să conștientizez că trebuie să respir. Am reușit să zic doar că eu sunt din România.

Șocul de pe fața lui m-a speriat pentru o fracțiune de secundă, apoi ochii lui au revenit la mărimea normală și un zâmbet timid i-a apărut pe buze. Cu o voce suavă și-a apropiat buzele de urechea mea, moment în care am înghețat, și mi-a șoptit:

- Românele sunt bestiale!

A spus asta într-o română desăvârșită încât am uitat complet că el nu știe română. M-am uitat la el și mi-a răspuns cu un alt zâmbet inocent.

- Atât am reușit să învăț cât am stat în România. Mi-a explicat el dulce. Am dat în cap în semn de răspuns apoi am roșit toată că un rac gata de preparat la cuptor.

Am mai vorbit un pic până am aterizat, zborul fiind lung și obositor. Când am aterizat i-am mărturisit că îmi este teamă, fapt pentru care mi-a prins mâna într-o strânsoare al naibii de perversă. Degetele lui le dezunea pe ale mele, unindu-le apoi cu ale lui într-o strânsoare inimaginabil de caldă în comparație cu mâinile sale așa de albe. Ne-am despărțit pe aeroport. Tristețea despărțirii de el era imprimată pe față fără doar și poate. S-a apropiat de mine și m-a sărutat pe obraz spunându-mi că New York este New York tocmai datorită faptului că oamenii se întâlnesc tot timpul pe stradă accidental. Așa ne-am despărțit și am sperat – chiar am sperat ca din greșeală să dau peste el pe stradă – ochii lui mă vor bântui la noapte negreșit.

Capitolul 05 – Smile for me?

La ieșirea din aeroport mă aștepta o femeie învârstă, cred că avea 60 – 65 de ani. Părul ei de un alb – argintiu mi-a amintit de culoarea pielii misteriosului meu partener, dându-mi seama după ce mă părăsise că nu îl întrebasesm niciodată cum îl cheamă. Bătrânica ținea în mână ei sfrijită o bucățiță de carton pe care scria numele meu cu o caligrafie de invidiat. M-am apropiat de ea și pe măsură ce avansam fața ei îmi devenea din ce în ce mai clară. Era frumoasă pentru o femeie în vârstă. Avea ochii de culoarea mării, doar că o culoare atât de agitată, îți dădea fiori dacă se încrunta. Pielea ei era aproape transparentă, lăsându-mă să îi văd venele pe sub ea. Dacă eram atentă puteam distinge chiar cum îi pulsează sângele. Am făcut ultimul pas și am întins mâna.

- Hey! Dumneavoastră trebuie să fiți doamna Jenkins.

Un zâmbet de copil i-a apărut pe față făcându-l ochii să pară că sclipesc. Fericirea se citea pe fața ei. Am continuat repede, surprinsă de o astfel de primire.

- Eu sunt Jessie Carter. Ce-a pe care o așteptați.

- Bună scumpo. Oh! Te rog nu îmi spune doamnă Jenkins, vorbește-mi normal, nu îmi place să fiu considerată bătrână.

Chicotea. Mi s-a părut că nu mai auzisem un chicotit de atât de mult timp, dar cu siguranță nu mai auzisem un râs așa de armonios ca acesta. O întreaga legătură de clopoței se pierduse în vocea acestei femei. Mă făcea să mă simt atât de familiar, atât de bine, parcă fusesem crescută aici cu ea, parcă era... atunci înțelesesem. Amintirile mele îmi jucaseră o farsă, voiau să îmi arate cât de bine seamănă ființa aceasta cu bunica mea. O lacrimă mi se scursese pe obraz, era atât de

caldă încât m-am speriat la început. Fața doamnei Jenkins se întristă când îmi văzu reacția. Începu să vorbească repede.

- Vai! Îmi pare așa de rău! Nu știam că sunt chiar atât de urâtă. Îmi pare sincer rău. Uite! Uite! Un șervețel. Gata! Gata!

- N – nu... Sunt bine! Nu este vina dumneavoastră, doar că semănați atât de mult cu bunica mea. Mi-ați adus aminte de ea.

- Oh! M-ai speriat drăguț! Am crezut că arăt al naibilui de urât! N-am mai putut să zic nimic doar să pufnesc în răs. Parcă era bunica. Micuță, îngrijită și glumeață. Eram așa de fericită. Am pornit spre viitoarea mea locuită sau mai bine zis noua casă. Doamna Jenkins mi-a spus că dacă vreau pot să locuiesc cu ea și nu în apartamentul pe care mi-l pregătise. Îmi spusese că îi plăcea de mine, că nu eram ca ceilalți chiriași pe care îi mai avusese. M-am simțit bine pentru că avea încredere în mine și dându-mi seama că se simte singură am acceptat. Avea o casă impresionantă. Îmi plăcea foarte foarte mult. Avea două etaje și era foarte bine îngrijită. Grădina era plină de flori de toate culorile. M-au făcut să mă relaxez imediat ce le-am văzut.

Doamna Jenkins mi-a prezentat casa. Aveam propria mea baie, un dormitor super-mare și super drăguț. Aveam cearșafuri de mătase pe pat și atunci m-am întrebat dacă nu cumva doamna Jenkins face parte din Mafie sau așa ceva. La fereastră stăteau de veghe niște perdele cu model floral, culoarea mea preferată – albastru-ocean. Pernele aveau diferite imprimeuri. Pe una scria “ I Love Myself “, decisesem că aia va fi perna mea preferată. Podeaua era din lemn, un lemn fin și ciudat de frumos. Un covor foarte pufos și albastru îmi acoperea o parte din podea, făcându-mi camera să pară că are propriul ei lac. Pe peretele opus patului se afla o oglindă imensă și o comodă în care puteam să îmi pun cosmeticele, sau mai bine zis să îmi pun lip-stick-ul, peria de păr și fardurile. Nu îmi plăcea să mă machiez. În partea stânga, opus de fereastră, era dulapul. Era imens, cu două uși și o oglindă pe una din ele. L-am deschis și am observat că îmi trebuia de cinci ori volumul

bagajelor mele pentru a-l putea umple. Doamna Jenkins mi-a analizat fața și fericită că îmi place ceea ce văd a continuat să îmi prezinte și restul casei. Eu aveam camera la etaj, iar doamna Jenkins jos, astfel încât nu o puteam deranja și nici ea pe mine, deși o femeie mai agreabilă ca ea nu ar fi putut să mă deranjeze nici dacă ar fi vrut. Bucătăria era enormă și utilată cu tot ce trebuie. De la mixer până la mașina de spălat vase. Farfurii pentru un batalion, tacâmuri de asemenea, pahare, șervețele, tot ce voiai. Sala în care mâncam sau “Annabell” cum mi-a spus doamna Jenkins că îi spune era imensă. Doamna Jenkins o poreclise așa pentru că mânca singură și ca să nu îi se pară așa de goală camera îi dăduse un nume. Zicea că o făcea să nu se simtă singură. “Annabell” avea în mijlocul ei o masă imensă cu scaune vechi, tapițate pentru care ai plăti o avere să ai măcar unul. Am rămas impresionată și de sala de me...- Annabell . Baia mea era echipată mai ceva ca a starurilor de la HollyWood. Era imensă, cu o cadă pentru trei nu pentru două persoane. Ce să mai era Raiul în miniatură acasă la doamna J. După ce mi-a arătat și sufrageria, care găzduia un șemineu de îți tăia răsuflarea, m-a condus și în restul casei. Era imensă. I-am mulțumit că mi-a oferit această posibilitate de a locui cu ea într-un cartier atât de drăguț și atât de frumos. Am întrebat-o ca să mă asigur dacă face parte din Mafie. Ea a râs de gluma mea și mi-a spus doar că fiul ei este un profesor strălucit și o ajută să întrețină casă.

- Face și el ce poate ca să mă știe fericită. Dar mai bine m-aș lipsi de toate astea decât să mai stau o zi singură în casă asta.

Probabil că avea dreptate. Să fi singur nu e tocmai un lucru prea frumos.

- Doamnă Jenkins, cât trebuie să vă plătesc pentru chirie?

- Fi serioasă! Nici măcar un cent! Nu vreau să aud de așa ceva. Probabil ți se pare că sunt vreo nebună, doar te cunosc de câteva ore și deja îți laș pe mâna toată casă mea și pe mine de altfel, dar crede-

mă că mă pricep la citit oamenii iară tu ești foarte bună. Stă scris pe fața ta. Inima ta e pură, pot vedea asta.

Femeia asta era fenomenală. Vorbea serios?

- Vorbiți serios?
- Sigur că da draga mea. Haide haide! Du-te și despachetează, eu am să fac un ceai. Să vii să vorbim.

A făcut o pauză după care a spus încet:

- Dacă vrei desigur.

Sigur că voiam. Voiam să știu povestea vieții ei. Era atât de singură încât nu m-aș fi mirat dacă viața ei ar fi fost un haos total. M-am aplecat și i-am dat un pupic pe obraz în semn că de abia aștept. Un zâmbet i-a luminat fața și mi-a făcut semn să mă duc sus să despachetez și să revin cât de repede pot.

Capitolul 06 – What Now?

Ajunsă în “camera mea”, de acum puteam să îi spun așa, am încercat să îi găsesc măcar un defect. Fără speranța însă. Mă făcea să mă simt ciudată. De ce să fiu eu singura cu defecte de aici? Până și doamna J., chiar dacă timpul îi brăzdase fața de riduri, tot arăta mai bine ca mine. Mă simțeam ciudat. Am alungat gândul urât încercând să îmi amintesc că trebuie să o sun pe mama. Grozav! Mama! Am luat telefonul mobil, am verificat dacă am semnal apoi, fără tragere de inimă, am căutat prin contacte la litera M. După ce apucasem să formez mi-am adus aminte că o aveam și pe apelare rapidă. Nu a apucat să sune nici măcar de două ori că a și răspuns.

- Jessie?! Tu ești?

- Dar cine crezi? Mătușa Matilda?

Am spus eu cu un ton aproape complexat. Noi nici măcar nu aveam vreo mătușă cu numele ăsta.

- Off!! Termină cu prostiile astea. Spune-mi, ai ajuns? Cum e? E bine? Îți place? Vrei înapoi acasă?

La dracu, NU!

- Putem să aranjăm un zbor dacă nu îți place

.

- Mamă.

- Zi, vrei? Îl chem chiar acum pe taică-tău.

- Mamă.

- Nu e nici o problemă. Poți să fii liniștită pentru facultate, găsim noi una în România care să fie destul de bună și –

- MAMĂĂĂĂĂ! Ai de gând să mă ascuți și pe mine?

- Îmi pare rău draga mea! Nu am vrut.

Vocea mamei, așa plângăcioasă cum era, îmi trezise un pic de dor de casă, dar nici prin cap nu îmi trecea să mă întorc. Pentru numele lui Dumnezeu, sunt liberă. Ce? I s-o fi făcut dor de mine te pomenești.

- Nu mamă, stai liniștită. Sunt bine și doamna Jenkins e o dulce. A zis că nu mă lasă să stau în apartamentul pe care mi-l pregătise inițial așa că m-a luat la ea acasă. Îți vine să crezi? Nu e o dulce?

- Jenkins și mai cum? Dacă e vreuna din alea care abuzează sexual de tineri? Sau mai știu eu ce? Zi-mi întreg numele să îl pun pe tatăl tău să se intereseze. Ai auzit?

- Sfinte Sisoie! Mamă ce dra..- naiba, crezi că sunt copil mic de cinci ani? Știu și eu să recunosc infractorii. Ai uitat deja de cursurile mele de Judo de când eram mai mică? Sau de cele de yoga? Știu să mă apăr și știu și cum să îmi calmez mintea dacă o omo..- fac vreun rău.

- Off! Jessie! Dacă nu e bine totuși? Câți ani are?

- Nu știu. 60? 65? N-am întrebat-o.

- N-ai întrebat-o???? Adică ai de gând să dormi cu o străină în casă la noapte?

- Vrei să spui casa ei. Și da am de gând să fac asta. Oricum abia am făcut cunoștință. Acum mă pregăteam să cobor să vorbim mai multe, dar m-am gândit că am un copil mic acasă care merită liniștit.

- Te rog! Sunt mama ta Jessie. La ce te aștepti să dau o petrecere că ai plecat de acasă?

Sincer?

- Nu, nu, nu. Nu mă aștept la asta, dar nu mă lua de fraieră.

- Bine! Tu știi mai bine, dar ai totuși grijă. Cât mai e până începe semestrul? Te-ai dus să confirmi?

- Mamă! Deabia am ajuns. Ce? Voiai să zbor până la facultate, să mă întorc, să fac cunoștință cu doamna J., să îmi despachetez lucrurile, să îmi fac un dus și să te mai și sun? Da ce? Crezi că am superi puteri sau? Să fim serioși.

- Nu. Nu mă așteptăm la asta. Bine mint. Mă așteptăm la asta.

- În sfârșit un adevăr.

- Știi foarte bine că așa sunt. Nu mă mai tachina atât. Să mă suni imediat ce aflii mai multe despre doamna asta Jenkins. Nu îmi place să te știu printre străini.

Ba mie da.

- OK! Stai calmă bine?

- Bine.

Vocea ei aproape că mă prinsese cu garda jos. Era un amestec ciudat de mâhnire – probabil pentru că nu puteam să îi ofer mai multe informații – și de tristețe, melancolie. Ei! Eu nu sunt supărată. Încă nu m-a prins virusul de dor de casă – probabil n-o să mă prindă prea curând – și totuși sunt întreagă, sunt coerentă, mă împart între două limbi. Ce mai vrea?

- Stai liniștită bine? Tati ce face? – am zis eu repede, poate scăpam de o altă oră de prelegeri cum că nu o înțeleg, că nu am pic de milă față de sentimentele ei, că am în loc de inimă o piatră.

- Face bine! Ferma îi ocupă prea mult timp. Am pus apartamentul la vânzare. M-am mutat cu el deja.

Whooaa...Probleme după tonul vocii.

- Și? Te descurci?

Mai puneam și eu paie pe foc, nu era suficient că vocea ei îmi dădea o alarmă că va răbufni dacă întreb asta, acum mă mai și jucăm cu focul. Îmi plăcea.

A început să îmi spună cât de greu și urât mirositor era acolo la grajduri. Dar casa îi plăcuse mereu. Zicea că vrea să facă niște modificări în bucătărie, că ar schimba culoarea, cred, apoi a început cu avalanșe de informații peste mine, până și cel mai insignifiant lucru mi-l spunea. Mai avea și îmi zicea și ce culoare au chiloții tatei astăzi. Asta clar nu voiam să aud!

Într-un final a terminat de turuit și eu am putut să îi spun că mă grăbesc. Că dacă voia informații despre doamna Jenkins trebuie să

cobor. A închis într-un final – cred că avea ochii în lacrimi când mi-a zis ultimul “la revedere” – eram liberă, din nou. Mi-am aruncat ochii pe cât vorbisem. Nu era mult, doar douăzeci de minute. M-am gândit că dacă aş face un duş acum m-aş simţi probabil mai bine. După duş m-am îmbrăcat blugii mei scumpi şi dragi şi cu bluza albastră de la mama . Mi-am aranjat hainele pe sortimente mi-am dat seama încă o dată că voi avea nevoie de mult multe haine decât am deja ca să îmi îmi umplu dulapul. Când deschisesem uşile mi se păruse că dulapul ăsta e probabil cât un sfert din vechea mea cameră. Când m-am uitat din nou la ceas nu trecuse nici o oră . Am decis că sunt pregătită să ascult povestea doamnei J. şi că e timpul să cobor. Am deschis uşa uşor şi un miros dulce de scorţişoară m-a dat pe spate. O să mă îngraş cu doamna J. Făcea prăjiturile. O simţeam.

Capitolul 07 – Oh.My.God

Am coborât ușor treptele parcă temându-mă ca nu cumva prăjiturile acelea de scorțișoară să îmi facă un dans al dorinței. Probabil aveam o față decupata din filmele alea de groază, de nici măcar nu poți deschide degetele ca să vezi ce se mai întâmplă. Într-un final am reușit. Ajunsesem. Totuși, punând piciorul pe ultima treaptă, am reușit să calc pe ultima mea convingere că nu pot mânca mai mult de trei. Ajunsesem în sfârșit în sufragerie. Doamna Jenkins mă aștepta cu un zâmbet atât de cald de ți se tăia răsuflarea. Era perfectă acolo pe canapea, parcă întreaga casă se modela după ea, parcă era un tablou pictat de Leonardo, decât realitatea. Realitatea mi s-a tăiat în momentul când am început să văd prăjiturilele și să salivez. Simțeam apa în gură și probabil că dacă aș fi spus un singur cuvânt apa mi s-ar fi prelins încet-încet din colțurile gurii. M-am abținut să fac vreun comentariu și m-am îndreptat tăcută spre măsuță, defapt spre canapea, ochii nu mi se dezlipeau de măsuță. M-am așezat, iar doamna J. văzându-mi probabil expresia m-a invitat să iau una.

Bine zis. Una. Am gândit eu repede în timp ce mâna mi se îndrepta sacadat către obiectul dorinței mele. Am reușit într-un final să iau una, jurându-mi că altă nu mai văd. Am luat imediat și o ceașca de ceai, pentru a putea să mai scad din intensitatea dorinței. Ceaiul era de mentă, iar prăjiturilele... Minunăția nu poate fi descrisă decât ca un deșert ale cărui limite sunt prea greu de definit. Prăjiturilele acelea erau mortale. Am reușit totuși să mă opresc la a doua.

- Doamnă Jenkins – am spus eu timidă – Cum a fost viața dumneavoastră?
- Bună întrebarea micuță Jessie.

- Îmi place cum sună “micuta Jessie”.

Chiar îmi plăcea.

Hmm. Cu ce să încep? O să încerc să încep cu începutul, chiar dacă începutul meu a însemnat sfârșitul altcuiva. Vezi tu, micuță Jessie, când m-am născut eu mama mea a murit. Acesta a fost ultimul ei sacrificiu adus lui Dumnezeu – eu. Numele meu – Joan – înseamnă “binecuvântarea Domnului”. Toată viața și-a trăit-o cu frica lui Lui și tot timpul a încercat să fie bună și dreaptă cu toată lumea. Ajuta săracii, vindeca boli, avea grijă de copii abandonati. Deși avea o viață curată și plină, Dumnezeu i-a trimis o încercare, numai că ea nu a reușit să o treacă. El i-a trimis un bărbat. Un bărbat chipeș, blond cu ochii albaștrii, un englez de viță nobilă. Cine ar fi rezistat unei asemenea tentații? A cucerit-o și a lăsat-o însărcinată cu mine. Mama a plâns mult timp după plecarea lui. De atunci nu se mai putea întoarce la nimic, pentru că renunțase la tot pentru el. Renunțase la toată credința ei în El și la tot ce crease El pentru ea. Dumnezeu se îndrăgostise de ea, numai că ea a pângărit totul cu un muritor. El s-a înfuriat și a îmbolnăvit-o, făcând-o astfel atât de vulnerabilă și atât de fragilă încât aducerea mea pe lume a reprezentat ultimul ei țel. După naștere am fost luată în grijă de maicile de la biserica Sfânta Maria. Eu nu m-am născut în New York, ci în Mexic. Am trăit o viață decentă până la șaptesprezece ani când am înțeles că Dumnezeu nu mă iubește. Am decis să plec, să îmi văd de viață, să călătoresc, să văd lucruri nemaivăzute până atunci, să visez cu ochii deschiși și să nu fiu muștrată pentru asta. Voiam să fiu liberă. Maica Stareță Soledad mi-a dat binecuvântarea ei. O data scăpată m-am lăsat furată de lume. Mă îndrăgostisem de ea. Eram mică și proastă -scuză-mi expresia- într-o lume mare și profitoare. Nu aveam bani, nu aveam mâncare, nu aveam nimic. În iarna care a urmat am continuat să veghez străzile, să cerșesc și să mă mențin în viață. Era foarte greu. Nimeni nu îmi dădea nimic. Câteva luni de zile am trăit doar cu apa și o chiflă furată de ici

de colo. Până într-o zi când Dumnezeu m-a pedepsit și pe mine. Mi-a trimis în cale un bărbat bine, blond cu ochii ca de ciocolată. O ciocolată mai caldă decât laptele, mai caldă decât orice. Ochii lui m-au cucerit instantaneu. Oamenii sunt niște ființe jalnice, iar tot ce nu pot avea îi cheamă. Îl chema Charles Jenkins. Era înalt și bogat. Ne-am întâlnit pe stradă, când din greșeală am dat peste el. Îmi era atât de frig încât nici nu mai vedeam pe unde merg. El, ca un gentleman m-a prins de mâini, așteptând până când echilibrul meu recăpăta noi puteri, numai că echilibrul meu se lăsa așteptat. Mă îmbolnăvisem de foame și nu mai puteam merge sau gândi coerent. M-a ridicat la pieptul său cald și m-a purtat așa până când am ajuns în camera sa. Stătea la un hotel foarte scump, tot ce îmi amintesc sunt draperiile purpurii care îmi plăceau atât de mult.

M-am trezit abia după trei zile în care dormisem non-stop. Eram odihnita, dar înfometată. M-am ridicat din patul plin de mătase și am observat canapeaua răvășita, pesemne că el dormise acolo. Cât de bun era. Omul acela, cel care mă salvase mi se ștersese cu totul din memorie, nu îmi mai puteam aduce aminte nimic de el, am încercat să îmi aduc aminte măcar ceva, o frântură din față lui, dar degeaba. Un lucru era sigur. Trebuia să îi plătesc iară eu n-aveam nici un ban. Trebuia să mă mărit cu el ca să îl pot face fericit. Așa gândeam atunci. Apoi valuri de frica m-au izbit. Ce s-ar fi întâmplat dacă era urât, hidos, transfigurat? I-aș mai fi fost la fel de recunoscătoare ca atunci când ar fi fost frumos? Decisesem că oricare mi-ar fi fost soarta, Dumnezeu oricum nu mă iubea, iar eu a nimănui nu puteam rămâne pe veci. Apoi o altă idee mi-a străfulgerat mintea. Dacă era însurat? Dacă nu reușeam nici atunci să scap din fortăreața pe care mi-o crease El? Chiar nu avea nici un pic de milă pentru mine? Am mers ca o fantomă prin casă, îngândurata, până când deschizând singura ușă din camera aceea am dat peste un hol mic, cu alte două uși. Una era baia, iar cealaltă era bucătăria. Am intrat direct în bucătărie, unde l-am găsit pe

el stând la geam și fumând. Parcă era un înger care tocmai coborâse din Rai să mă ducă în lad. Era ireal. M-am apropiat ușor de el, fixându-mi privirea pe spatele său, pe buclele sale aurii, pe cămașa lui, pe pantalonii lui, pe fiecare detaliu care mi se părea că nu se potrivește în lumea aceasta. Am vrut să văd dacă este real așa că am întins mâna atingându-i ușor părul. Mangâindu-l încet pe spate, urmărindu-i fiecare tremur sub cămașă, fiecare gest pe care îl făcea. Dintr-o data s-a întors către mine. Chipul său era mult mai perfect acum. Ochii lui de ciocolată mă topeau și pe mine. Părul său de aur îi încadra o față albă ca de marmură ; genele lungi pline de grație mă priveau. Am încercat să las privirea în jos, dar eram într-o închisoare din care nu poți scăpa decât dacă ai fost cuminte cel puțin nouăzeci la sută din timpul petrecut acolo, iar eu nu fusesem cuminte. M-a prins de mijloc și m-a sărutat. Buzele sale peste ale mele erau ca și cum un câmp de trandafiri s-ar fi întâlnit cu un câmp veștejit și fără vlagă, dar sărutul său a trezit în mine o pasiune sălbatică. M-am lăsat purtată de val și am ajuns să facem dragoste. A fost una dintre cele mai magice nopți ale mele. Eram nouă în viața pe care mi-o arăta el, așa că mi-a fost greu mă mișc a doua zi. După câteva săptămâni de amor nebun a decis să mă ceară în căsătorie. Avea douăzeci și trei de ani, iar eu optsprezece – tocmai ce împlinisem. Am acceptat imediat nu a durat mult până când am auzit cuvintele magice “vă declar soț și soție.”. După paisprezece ani de zile care ne pierduserăm orice speranță de a avea vreun copil, ne-a luminat Anthony. Era un copil cuminte, care nu plângea niciodată. Când s-a născut Anthony, Charles s-a îmbolnăvit. A făcut cancer.

O lacrimă îi coborî de-a lungul obrazului Doamnei J. Povestea ei mă înlăcrimase și pe mine. Și îmi luase și gândul de la prăjituri așa ca am îndemnat-o să continue. Pe de o parte, pentru că eram nerăbdătoare, pe de altă parte pentru că voiam să scap de prăjiturile alea. O să mă

bântuie la noapte – JUR. Nu sunt nesimțita față de poveste, numai că prăjiturile alea erau droguri curate.

Doamnă J. nu s-a împotrivit, ci a continuat mai departe cu un aer resemnat.

- După naștere, la câteva luni, Charles a aflat că are cancer. Vestea a fost oribilă. La început am crezut că Dumnezeu încă mă mai urăște, dar apoi mi-am dat seama că trăisem paisprezece ani fericiți fără nici măcar o singură ceartă. Fără nici măcar un singur conflict. Îl iubeam și mă iubea cum nu se mai întâlnise până atunci. Când am împlinit treizeci și patru de ani, Charles a murit. Chiar de ziua mea. Anthony urma să implinescă doi anișori peste o luna. Am fost devastați, cel puțin eu; Anthony a fost prea mic ca să realizeze. Din acel moment nu m-am ocupat decât de fiul meu. Charles a fost bogat așa că toată averea lui mi-a revenit mie, altfel nu știu ce m-aș fi făcut. Acum fiul meu este profesor universitar și se descurcă excelent. Nu poți spune că am fost vreo mamă denaturată, din contra, țineam la Anthony ca la ochii din cap. Asta este povestea mea. Tot ceea ce vezi sunt vechi amintiri, casa fusese o paragină dar Anthony a insistat să o redecorăm pentru mine. Acum poți crede ce vrei.

- Doamnă J., povestea dumneavoastră este impresionantă. Îmi pare așa de rău.

- Să nu îți pară micuță Jessie. Toți avem în viață suferințe și coborâșuri, numai că viața mea s-a limitat în a pierde doi oameni foarte importanți mie. După ce am crescut am început să o întreb pe maica stareță dacă eu nu am părinți. Mi-a spus de mama mea că a murit și că tatăl meu este un nelegiuitor. Oricum nu l-am cunoscut niciodată. Probabil nici n-a știut de existența mea, iar dacă a știut nu l-a interesat.

- Nu spuneți asta!

Vocea îmi era îngâtuită, ca și cum șuvoaie de lacrimi stăteau să iasă la suprafață. Mi-am mușcat buza și mi-am înghițit lacrimile. Nu îmi plăcea când eram văzută așa; reprezenta un punct vulnerabil.

- Dar tu, micuță Jessie? Care e povestea ta?

Capitolul 08 – My story? You mean my shit, right?

Sentimentele erau punctul meu slab. Nu suportam să plâng, la fel cum nu suportam fericirea. Poți spune că sunt o masochistă, nu îmi pasă. Sunt genul de persoană care nu își poate lăsa inima să se deschidă, care nu își poate suferii propriile sentimente. Toate “relațiile” mele s-au terminat în mai puțin de două săptămâni. Eram dependentă de singurătate și de prietenele mele așa cum sunt acum dependentă de muzică. Am multe vicii, unele mai dăunătoare ca altele. Fiind mereu “neînțeleasă” în capul meu s-au format teorii peste care nu puteam trece decât combatându-le. De multe ori făceam prostia să gândesc când nu trebuia și astfel am ajuns să nu mai am prieten pentru mult timp. Nu puteam să cad și să mă ridic când totul ar fi trebuit să se învârtă în jurul unei singure persoane. Am închis ochii sperând ca lumea să se termine înainte să deschid gura. Cel mai dureros subiect reprezenta viața mea. Nu puteam să vorbesc despre ea fără să îmi amintesc. O lacrimă mi-a scăpat, o simțeam, coborând ușor pe obrazul meu rece, făcându-mi pielea de găină. Simțeam furnicături în degetele de la picioare. Eram nervoasă. Am privit către doamna Jenkins sperând că ochii mei să nu o facă să regrete că a întrebat de viața mea. Aveam ochii pe jumătate deschiși, pe jumătate sfâșiați, reflectând o inimă moartă, a cărei putere de înțelegere nu mai funcționa. Am reușit să privesc în ochii ei, să simt ce simte ea, să văd ce vede ea când vede un demon. Îmi simțeam durerea reflectată în ochii ei, la fel cum îți vezi fața într-o oglindă. Ochii doamnei J. s-au întristat, reușind doar să îngâne un “imi pare rau”! Am dat din cap. Nu era vina ei. Am plecat capul dorindu-mi din nou să

dispar, fără succes, eram tot acolo, croindu-mi propriul drum prin dezolare și durere. Am început. Un sfârșit începe cu un început.

- Am avut o viață frumoasă până am împlinit șapte ani. Eram o fetișcană care își iubea părinții, dorindu-și doar să îi vadă fericiți. Pe atunci stăteam la ferma tatei. Era frumos, dealuri de explorat, copii vecinilor cu care să mă joc, jucării peste jucării, părul dezlegat – lăsat să fie pieptănat de vântul dulce al toamnei. Eram fericită – urma să încep școala, cea mai mare responsabilitate de atunci. Eram un fel de vedetă pe acolo, aveam părul lung până în talie cu reflexii de auriu, ochii de un albastru provocator, iară buzele roșii ca și trandafirii cei mai roșii. Eram prințesa aceluia loc. Toți mă invidiau, la fel cum toți mă iubeau. Până într-o zi, când copilăria mea a luat sfârșit. Nu eram îngâmfată, doar fericită și ca orice copil fericit m-am îndrăgostit. Nu era genul acela de dragoste, la fel cum nu era genul acela de dorință. Era mult mai mare, avea optsprezece ani. Era înalt, nu foarte frumos, dar știa cum să se comporte cu mine, să mă facă să mă simt foarte bine. Râdeam mult când eram cu el, până într-o zi când m-a invitat la el acasă. Am acceptat, mergeam destul de des acolo, jucându-ne cu păpușile surorii lui mai mari, făcându-mă mereu să râd când imita vocea unei fete. De data aceasta era diferit.

“ Cati, stai cuminte, vreau doar să îți arăt ceva!”

- Îmi plăcea când îmi spunea Cati, era numele pe care mi-l alesese el, spunea că înseamnă “pur” la fel ca mine. Nu știam ce voia să facă, știam doar că ochii lui nu mai erau făcuți din albastrul acela calm, erau făcuți acum din albastrul acela dureros. M-am așezat cuminte așteptându-l. S-a dezbrăcat puțin câte puțin, încercând să facă totul să pară normal. Mi-a spus să fac la fel. L-am ascultat, nu știam ce înseamnă! Mi-am dat rochița albă de bumbac jos de pe mine, apoi am trecut la chiloței. Am rămas goală, la fel era și el. M-am uitat la el! Arată ciudat, voiam să îl întreb de ce e diferit față de mine, dar nu m-a lăsat să îl întreb nimic. Mi-a acaparat gura, m-a rugat – de fapt mi-a

poruncit – să mi-o deschid, așa am făcut. Credeam că e frumos, că el vrea doar să mă învețe un joc nou. Am deschis-o! I-am simțit atunci limba în gura mea, nu știam ce să fac, era ciudat. Nu îmi plăcea. Am vrut să mă opresc, să îi spun ca nu, nu voiam, nu era bine. Nu m-a ascultat a continuat. Am continuat să țip, dar nu mă auzea nimeni, eram singuri. Probabil plănuise totul foarte bine încă de dinainte. Am țipat și țipat, până când nu am mai putut. Îi simțeam degetele coborându-i spre abdomenul meu apoi am simțit ceva mai tare, acolo jos. Nu știam ce înseamnă -stiam doar că mă durea, foarte rău. Voiam să scap, să plâng liniștită, dar nu m-a lăsat. S-a bucurat de trupul meu, mult timp, nu mai eram în stare să țin socoteală. După ce a treminat a căzut peste mine, răsuflând greu și încercând să se calmeze. A ieșit din cameră ordonandu-mi să mă îmbrac, cât mai repede posibil. Am încercat să mă ridic dar nu puteam să văd, să simt, să mă mișc. Eram moartă. A revenit după zece minute, îmbrăcat, aranjat, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Mi-a tras o palmă când a văzut că nu sunt îmbrăcată încă.

“ Copil prost! Mi-ai murdărit cearșaful, ce-o să-i zic mamei acum? Idioat-o!”

- M-a insultat tot timpul cât m-a îmbrăcat, eu nu mai eram în stare de nimic. Apoi cu ochii lui albaștrii – calmi - mi-a cerut scuze, a început să plângă și să îmi spună că nu a vrut, dar se certase cu prietena lui și avea nevoie. L-am crezut. L-am iertat. După asta, rămăsesem tot cei mai buni prieteni, cel puțin în imaginația mea asta eram. La nici două săptămâni m-a invitat iar la el. Eram nesigură, indecisă, nu știam dacă e bine. Mamei nu îi spusese nimic – așa erau rugămințile lui- nu vorbisem cu nimeni despre asta. Eram un copil, așa că am mers și a doua oară, numai că de data asta, a mai invitat pe cineva. Erau doi. Au profitat de mine, iar apoi m-au aruncat ca pe un gunoi. M-au lăsat la marginea pădurii, nu mai era mult de acolo până la noi la fermă, dar nu mă puteam mișca. Simțeam ploaia pe pielea mea

rece, dar era imposibil să mă mișc. Într-un final m-am târât până acasă. Aveam picioarele reci, fața trasă, culoarea obrajilor ștearsă de mult. Când m-a văzut mama, a încremenit, nu știa ce să mai facă, credea că m-am rătăcit în pădurea de acolo și nu am mai găsit drumul de întoarcere. Am spus că așa era. Nu voiam să îmi amintesc. De atunci, m-am închis în mine, am uitat! Nu sufeream, din contră mă detestam. Mă uram că nu am înțeles. Am încercat să aflu de ce le plăcea băieților asta. Aveam prieteni mult prea mici, nu știau răspunsurile. Am încetat să mai vorbesc pentru o perioadă, credeau că am pățit ceva, m-au târât prin spitale, doctorii spuneau că nu am nimic, poate e doar un șoc că am rămas în pădure atât de mult timp, până într-o zi când cineva a sugerat un examen ginecologic. Mama nu voia să audă nici în ruptul capului, susținea că nu avea cine, ca era imposibil. Tata era îndoielnic, știa de relația mea de “prietenie” cu “el”. Atunci am vorbit din nou. Tot ce am reușit să spun a fost “mama”, apoi “te iubesc”. Mama a început să plângă, la fel și tata. Cu o voce răgușită am reușit să continui “nu am nimic, vreau doar acasă”. După asta, am încercat să fiu fericită, să uit, dar nu am putut. Am “înmagazinat” povestea într-un colțisor al creierului meu. Nu spun asta decât când simt că “demonul” vrea să iasă afară. Amintirea asta e clasificată așa pentru că îmi e mai ușor să evit cuvântul ăsta decât “sex”.

M-a pufnit râsul, un râs fals, dar măcar mai înveseleam atmosfera.

Doamna J. era pierdută, ochii ei erau ciudat de triști. Am bătut-o ușor pe umăr, afișând un zâmbet destul de teatral, dar măcar un zâmbet.

M-a privit pentru o clipă apoi a pufnit-o plânsul.

- Doamnă J. ce s-a întâmplat? E ok? Pot să mă opresc dacă vrei, oricum am terminat cu partea “frumoasa”.

- Oh, Doamne! Ce te-am pus să îți aduci aminte! Îmi pare sincer foarte, foarte rău. Poți te rog să mă ierți?

- Doamne Dumnezeule, dar nu m-ați pus să îmi aduc aminte nimic, este OK! Vorbesc foarte serios. Nu vă faceți griji! Sunteți a doua persoană căreia i-am povestit.
- Presupun că prima este mama ta?
- Nu!! Nici pe departe! Cred că dacă i-aș fi spus n-o mai scoteam decât de la morgă, nu de la spital.
- Doamne, Jessie nu vorbi așa.
- Glumeam! E OK! Pe bune! Nu vă faceți griji, știu să îmi port singură de grijă.
- P-Pot să întreb cine este prima?
- Sigur! A fost cel mai bun prieten al meu – Cristi! El m-a ascultat. Ei bine, el a fost de fapt singurul care m-a alinat și care m-a înțeles. Mereu venea pe la mine și vorbeam cu orele, mereu! Venea acasă să mă ia la plimbare, mamei nu îi plăcea de el, zicea că sunt prea mică pentru prieten și are ea o presimțire că ar fi iubitul meu. Mă bufnea râsul de fiecare dată. Ei bine, Cristi nu a fost așa, nu în sensul acela. La început eram îndrăgostită de el, dar aveam doar treisprezece ani, iară el cincisprezece. Am lăsat-o baltă repede, pentru că el nu ar fi simțit la fel pentru mine și pentru că el mă prețuia mai mult ca și amică a lui, decât ca prietenă a lui. A fost un timp în care ne certam rău de tot și de multe ori. De obicei eu eram aia supărăcioasă, dar atunci el se supăra din orice. L-am lăsat în pace. Am sesizat distanța impusă între noi în momentul în care i-am spus că îmi place de cineva mult prea mare pentru mine. A fost – pot spune prima și adevărata mea dragoste – până atunci iubisem artificial, fără să înțeleg. Împlinisem patrusprezece ani, dar gândeam foarte matur, de asta m-a acceptat Cristi, pentru că îl înțelegeam, pentru că reușeam să îl ajut cu toate prietenele lui. M-am îndrăgostit de cineva foarte mare, era diferență între noi de șapte ani. La început nu m-a atras, deși el a spus primul că mă place. Nu îl vedeam, nu aveam ochi pentru el, așa că am lăsat-o moartă, până într-o zi când l-am surprins aprinzându-și țigara. Mi se

părea foarte urât, că fuma, dar apoi o rază de soare, o rază a unui soare palid, abia trezit, de primăvară, i-a poposit pe față. Un vânt suav se jucă în părul lui, iar ochii îi erau captați de un dans al umbrelor. Acea imagine a rămas în sufletul meu. Când s-a întors spre mine, un zâmbet i-a luminat față, dar apoi s-a retras. Îmi plăcea totul la el. Buzele lui, una mai mare decât cealaltă, ochii lui de caramel, genele lui lungi și negre, fața lui albă, părul lui negru. Totul într-un contrast perfect. Până și țigara aceea îi dădea o aură perfectă. Din acel moment și încă doi ani târziu l-am iubit. Aveam multe vise cu el. Am reușit să iubesc doi ani de zile cum nu mi-am imaginat. Nu credeam că mai sunt capabilă de așa ceva, nu credeam că inima mea mai putea suporta ceva la fel de greu ca și demonul din mine. După doi ani de zile, am avut curaj să cer numărul de telefon. Îi trimiteam mesaje, dar nu îmi răspundea niciodată, iar când o făcea, era foarte rezervat până într-o zi când i-am spus că îmi pare rău că nu sunt suficientă. Mi-a trimis un mesaj în care îmi explica că nu e asta, doar că eu nu știam să fiu cum voia el. Am lăsat iubirea mea să moară. M-am concentrat și mai mult pe școală. Mi-am dedicat restul anilor învățând, încercând să definesc un "cum vreau eu". Mi-am făcut prietene. Eram dependentă de ele, dar știam că urma, știam că urma să vină trădarea. O simțeam. Prietenii sunt niște ființe jalnice, în care dacă te încrezi pierzi. Prietenii sunt creaturile cele mai jalnice ale lui Dumnezeu. Te fac să îi plăci, iar la final te omoară. La fel ca și Cristi, la fel ca viața. Viața este partenerul tău, este istoria ta, este prietena ta, este amanta ta, este tot ce vrei, până când se satura și îți spune "bye, ne mai vedem" și atunci...mori. Viață e târfa căreia nu îi plătești nimic, ca să ți-o tragă, e prietena căreia îi spui tot ca să te înșele, e cea care te ridică și totuși cea care te trage în jos. Oamenii sunt niște ființe urâte, a căror suflete sunt mutilate. Nimeni nu poate fi frumos, când sulfetul îi este pângărit. Nu l-am mai văzut de atunci. De când mi-a spus că nu sunt cum vrea

el. L-am lăsat să moară o dată cu iubirea mea, l-am lăsat și pe Cristi să moară, i-am uitat. Apoi am primit o bursă aici, și uite-mă!

- Scumpo!

Vocea doamnei J. era plină de resentimente. Îi părea rău, se vedea, dar nu îmi păsa, nu voiam milă, voiam să îmi fie doar prietenă.

- Nu! Vă rog, nu vreau mila dumneavoastră! Vreau prietenia dumneavoastră.

- Sigur, draga mea!

Încă o lacrimă...

- Va implor! Nu îmi spuneți "draga mea" îmi aduce aminte de bunica, a murit și îmi este foarte dor de ea. Vă implor!

- Sigur! Îmi pare rău!

- Nu face nimic. Vă supărați dacă mă retrag acum?

- Sigur că nu! E oricum destul de târziu. Noapte bună, Jessie!

- Noapte bună, doamnă Jenkins! Și încă ceva. Numele meu complet este Carter Jessie Catherine.

- Jenkins Joan, încântată!

Capitolul 09 – Are You Afraid?

E un pic ciudat cum totul poate să dispară, dacă uiți. Te simți atât de gol, atât de părăsit și totuși atât de aproape de adevăr. Ajunsesem în cameră, ajunsesem într-un punct în care nu mai suportam nimic. Voiam doar să fac ce știam cel mai bine. Să îmi aduc aminte și să plâng. Mă simțeam părăsită, ruptă, abandonată, tristă, urată, uitată. Voiam doar o viață normală, o viață fără un demon, o viață în care poți trăi liniștită. Am încercat să ajung la pat, dar picioarele îmi erau potrivnice.

Greșisem, eram vinovată! Îmi interzisesem cu mult timp în urmă să uit, mă obligasem să nu mai vorbesc, să nu îmi mai amintesc, să îmi părăsesc sufletul! Dar acum, o secundă, o întrebare, fusese suficient să mă facă să uit totul, să cad în ispita de a mă descărca. Cine eram eu să cer îndurare? Nu meritam, fusesem un “copil prost”. Mă lasasem păcălită și fusese numai vina mea.

Lacrimile nu încetau, îmi făceau pielea de găină cu fiecare secunda în care le simțeam intensitatea. Nu erau lacrimi de ușurare, erau lacrimi de ură, de prostie. Permiseseam cuiva – unui necunoscut – să îmi cunoască viața. Să îi arăt punctele mele slabe. Cine eram? De ce permiseseam una ca asta, când tot ce voiam fusese doar să trăiesc o viață fericită, să încep un nou început. Să uit!

Gândurile mă enervau, mă purtau înapoi în timp, îmi explicau totul cu lux de amănunte – amănunte pe care le uitasem – acum erau aduse la suprafață de un creier mult prea perfect, un creier mult prea conservator. Am încercat să repet formulele la matematică, am încercat să recit “Hamlet”, să îmi aduc aminte cuvintele din scrisoarea domnului Darcy către frumoasa lui Elizabetha, să îmi imaginez ura lui Heatcliff, să mor o data cu Catherine Linton, dar totul era în zadar.

Imaginile reveneau și reveneau, parcă eram la un film prost și șirul acela de imagini nu se mai opreau. Uram asta! Știam ce urma, știam pentru că mai făcusem o data aceeași prostie. Știam că urma să îmi pierd cunoștința, să dorm până dimineața, unde când voi deschide ochii și primul lucru pe care îl voi face va fi să rememorez totul, din nou și din nou.

Nu a mai durat mult și am uitat unde sunt.

M-am trezit înghețată, nu îmi puteam simți spatele, picioarele erau grele ca de plumb, iară mâinile parcă îmi erau tăiate și puse pe post de perină. Nu mai simțeam nimic! Mi-am adus aminte. Un alt sir de lacrimi mi-a coborât pe obraji, dar apoi am început să îmi simt fata. Caldură! De asta aveam nevoie. Am încercat să fac un efort supraomenesc de a mă ridica și de a mă așeza în pat – dormisem pe jos. Minunat! Căldura păturii și pernele puse pe lângă mine m-au făcut să mă dezmoțesc. Simțeam în sfârșit un pic de viață curgându-mi prin vene. Aveam în intenție să mă duc la baie, să mă tai și să mă asigur că mai am sânge în mine – pentru că eu nu mai simțeam nimic. Am renunțat la idee imediat ce mi-am dat seama că nu am cum să explic apariția unui prosop murdar de sânge, sau faptul că m-am tăiat în somn. Mi-am aruncat ochii pe fereastră, asigurându-mă că nu este încă noapte. Nu era – soarele strălucea făcându-mi ochii să se închidă automat.

Mă usturau – plânsesem mult!

I-am deschis iară, treptat, încercând să dau față în față cu realitatea. A mers! Am reușit să îi deschid și să privesc în jur. M-am ridicat din pat, părăsind cu șovăială căldura patului. Am mers direct către oglindă, voiam să știu cât de grav este. Aveam două zgârieturi pe obrazul stâng, în rest nimic. Era bine! Scăpasem ieftin. Probabil îl hrănisem atât de mult pe “demon” ieri încât azi-noapte s-a supărat că am adormit. Am încercat să nu îmi mai amintesc nimic, să mă prefac că totul e în ceața, cum făceam de obicei. Mi-am scos mp3 player-ul și mi-am înfipt căștile în urechi, dând volumul la maximum. Nu voiam să aud

nimic, voiam doar liniste. Mi-am aprins laptop-ul și am început să butonez. Am observat că îmi cerea conectarea telefonului – nu înțelegeam de ce, dar era un lucru care să mă țină ocupată, nu am cautat detalii, așa că doar l-am conectat. O luminiță verde în dreapta mă avertiza ca de acum aveam conexiune la internet. Mi-am dat seama că abonamentul meu la internet mobil funcționa și pe laptop. Mi-a convenit! Am început să caut pe internet, urmăream link-uri de la o pagină la alta, nici nu apucam să văd pe ce intram, că și treceam la următorul. Am reușit într-un final să revin la Google. M-am logat și mi-a apărut pagina mea personalizată iGoogle. Iubeam pagina aceea, era o poză cu mine și cu Mihaela. Am zâmbit când am văzut-o. Mi-am verificat e-mail-ul crezând că aveam macar vreun e-mail. De fapt aveam douăzeci. Cinci erau de la Mihaela, câteva de la foști colegi, care mă felicitau și două de la o adresa nouă. Le-am citit întâi pe cele de la Mihaela, care se plângea de intrările la facultăți, dar care nu se oprea din felicitări. Le-am citit pe toate cinci după care m-am hotărât că era bine dacă îi răspundeam și eu! I-am descris puțin casa, apoi pe Doamna J. și tot așa. Am trecut la urmatoarele de la colegi. Le-am multumit și lor după care am trecut la adresa misterioasă. Mi se părea ciudat, nu dadusem adresa asta la nimeni și nici nu îmi făcusem conturi pe alte web-site-uri cu ea. Probabil am dat-o la cineva și am uitat.

Am inceput sa citesc.

“ Hello!!!

Mă mai ții minte sau deja m-ai uitat? Sunt tipul din avion! Probabil nu îți mai aduci aminte de mine, dar eu da! Am uitat să mă prezint!

Numele meu e, de fapt nu contează, poți să îmi spui AJ.

Ne mai vedem!

‘Night,

AJ “

Ramasesem surprinsă! De unde îmi știa tipul ăsta adresa? Și nici nu s-a prezentat cu numele complet. AJ??

Eram nerăbdătoare să îl citesc și pe al doilea. Voiam să știu de unde și până unde eu? Nu mi se întâmpla tot timpul să fiu abordată de tipi decupați din reviste!

Al doilea conținea doar un rand.

“Tot eu. Am uitat ceva: bafta la facultate! AJ!”

Glumea?! De unde naiba știa?? I-oi fi spus eu și nici nu știu? Nu cred. Am stat și am memorat tot drumul spre New York ca să mă asigur că nu am făcut ceva cât timp nu am vorbit cu el. Mi-am adus aminte că mi-am scris adresa de e-mail pe formularele pentru facultate. De acolo să știe? Dar sunt absolut sigură că el dormea! Sau nu?? Nici măcar nu l-am vazut până nu a încercat să îmi “fure” laptop-ul. Probabil de acolo știa!

I-am trimis e-mail înapoi:

“ Hi AJ,

Mulțumesc pentru că mi-ai furat adresa de e-mail, și mulțumesc că mi-ai adus aminte că astăzi trebuie să depun formularele pentru facultate! Mereu furi de la alți oameni? Mă refer la cuvântul “Privat”!

Superba Jessie!”

Nu puteam să mă semnez “Superba Jessie”, doar nu eram pe aceeași treaptă ca el. Am șters! M-am semnat obișnuit: “Kisses, Jessie”.

Știam că o să interpreteze cum vrea el, dar nu mai conta, oricum nu aveam să-l mai vad.

M-am uitat la ceasul de la mână, care bătea agale ora zece și douăzeci. Am hotărât că este timpul să cobor. Mi-am deconectat telefonul, apoi am închis laptop-ul. Am mers la baie unde m-am spalat pe dinti și mi-am făcut un duș de dimineață, nu mi-a luat mai mult de zece minute. Am coborât din nou în camera aceea în care cu o seară înainte mi-am retrezit demonul la viață. Am început să rad. Îl învinsesem, iar acum stătea calm la locul lui.

Capitolul 10 – Why Me?

Am coborât scările, fericită, chiar plină de viață. M-am dus direct în bucătărie sperând să găsesc ceva de mâncare. Am deschis ușa încet, strecurându-mi capul pe după ea. Am văzut-o pe doamna J. așteptându-mă. Am zâmbit și am intrat afișând un zâmbet imens pe față. Nu era teatral, era un zâmbet adevărat. Îmi plăcea să mă gândesc că în sfârșit i-am arătat doamnei J. adevăratul meu zâmbet.

Mă aștepta la masa de acolo cu o farfurie plină de clatite englezești pe o farfurie. Miroseau așa de bine că îți lăsa gura apă.

- Bună dimineața, soare!

Vocea doamnei J. părea la fel de frumoasă ca și ieri când am văzut-o pentru prima dată. Am continuat să zâmbesc.

- Bună dimineața!

Asta fusese tot ce puteam să răspund. Încă mă simțeam ciudat pentru că i-am povestit, ce i-am povestit aseară. Mi-a observat ezitarea și ca să mă scutească de explicații suplimentare mi-a făcut semn către o altă farfurie, la fel de plină ca și a ei de - clătite delicioase.

Îmi plăcea doamna J. N-am mai așteptat pentru o a doua invitație, ci le-am luat frumos, așezându-le înapoi pe masa unde urma să mâncăm. Am luat prima bucată.

Dacă până atunci reușisem să mă controlez, ei bine, de acum încolo începea calvarul. Erau absolut divine. Nu mă puteam stăpâni să nu mai gust încă o dată și încă o dată. Erau delicioase! Ce bine că are cine să îmi facă de mâncare!

Doamna Jenkins se uita la mine, așteptând probabil să îi spun cum sunt! Făcuse niște ochi mari crezând că nu îmi plac - cum dracului să nu îmi placă? Erau demențiale. Mi-am ridicat ochii din farfurie privind

direct către ea și cu o mișcare a furculiței am reușit să îi desenez o inimică. Aveam gura plină și, deci, inaptă să vorbesc. Un zâmbet i-a apărut instantaneu pe față. Aș fi vrut să zâmbesc și eu, dar la cât aveam în gură, riscam să îmi cadă pe jos, nu de alta, dar nu eram disponibilă să arunc ceva din bunătățile acelea.

Terminasem în sfârșit și eram gata să îi spun cât de bune au fost când am auzit telefonul. S-a grăbit să răspundă, probabil era fiul ei.

Anthony? Parcă.

Atunci mi-am amintit că și eu trebuia să vorbesc cu cineva. Mi-am luat telefonul mobil și i-am făcut semn doamnei J. că merg până pe verandă. M-a aprobat din cap, probabil era atentă la discuție. Am mers încet către verandă, încercând să nu mă pierd. Nu prea îmi aminteam pe unde trebuia să o iau, dar cu chiu cu vai am reușit să o descopăr. Numai că din verandă, ieșea într-o peluză gigantică, plină de flori multi-culore și chiar cu un mic iaz în mijloc. Parcă eram în interiorul revistei “Casa Mea” așa mă simțeam aici. Nu mai văzusem așa ceva decât în filme. Mi-am scuturat capul, ca să reușesc să îmi pun gândurile în ordine. Am reușit repede, concentrându-mă pe contactele din telefon decât la frumusețea de mai departe. Am găsit în sfârșit ce căutam.

Domnul Anthony

718-997-3300

Mi se părea că l-am mai auzit undeva, dar nu îmi aduceam aminte unde. În fine, am format așteptând să răspundă. El era directorul adjunct de la Colegiul Queens. Aici fusesem acceptată. Am apăsat apelare. Am așteptat până când a intrat robotul.

“Ați accesat căsuța vocală a abonatului 718-997-3300, pentru a vă înregistra mesajul așteptați semnalul sonor ~ beep”

- Bună ziua, domnule Anthony! Sunt Jessie Carter, sunt programată la dumneavoastră astăzi la ora 12:00 AM. Voiam să vorbesc cu dumneavoastră. Se pare că sunteți ocupat, o să revin mai

târziu. Voiam să vă sun personal, nu prin intermediul secretarei demneavoastră. La revedere, Jessie!

Mă enerva faptul că trebuia să aștept. Oricum mai aveam doar o ora și jumătate și ne vedeam. Am așteptat-o pe doamna J. să termine de vorbit la telefon, după care i-am cerut câteva indicații ca să ajung la facultate. Când a auzit de Colegiul Queens a rămas surprinsă pentru un moment, apoi a început să râdă. Nu înțelegeam de ce. Era un colegiu prost sau ce?

- Jessie! Tu ești acea Jessie?
- Poftim?
- Colegiul. Queens. Cum îl cheamă pe director?

Râdea așa de tare încât deabia a reușit să mă întrebe.

- Anthony? De ce?
- E fiul meu Jessie! Cu el vorbeam acum. Este director acolo, dar predă și un curs. Mi-a spus că are o întâlnire cu cineva care a fost admis tocmai din România, iar eu i-am spus că și eu am pe cineva din Romania care stă la mine acasă. Am crezut că e doar o coincidență de nume când mi-a spus că o cheamă Jessie, atât reusea să își amintească. Doamne nu îmi vine să cred! O să îi spun să fie drăguț cu tine, căci altfel mă supăr.

Aștepta probabil să spun ceva, dar eram muta de uimire. Dintre toate colegiile din New York cum dracului am nimerit eu tocmai la ăsta??

Eram șocată. Am reușit totuși să îngan un “Wow, cine ar fi crezut!” și am rugat-o să îmi dea informațiile necesare pentru a ajunge acolo, ca să nu întârzi la întâlnirea cu direc.. – fiul ei. A început să râdă, dar a insistat să mă conducă ea.

De ce eu?

Capitolul 11 – Meeting Him

M-am pregătit pentru întâlnire, încă mută de uimire. Aveam o presimțire în legătură cu asta. Cine era? Cum arăta? Dacă mă va detesta pentru că am acceptat să stau cu mama lui?

Ahhhh! Uram chestiile astea. Prea multe întrebări, încercam să îmi repet în minte.

Eram gata, așa că am coborât, dar doamna Jenkins nu era nicăieri. Aș fi vrut să o strig dar probabil că ar fi sunat copilăresc. M-am așezat cuminte pe canapeaua din sufragerie, așteptând!

- Jessie?! Ești gata? Te aștept în garaj!

Atât? Off! Femeia asta mă omoră cu zile. Am încercat să îmi amintesc drumul spre garaj, exact ca de dimineată cu veranda. Nici nu îmi aminteam să fi văzut vreun garaj când mi-a prezentat casa. Într-un final l-am găsit, numai că șocul de acolo aproape m-a lăsat fără grai. Mă uitam la garajul imens și la mașinile din el. Nu puteai să nu te întrebi dacă totuși nu visezi. Avea acolo mașinile mele favorite: un BMW X5, un AUDI Q7, un PORCHE CAYENE, un BMW M7 – am presupus eu – și ultima – mașinuța aceea mică și veche cu care mă luase de la aeroport.

- Doamnă J-Jenkins... Glumiti?

- Ce este scumpa mea?

Ce este? Cum adică “ce este”? Ce puteam să răspund? “Aaa! Nimic, doar că mă gândeam cum dracului o bătrânică ca dumneata posedă asemenea bijuterii!”. Nu puteam să spun asta, nu? Nu?!

- D-Doamna J. sunteți sigură că nu ați nimerit în garajul vecinului?

- Doamne Dumnezeule Jessie, mă faci să râd.

Adevarat! Numai la asta eram buna în ultimul timp, să mă fac de râs.

Dar NU GLUMEAM! Ce naib..-

- Stai liniștită scumpo! Ți-am mai spus. Anthony! Vrea să mă știe în siguranță, doar că gândim diferit. Conceptul lui de siguranță se referă la zeci de tone de protecție, iar conceptul meu de siguranță se referă la cineva cu care să stau. În fine, nu îți face griji! Ai permis? Poți să conduci pe care dintre ele vrei.

Nu!! Glumea??

- Glumiți?

- Nuuu! Desigur că nu! Haide, alege-o pe care o vrei! Care e preferata ta?

Toate – era un raspuns?

- Nu pot sa fac asta!

Manierele astea – dacă nu mă mai invită și a doua oară? NUUUUU!!
Vreau BMW-uuuul.

- Ba, bine că poți! Urcă-te în preferatul tău! Acum că de nu pun Mafia pe tine.

Am înțeles s'țraiți!

Știam că glumește, dar nu m-am putut abține să nu mă gândesc că poate chiar făcea parte. Am alungat repede gândul și am început să râd din nou. Am observat că pe peretele cu mine stătea un cuier în care se aflau patru chei. Deja o luase pe cea de la mașinuța ei favorita. Am surâs, nu voiam să o dezamăgesc, dar chiar voiam să știu cum e să conduci un BMW. Noroc că îmi luasem toate actele la mine când plecasem. Am luat cheia de sub inscripția BMW 1 și i-am făcut cu ochiul. A răsuflat ușurată, cine știe ce mașină nu o fi vrând să mă vadă conducând decât când sunt singură. Am surâs în sinea mea și am deschis ușa șoferului cu un zâmbet pe față. Când mi-a văzut fericirea, a zâmbit și ea. Mă simteam bine, parcă eram ca două picături de apa. Îmi plăcea.

Am încercat cheia – se potrivea. Mă temusem că poate greșisem cheia. Nu voiam să încep cu o gafă, așa de dimineață. Când am auzit cum s-a trezit la viață motorul bijuteriei de X5 aproape am fost sigură că nu o

să mai am inima în piept pentru mult timp. Era minunat cum torcea, parcă se răsfăța, după o lungă perioadă în care nu fusese folosită. Doamna J. mi-a deschis ușa de la garaj printr-o singură apăsare de buton. Îmi plăcea garajul ăsta. Am pornit ușor, temându-mă să nu fac vreo greșală, să nu zgârii minunația aia.

Drumul până la facultate nu a fost lung, cu toate indicațiile doamnei J. am reușit să ajungem chiar cu douăzeci de minute mai devreme. Când am intrat în biroul secretarei aceasta s-a ridicat și a venit să ne întâmpine cu o îmbrățișare caldă.

- Bună ziua, doamnă Jenkins! Ce plăcere să vă revăd! Vă rog luați un loc, o să îi spun domnului director că ați ajuns. O să vă primească imediat. Dar domnișoara cine este? Este cu dumneavoastră?

- Bună și ție Clara! Sigur! Este cu mine! este noua studentă din România.

- Încantată să vă cunosc!

Era o doamnă suplă de vreo treizeci și ceva de ani. Era îmbrăcată la costum, cu o fustă neagră și taior negru cu dungi albe. Pantofii ei cu toc cui și lung de zece centimetri, mi-a confirmat că se respectă. Pe dedesuptul sacoului purta o bluză transparentă, cu decolteu în V, dar care nu te lasă să privești mai departe decât era firesc. Era elegantă, pașii până la mine îmi demonstraseră că avea antrenament. Ochii ei de un negru ca smoala îmi așteptau răspunsul. Nu știam cum arăt în ochii unei ființe atât de perfecte. Eu eram îmbrăcată normal, o pereche de blugi cu o bluză cu mâneci lungi, albă. Adidașii mei nu cred că făceau cine știe ce impresie, având în vedere că nu erau de firmă. M-am înroșit și am plecat capul. I-am întins totuși mâna în semn de răspuns. Mi-a strâns-o cu fermitate. Fața ei în formă de inimioară și buzele ei roșii îmi dădeau impresia că "pisica blândă, zgârie rău". Am încercat să îi evit privirile, dar erau prea provocatoare. Probabil își amintea ce părere proastă are ea despre români. Mi-am dat seama că aștepta un

răspuns, probabil să îmi testeze capacitățile? Nu conta. I-am răspuns cu un accent pe care l-ar fi invidiat și președintele.

A ramas mută pentru o secundă, dar profesionalismul de care a dat dovadă după, m-a făcut să îmi dau seama că mai întâlnise “șmechere” ca mine, cum ne spuneau ei. Am tăcut și m-am așezat alături de doamna J. pe canapeaua de un roșu tare.

Clara s-a depărtat de noi, formând numere la telefonul de pe birou – cel puțin la unul dintre ele. Am încercat să evit ochii ei și ai doamnei J. aducându-mi aminte de minunatul BMW care mă aștepta afară, să îl conduc și înapoi. Era așa de plăcut să cred că era mașina mea. Mi-am pus în minte să îmi strâng bani și să îmi cumpăr și eu una, asta până vedeam prețul și spuneam că mai bine îmi iau una la mâna a doua sau a treia. Cine știe! Am oftat!

Doamna J. s-a întors cu fața spre mine și mi-a mângâiat umarul.

- Ce s-a întâmplat Jessie?

- Nimic!

A fost tot ce am reușit să spun

- Te pot ajuta cu ceva?

- Nu!! Nu vă faceți griji, sunt bine! Mă gândeam doar că aș vrea să îmi cumpăr și eu un BMW, dar mi-am dat seama că nu aș avea bani pentru unul nici dacă ar fi la mâna a zecea.

- Ei, ei, ei! Și eu care credeam că cine știe ce s-a întâmplat! Nu îți face griji, ți-l fac cadou!

- POFTIIIIIIIM??????????????

Oops! Am facut-o de oaie. Clara a uitat să mai vorbească pentru o secundă drept răspuns la urlătura mea. Doamna J. aproape că încremenise, iar eu nu știam cum să spun că nu asta fusese intenția mea.

- Jessie! Stai jos!

Asta fusese tot ce îmi șoptise. M-am așezat cuminte înapoi pe locul meu și am început să roșesc. Îmi simțeam sângele năvălindu-mi în obraji.

- Îmi pare rău! Doar că nu îmi vine să cred. Mă scuzați!

- Nu e nimic, scumpo! Dar te asigur că poți să îl ai. Oricum mie nu îmi place! Uite ca să nu crezi că încerc să profit de tine..

A pufnit-o râsul, la fel și pe mine.

- Cum spuneam. Ca să nu crezi că încerc să profit de tine, te las pe tine să îl alimentezi când rămâi fără benzină. Ok?

- Sunteți sigură? Adică vorbim totuși de șaizeci de mii de euro. Nu cred că..-

- Te rog! Ți-am spus doar! Oricum nu îl folosesc. Stă și ruginește acolo de pomană! Folosește-l!

- N-Nu cred că pot să accept!

- Off! Gata am încheiat discutia. Așa rămâne, cum am spus eu! Doamne!! Scrie la mine în frunte "Noroc" astăzi? Nu îmi venea să cred. Nu am mai apucat să mă mai gândesc la câte drumuri voi face cu el, că ne-a întrerupt minunata Clara! Nu îmi plăcea femeia asta. Era ea minunată și toate cele, dar o înconjura un aer ciudat!

- Doamnă Jenkins și Jessie?! Domnul director vă poate primi. Ne-am ridicat cu un aer solemn după care i-am urmat pașii mărunți spre birou. Am mai trecut printr-un hol, după care ne-a deschis ușa de la birou. Era imens! Puteai să vezi tot campusul de acolo, ce să mai spun de apusuri minunate. Era perfect! Mi-am aruncat ochii către scaunul directorului, dar nu era nimeni în el. Am încercat să cercetez camera, mă rog doar jumătate, pe cealaltă jumătate o inspecta deja Clara! Într-un final, după o ușă micuța, aproape invizibilă a apărut și Domnul Anthony. Era tânăr. Cred că era de-o seama cu secretara, treizeci și ceva de ani, poate treizeci și doi, nu știam sigur. Era înalt, cu părul negru și niște ochii căprui – ciocolatii de îți lasă gura apă. Era bine făcut, îmbrăcat într-un costum negru, îi venea foarte bine, în

picioare avea o pereche de pantofi negri lăcuiți, foarte strălucitori, cred că erai capabil să îți faci coafura în ei. Am început să zâmbesc pe ascuns, la propriul meu gând.

Probabil mi-a observat lipsa de disciplină, căci i-a făcut semn Clarei să plece și nouă să luăm loc. Doamna J. nu a acceptat un loc viz-a-vi de el, ci s-a dus și s-a așezat în spatele lui, făcându-i un fel de masaj.

Rămăsesem singură!

Capitolul 12 – Let's just talk about it...

Singură în fața pericolului! Mă ajută cineva și pe mine?

- Bună ziua, domnule Anthony.

Trebuia să facă cineva primul pas, iar dacă el continua să se mai uite așa mult la mine fără să zică nimic, aveam de gând să îi trag o palmă. Nu că ar fi frumos, dar urăsc să se holbeze lumea la mine.

- Domnișoară Carter Jessie Catherine?

- Chiar eu.

- Nu înțeleg. Nu aveți un nume ciudat – originar din țara dumneavoastră, ci unul combinat, englezesc cu american. Aveți vreun părinte care nu este din Romania?

- Nu, aș fi vrut eu. Ei bine mama mea avea un nume preferat încă de când era mică – Jessie. Părintii tatălui meu sau mai bine zis tatăl părinților, părinților mei și respectiv străbunicul meu au fost din America. Era un om de afaceri foarte important, dar s-a întâmplat ca o româncă să îi fure mințile. Restul puteți să vi-l dați seama și singur, iar Catherine vine de la nașa mea. Nu este de altă origine, doar o mare fană a cărților lui Jane Austen. Ar fi preferat să îmi spună Kitty – exact ca și micuța Chaterine Bennet, numai că tatăl meu a sugerat că numele complet ar fi mai frumos. Astfel m-am ales cu două nume total străine de casa mea. Aș putea, oarecum să fiu fericită, deoarece m-au ajutat foarte mult pe parcursul vieții mele.

Ochii mi-au zburat către doamna J. Mai aveam puțin și lăsam creatura să iasă din nou, dar m-am stăpânit, văzând cum își pleacă ochii în jos. Nu voiam să îl las să iasă când era de față un străin. Mi-am schimbat repede locația unde priveam înainte – m-am calmat după care am zâmbit. Știam că zâmbesc doar cu buzele, îmi simțeam ochii mult prea rigizi pentru a zâmbi.

- Hmm... Înțeleg. Presupun că vreți să auziți un scurt istoric al colegiului nostru.

- Nu, nu chiar.

Probabil îl surprinsesem; fața lui avea acum niște ochii mari, dulci care mă priveau cu subînțeleș.

- M-ați înțeleș greșit. Am vrut să spun că știu deja istoricul, chiar și locațiile, internetul este foarte util în zilele noastre, chat-ul de asemenea și o mamă obsedată de siguranța ta.

Am început să chicotesc. Știam ca nu era bine, dar nu mă puteam abține. Fața lui, statura lui îl făceau să pară atât de irascibil, încât îți era milă de el. Voiam să văd mai mult decât niște ochi duri, voiam să văd un zâmbet, nu pe fața lui, ci în sufletul lui. Era trist. Puteam să citesc asta. Chiar dacă purta o mască dură, o mască prin care nu puteai să treci, știam că sufletul lui e bine ascuns, e bine protejat, un suflet pur sau poate nu. Nu tot ce e frumos e și gustos.

Părea foarte deranjat de lipsa mea de respect. Am încercat să o dreg puțin.

- Domnule director Anthony, este o plăcere pentru mine să știu că am primit o bursă la o facultate de acest calibru. Plăcerea și devotamentul cu care voi avea grijă să îmi respect cursurile și să iau note cât mai mari la examene vă vor demonstra că nu sunt un gunoi, ci o persoană care – se pare – i-a câștigat încrederea mamei dumneavoastră. Nu sunt o persoană josnică și, în consecință, nu mă port ca una. Sunt o persoană al cărei devotament poate muta munții din loc, iar ca și co-locatară a mamei dumneavoastră îmi dau seama că nu sunt chiar demnă de milă. Atât am avut de spus.

- Domnișoară Jessie, nici nu speram să îmi fie adusă o elevă al cărei devotament să nu fie în stare de cele ce mi-ați spus. Știu și eu ce înseamnă să muncești pentru lucrurile tale. Un singur lucru am de spus: Bine ai venit la noi!

O mâna mare și albă s-a întins spre mine. Rămăsesem atât de surprinsă de vorbele lui încât mi-a luat ceva până să îmi dau seama că

și eu trebuie să dau mâna cu el. Astăzi eram în categoria “înceată la minte” și “noroc”.

- Mulțumesc!

Un zâmbet i-a luminat fața, probabil îi plăcea să o facă pe directorul vesel și drăguț, numai că nu îi statea bine.

- Văd că ați împlinit de curând optsprezece ani.

- Da, sunt dată la școală de la 7 ani. Totul este scris în Cv-ul meu. Dacă mai aveți nevoie și de altceva decât tot ce este scris acolo mă puteți contacta la numărul de acolo și desigur și la adresa de e-mail de mai jos.

- Mă bucur că ați fost foarte grijulie.

- Nu, eu mulțumesc!

- Accentul tău e foarte bun, am observat asta de când ai intrat.

Așa vorbești tot timpul sau e doar acum să faci impresie bună?

Am văzut-o pe doamna J. cum l-a ciupit de spate și aproape m-a pufnit râsul, dar m-am calmat repede, sperând că nu s-a observat nimic.

- Ei bine, cred că cea mai înputernicită să răspundă la această întrebare este chiar mama dumneavoastră.

- Drăguț! Îmi place, gândești repede. Spune-mi totuși, ai vreun viciu? Ne place să știm totul despre studenții noștri.

- Viciu? Mă bucur că ați întrebat. Răspunsul este – da. Momentan o să rămână secret, o să vi-l dezvălui când voi considera că este necesar să știți, având în vedere că momentan nu este dăunător pentru colegiu.

- Mă iei peste picior?

Vocea i se schimbă, aproape că tuna.

- Nu! Spun doar ceea ce gândesc și din păcate îmi susțin părerea.

- Domnișoara Jessie!

- Anthony! Așa te-am educat? Știe ea ce știe! Las-o în pace.

Intervenția doamnei Jenkins m-a scutit de o luptă între priviri. Și eu puteam să fiu foarte dură dacă voiam, puteam să te fac să îți înghiți

cuvintele numai dacă te-ai fi uitat pentru un singur minut la mine, știam cum să te fac să îți dorești moartea decât pe mine uitându-mă la tine. Eram curioasă să văd ce iese dacă ne confruntăm amândoi.

Vedeam în el aceeași putere ca și în mine. Ar fi câștigat el, sau eu?

I-am făcut semn cu ochiul doamnei J. și am continuat.

- Crede-ți-mă nu vreți să îmi știti viciul, cel puțin nu acum, mai târziu poate.

Mi-am adus la suprafață privirea mea cea "frumoasă" căci o arătam numai la zile mari, și m-am ridicat. Doamna J. a înțeles că vreau să plec și l-a rugat să o cheme pe secretară.

Într-un final a chemat-o pe minunata Clara să mă poftască la un tur al școlii. Doamna Jenkins mi-a făcut semn din cap că ea mai ramane să mai vorbească puțin cu fiul ei. După ce am ajuns din nou în biroul secretarei i-am spus că nu doresc să vizitez școala, vreau doar să ies afară și să vorbesc la telefon, dacă se poate.

- Am ordine clare de la director. Nu cred că puteți să faceți ce vreți dumneavoastră.

- Scuză-mă, dar știu colegiul ăsta ca în palmă. Aveți destule explicații pe web-site-ul vostru încât să știu unde să îmi arunc și șervețelul. Nu îți fă griji, pe când dacă stau să mă gândesc, ar fi frumos să îmi arăți unde pot vorbi la telefon. De fapt nu, mai bine lăsați, mă duc la mașina mea.

- Cum vă permi...-

Nu am lasat-o să mai continue, ci am plecat spre mașină. Aerul cu care îmi vorbea, de parcă era regina reginelor, m-a scos din sărite. O fi ea frumoasă și atrăgătoare și elegantă și ce-o mai fi, dar nici eu nu sunt o fraieră, ciudată careia poți să îi vorbești cum vrei. Am început să zâmbesc când mi-am adus aminte cum am pronunțat "mașina mea"; mă simțeam așa de mândră. Când îmi aduc aminte că nici măcar nu am avut timp pentru practica la volan. Am făcut școală în ultimele trei săptămâni de școală după care am și luat permisul din prima. Nu

voiam să pierd șansa, nu știam cum era pe aici, așa că mă hotărâsem să îmi iau permisul mai devreme. Am dat examenul la șaptesprezece ani, dar mi l-au dat o săptămână mai târziu după ce am împlinit optsprezece ani. Când te gândești că sunt proaspătă în lumea “adulților” și nici n-am ieșit și eu la o bere măcar. Am început să îmi planific o ieșire în club în seara aceea. Voiam să mă distrez, să mă simt liberă. Când am ajuns în mașină mi-am amintit că trebuia să o sun pe mama și să îi spun noutățile. Am apăsât tasta de apelare rapidă și am format.

A sunat o dată, de două ori, de trei ori, de patru ori, de cinci ori... Ce nai..-

- Da? Jessie? Tu ești?
- Da mamă, ce s-a întâmplat?

Capitolul 13 – Don't play with me

- Glumești! Nu poți! De ce?
- Jessie, calmează-te! Te rog!
- De ce dracu l-ai lăsat?
- Jessie, sunt mama ta, nu îmi vorbi așa!
- Mamă pe dracu și cu tata cum rămâne?
- Jessie!! Nu îți permit să.. –
- Taci!

Îi închisesem! Nu era posibil. De ce? DE CE?

Lacrimile nu conteneau să se oprescă. Era vina mea, eu și colegiul meu la New York. Voiam să renunț, să merg acasă, să fiu acolo. Nu puteam să mai continui așa. Am băgat cheile în contact și am apăsat accelerația la maximum. Am pornit de pe loc atât de repede și cu un sunet atât de tare încât m-am speriat singură. Voaim să plec cât mai repede de acolo, să ajung acasă, dar apoi rațiunea mi-a luat-o înaintea sentimentelor. Mi-a spus să opresc, să mă calmez și să înțeleg o dată că nu puteam să merg acasă cu mașina, cel puțin nu de aici. Am început să plâng din nou.

Voiam ca totul să se oprească, chiar și viața mea, tot ce îmi era mai de preț se stinge acasă, iar eu îmi făceam de cap aici. Am luat telefonul din nou apelând-o pe mama.

- Jessie? Ești bine? Te rog, nu mai plânge, fii cuminte.
- Cum se simte?
- E mai bine! Acum l-au scos de la terapie intensivă, nu îți fă griji.
- Dar a stat! Înțelegi? Inima lui a STAT!
- Dar nu e nimic grav..- te rog... –

Vocea plangacioasa a mamei mă enerva, încercam să fac tot posibilul să nu aud. Și chiar nu auzeam.

- ...Înțelegi?
- Dacă inteleg? Ce mai este de înteles? Că a fost la un pas de moarte? Asta e de înteles? Nu, nu e de înteles. Îmi e frică, acum tu înțelegi?
- Jessie, Jessie te rog, te implor, gata. Mă sperii.
- Eu?! Eu te sperii? Dar tu? Tu pe mine nu? Îmi răspunzi, îmi dai vestea asta îngrozitoare, cum că tata a făcut infarct, dar tu nu verși nici măcar o lacrimă, nici nu îți tremură vocea, nici nu îți pasă.
- De ajuns! Jessie Carter cum crezi că nu îmi pasă? Este soțul meu și tatăl tău, normal că îmi pasă, vreau doar să nu te superi tu, dar tu ce îmi reproșezi? Că nu sunt suficientă? Asta? Îmi pare rău fetiț-o, dar trebuie să îți mai revizuiești comportamentul dacă vrei să mai vorbești cu mine vreodată.

Mi-a închis. A avut tupeul să îmi închidă. Ce dracu?!

Am sunat din nou, de data asta mai calmă.

- OK! Îmi pare rău, bine? Spune-mi, cum se simte? E bine? Vin acasă?
- Nici să nu te gândești! E mai bine, iar de venit acasă nici pomeneală, te-am trimis acolo cu două luni înainte de începerea colegiului tocmai pentru a te acomoda, o să vii acasă, când chiar vrei să vii, nu pentru un lucru minor.
- M-Minor?
- Nici să nu aud! Este minor atâta timp cât nu s-a întâmplat nimic mai grav, așa că te rog încetează!
- D-dar, tata?
- Nici un dar. O să te mai sun să te țin la curent până atunci vezi ce faci cu vorbele alea, nu așa te-am educat. La revedere!

Căcat! Căcat! Căcat!

Aveam atât de mulți nervi că aproape îmi venea să zmulg volanul.

Eram nervoasă sau supărată? Poate eram doar enervată, cine dracu mai știa. Aveam atât de multe cuvinte vulgare în cap la momentul

acela, încât dacă ar fi trebuit să spun măcar jumătate nu m-aș fi deosebit cu nimic față de cei din mahala. Cât mă enerva chestia asta! Mi-am încleștat mâinile pe volan așteptând. Eram atât de furioasă încât probabil m-aș fi dus după doamna Jenkins să mergem mai repede acasă dacă nu se grăbea. Tocmai când eram gata, gata să mă dau jos din mașină a apărut și ea. Avea pe față o expresie plină de îngrijorare. Acum ce? Citea și gânduri sau de ce dra..-naiba se uita așa la mine? Am așteptat-o să se urce pe locul pasagerului ca să pornim. Când a urcat expresia de dinainte i s-a intensificat și mai tare. Nu cred că avea curajul să mă întrebe ceva. Probabil expresia mea a făcut-o să își înghită și ultimele cuvinte de alint. Nu îmi plăcea să știu că mă comportam ca o bătăranca față de o persoană așa de dulce, așa că am mai lăsat garda jos. Aveam nervi așa că tonul meu aproape că suna reproșător.

- Tata! A făcut infarct aseara! E la spital! Mama e bine! Are chef să îmi țină predici. Nu întrebați mai mult. Am draci.

Nu reușeam să scot pe gură decât niște cuvinte ștrangulate, într-o engleză în care aveai nevoie de aparat de traducere ca să pricepi ceva. Am mai repetat o dată, de data asta pe un ton mai calm. Doamna J. se uita la mine ca și când vedea Statuia Libertății pentru prima dată. Ochii îmi luau foc – o simțeam, la fel și limba, muream să pot înjura, aș fi înjurat probabil în română, dar tot nepoliticos ar fi rămas. Am început să îmi fac o listă în cap cu cele mai urâte înjurături pe care le pot scoate pe gură. Am ajuns la concluzia că nici una nu era potrivită pentru o fată. Jocul de-a lista m-a mai calmat puțin. Simțeam cum îmi dezamortește față, cum recapăt controlul propriilor sentimente. Pentru prima dată am aruncat ochii pe viteză. Aveam o sută treizeci la ora în oraș. Am rămas șocată de propria-mi performanță, începând să încetinesc puțin câte puțin până am ajuns la o viteză acceptabilă – nouăzeci. Cred că de asta doamna J. nici nu îndrăznise să scoată vreun cuvânt. Când a observat că încetinesc i-a mai apărut puțină culoare în

obraji, era albă ca varul. Am tras pe dreapta. Mai aveam două case și ajungeam la garajul nostru.

Atunci am răbufnit! Am început să râd ca o isterică, apoi să plâng, până când am simțit-o pe doamna J. nemaștiind de unde să mai scoată șervețele. Mi-a șters lacrimile cu un zâmbet amar pe buze și am reușit să ajung până la garaj. Am parcat Piatra mea preferată – onixul meu scump, în locul de unde îl luasem și am coborât. Am șuiert un “Revin pentru cină” după care am mers direct în camera mea. Am udat cearșafurile și desigur și perna mea preferată “I love Myself”. La ora șase mi-am făcut un duș, după care am sunat-o pe mama din nou. “Abonatul nu poate fi contactat, vă rugăm reveniți mai târziu.”

Acum și-a închis și telefonul? I-am lăsat un mesaj, după care am coborât. Nu m-am mai deranjat să mai arunc vreo privire în oglindă, deja știam cât de jalnic arătam. Măcar eram îmbrăcată decent, într-o pereche de pantaloni de trening și o bluză cu Tweety. Când m-a văzut în dreptul scărilor doamna Jenkins a răsuflat ușurată.

- Mă bucur că ai revenit! Sper că ești mai bine!
- D-da, sunt bine! Mulțumesc că mi-ați acordat intimitatea de care aveam nevoie.

- Nici o problemă, sunt obișnuită să trăiesc singură!

Mi-a făcut cu ochiul. Am zâmbit, asta era tot ce îi puteam oferi.

- Totul e bine acum, cred! Mama și-a închis telefonul sau poate nu mai are baterie. Cred că tata e mai bine, cel puțin asta încerca să îmi spună la pranz. Am fost cam rea cu ea, îmi pare rau.

- Să nu îți pară! Face parte din datoria unei mame să fie înțelegătoare. Acum liniștește-te și haide să mănânci ceva, sigur îți este foame.

Că tot adusesese vorba, chiar îmi simțeam stomacul foarte, foarte înfometat, probabil îi era mai multă foame decât lăsa creierul meu să priceapă. Am dat din cap în semn că abia aștept.

În bucătărie mă aștepta pe masă o farfurie plină de carne la grătar și cartofi prăjiți. Nu am mai așteptat nici o invitație, ci m-am năpustit asupra mâncării, pe la jumătate am simțit că nu mai pot, ceva absolut ciudat, eu nu lăsam niciodată nimic în farfurie. Mi-am cerut scuze, dar am reușit să scap ieftin datorită “lipsei de apetit”.

- Nu e nimic scumpo! Ești mai bine? Vrei să chem un doctor?
- Nu mulțumesc! Sunt bine. Doar că vă datorez niște explicații.
- Nu e nevoie! Am înțeles în mașină ce voiai să spui. Vreau doar să mă ții la curent cu veștile cele bune.

Sper și eu că o să fie “vești bune”.

Capitolul 14 – Stop F*ckin’ My Mind

După masă, am mers iară în sufrageria în care vorbisem pentru prima dată. Doamna J. o fi observat probabil fața mea, așa că a sugerat să ne mutăm în grădină. Era cald și bine, îmi plăcea. Ne-am așezat pe șezlong-urile de acolo și am început să așteptăm.

Nu știu cum am făcut, dar probabil eram mult prea obosită ca să mai pot spune ceva așa că am adormit.

Am visat că eram din nou în avion și că tata era bine. L-am visat pe AJ și am încercat să dau o semnificație numelui lui. M-am tot gandit la mii și mii de nume care să se potrivească. Toate mi se păreau ciudate, cu excepția unuia singur – Anthony Jenkins. Mi se părea că nu poate fi doar o coincidență așa că am început să compar ce îmi aduceam aminte despre misteriosul AJ., cu directorul. Mi-am dat seama că oricât de mult mă holbasem în avion la misteriosul meu coleg, nu eram capabilă să îmi mai amintesc nimic din trăsăturile sale. Un singur lucru îmi aminteam – culoarea ochilor săi ciocolatii – negrii. Și directorul Anthony avea ochii ciocolatii – negrii, dar duritatea din ei și puterea lor nu te lăsau să îți imaginezi mai blânzi decât atât. Tot restul visului ochii aceia m-au bântuit. Se modificau de la blânzi la duri, din nou și din nou.

În visul meu a apărut și o femeie. Mă tot striga, dar nu înțelegeam ce spune.

- Jessie! Jessie!

Am făcut ochii mari; era doamna J.

- Da?

- Telefonul! Nu răspunzi?

- Telefonul? Ce telefon?

- Telefonul tău mobil, e pe sub tine cred, nu l-am putut gasi.
Ridică-te și răspunde, poate e mama.

- Mama!

Atât am reușit să tip. M-am ridicat instantaneu și am luat telefonul după șezlong. Am rămas o secundă locului neînțelegând, parcă era mama. Era cineva necunoscut, nu îl aveam în agendă. L-am închis, nu aveam chef să răspund la niște farse. M-am așezat din nou la locul meu, așteptând. Voiam să știu ce mai e acasă, dar mama nu îmi răspundea, așa că m-am așezat din nou confortabil. Abia ațipisem căci iară am auzit soneria aceea enervantă. M-am ridicat și am scos telefonul din blugi. Era același număr de mai devreme.

Am răspuns.

- Esti suparată? De ce răspunzi așa de greu?

Era o voce de bărbat, suna atât de armonios, atât de plăcut, nu îmi dădeam seama unde o mai auzisem. Am răspuns un pic iritată.

- Pot să te ajut?

- Da, poți. Ce zici de o ieșire în club în seara asta?

- Ar fi interesant – dacă aș ști cu cine vorbesc.

Vocea mea lăsa de dorit. Era inexpresivă, ba chiar batjocoritoare într-un fel.

- Hmm... Să înțeleg că ți-a furat altcineva inima deja?

- Poftim?

- Sunt eu, AJ.

- AJ.? Scuză-mă. Nu cunosc nici un AJ. Oh! Stai! Cunosc un necunoscut care mă hărțuiește, făcând rost, nu știu de unde mama naibii, de adresa mea de e-mail, de numărul meu de telefon, mai am puțin și poate dacă mă întorc poate te găsesc și la ușă. Lucrezi la FBI? Sau CIA? Și eu nu știu?

- Foarte glumeată. Am înțeles, probleme în familie. Atunci mai vorbim. Pup, BabyCake.

- Cum mi-ai spus.-

Mi-a închis. Da, și mie îmi pare bine de telefon. Ahhh! Îl urasc.

- Cine era?

Uitasem complet de doamna J.

- Nimeni! Nu e vorba că nu vreau să vă spun, ci chiar nu știu cine era.

- OK! Vrei să mergi în camera ta? Poți dormi liniștită acolo.

Ahh! Cât de bună era, o iubeam pe ființa asta.

- Mulțumesc, dar nu mulțumesc. Aștept totuși să mai sune mama și dacă mă închid în cameră s-ar putea să adorm și să nu aud telefonul.

- Oricum, nici aici nu îl auzi.

Am început să râd – adevărat. Dar era mai bine decât să fiu singură.

Nu voiam să dau ochii cu ea acum, m-ar fi făcut să plâng. Am clătinat din cap în semn că nu vreau să plec de acolo și m-am așezat la loc. Nu au trecut două minute căci iară a sunat telefonul. De data asta eram exasperată.

- Ce dracu nu înțelegi? Nu vreau să vorbesc cu tine!

- Bine.. Nu oi ști eu engleză la perfecție, dar asta am înțeles! Pa! Căcat! Era mama!

- Nu!!! Stai!! Nu era pentru tine. Îmi pare rău, doar că mă tot sună cineva pe care nu îl cunosc. Îl tot rog să mă lase în pace, dar degeaba, credeam că e el. Îmi pare rău. Te rog iartă-mă.

- În fine! Tot supărată pe tine rămân până când nu îți revizuiești comportamentul, eu nu am trimis acolo o țărancă, ci o fată de societate înaltă.

- Știi mamă și îmi pare rău. Acum, tata ce face? E mai bine?

- Da, l-au scos de la terapie intensivă și e mult mai bine, cred că mâine îl externează, astăzi îl mai țin doar pentru niște teste.

- Mai bine veniți aici. Nu îmi plac spitalele alea jingoase de la noi, dacă se îmbolnăvește și mai rău?

- Doamne Fereste! Dar, nu. Nu venim. Nu avem suficienți bani și în plus nu avem unde să stăm.

- Ba da. Aveți. Cu mine, de fapt cu doamna Jenkins.

Mi-am aruncat privirea rugătoare către doamna J.. Cu toate că nu a înțeles ce îi ceream a probat încet din cap. Femeia asta era gata să își dea și viața pentru mine.

- Nici nu mă gândesc! În plus se simte mai bine. Te mai țin la curent. Pa!

- Stai! Nu poți să mă lași în po.-

Mi-a închis. Da, mamă. Și eu te iubesc.

- Ei?? Ce a spus? E mai bine?

Cine? Aaa...tata? Nu știu...poate!

- Da e mai bine! Mama a fost cam sumară la detalii. Am rugat-o să vină aici, dar a refuzat. Voiam să vă rog să îi primiți și pe ei aici pentru puțin timp.

- Da, sigur! Nici o problemă. Când?

- Nu mai este nevoie. Nu vor. Așa e mama, încăpatanată.

Presupun că de la ea am moștenit asta.

- Stai liniștită! Totul o să fie bine.

Da! Când?? Mama nu vorbește cu mine, tata e la spital, eu ce dracu mai caut aici?

Capitolul 15 – Deep Inside, Are You Bleeding?

Voiam să urc, dar m-am abținut. Am rămas acolo până când luna ne-a îmbrățișat, ne-a sărutat fețele și s-a cuibărit la pieptul nostru. Simțeam cum sentimentele stăteau să răbufnească la orice tresărire mai bruscă. Într-un final, am refuzat cina și m-am dus direct sub duș. Am stat acolo mai mult de patruzeci și cinci de minute. Așa nu îmi mai putea da seama care erau lacrimile și care era apa. Am rămas sub dușul cu apa fierbinte și după ce l-am oprit. Într-un târziu am decis că dacă o să răcesc nu o să mă simt cu nimic mai bine.

M-am îmbrăcat într-o pijama subțire, simțindu-mă mult prea înfierbântată, mult prea plină că să dorm. Nu voiam să mă întind în pat, voiam să stau trează și să aștept telefonul să sune. M-am așezat în fața oglinzii, privindu-mă și descoperind o față din ce în ce mai urâtă. Am aprins laptop-ul în speranța că voi găsi ceva interesant acolo. Mi-am conectat telefonul și am început să umblu de pe un site pe altul la fel ca data trecută.

Tot la e-mail-uri am ajuns. Aveam câteva noi – nouțe, dar nu m-am sinchisit să le deschid, asta până am observat că un anume AJ. le trimisese pe toate.

Am început cu ultimul, că să termin cu primul, păstrând ordinea.

“ Hi BabyCake,

Probabil ești supărată sau ceva de genul. Uite îmi pare rău, doar că putem să spunem că a fost o coincidență că îți știu numărul de telefon.

Scuze,

AJ!”

Da cum să nu! Și eu pot găsi numărul de telefon ale președintelui numai bătând din palme. Următorul.

“Tot eu.

Văd că nu ai mai răspuns. Ești bine? Chiar te-a deranjat atât de tare? Sper că totul e bine cu familia ta. Nu întreba de unde știu, asta doar am ghicit-o după tonul vocii tale.

Bye,

AJ!”

Toate le-ai ghicit până acum după tonul vocii mele? Mi-l și imaginam ascultându-mi inima care îi dictă numărul meu de telefon, sau mintea mea împărtășindu-i propria mea adresă de e-mail. Am trecut mai departe.

“OK,

E vina mea bine? Nu o să te mai deranjez. Doar spune-mi că ești bine. Nu vreau să te știu supărată sau mai știu eu ce.

Night` ,

AJ!”

Pentru un prost – enervant – tâmpit posesor de o față superbă scria foarte îngrijit. Am oftat. Următorul.

“Îmi pare rau”

Și mie! Atât de mult!

Voiam să îi răspund. Dar nu aveam puterea de a-mi mișcă degetele, mai ales acum când de abia vedeam bine. Am închis laptop-ul și m-am așezat în pat. Mi-am îmbrățișat perna mea preferată și am început să mă uit din nou la telefon. L-am aprins de cinci ori să mă asigur că are baterie, de șase ori să verific dacă am pierdut ceva, poate nu eram atentă, de patru ori eram gata – gata să îl sun pe AJ. și de șapte ori pe mama.

Până la urmă mi-am călcat mândria. Mă durea să știu că eu cedez prima, dar am format.

- Alo?!

Vocea de la celălalt capăt al firului mi-a tăiat respirația pentru o secundă, simțeam cum mi se urcă sângele în obraji și nu mai coboară.

- Eu sunt!
- Știu! Îmi pare rău OK?
- Nu e vina ta. Tata! Asta e problema.

A urmat o pauză, probabil se aștepta să continui.

- OK! Rămâi unde ești! Vin la tine chiar acum!

POFTIM?!?

- CEEEE??
- Știu unde stai, nu-ți fă griji, vin cu gânduri de pace.

Ce naib..-

- OK!
- Pa! Ne vedem în curând!
- OK... Pa!

Asta a fost tot. Închisese. Mă întrebam dacă era sigur că nu băuse ceva. Adică ce? Acum știa și unde stau? Nu îmi era frică – contrar a ceea ce ar fi trebuit să mi se întâmple. Ochii lui îmi aminteau că “romancele sunt bestiale”. Am zâmbit.

M-am așezat în fața ferestrei, parcă așteptând băiatul visurilor mele să mă scoată la prima întâlnire. Aș fi făcut mai mult caz din asta decât ar fi fost necesar, dar am renunțat. Eram prea ostenită.

Mi-am dat seama că eram în pijama. M-am schimbat repede. Ce nimerisem erau niște blugi vechi și spălăciți și cu o bluză foarte decoltată. Asta era tot ceea ce găsisem? Nu conta. Nu prea eram interesată de cum arătăm. M-am încălțat în adiasii pe care îi purtasem și astăzi. Sutienul mă cam enerva, dar nu îi acordăm prea multă atenție. Am coborât și era gata, gata să mă împiedic de doamna J. S-a uitat la mine pentru o secundă după care m-a întrebat că unde arde. Nici eu nu știam.

- Vine cineva pe aici! Vă supărați?

- Nu! Normal că nu! Ești tânără, du-te și distrează-te. O să fiu în camera mea dacă ai nevoie de ceva.

Brusc mi-am amintit că el nu precisase unde ne întâlnim. Voiam să îl sun, să îi dau un mesaj, ceva? Mi-am adus aminte că doamnă Jenkins aștepta un răspuns.

- OK!

Asta fusese tot ce putusem să zic. M-am împiedicat de încă două ori până să ajung pe canapeaua din sufragerie. Atunci mi-am dat seama că eram mult prea entuziasmată de tot. Acum ce urma? Să mă îndrăgostesc de un new yorkez cu bani și să mă mut aici pentru totdeauna? Nu voiam asta, așa că am început să mă gândesc la tot felul de lucruri. Cum ar fi să fii un fluture sau o pasăre. Să poți să zbori zi și noapte fără să ai nici o taină.

Mă adâncisem atât de mult în propriile mele gânduri încât nici nu am auzit soneria din prima. La a doua apăsare pe “magicul buton gălăgios” am reușit și eu să deschid. Era chiar el. Nu credeam, dar știam! Era el. Părul, ochii, căldura, pielea albă, mâinile lungi, corpul de manechin. Am luat o gură de aer după care am reușit să spun doar “buna”.

Mi-a zâmbit și m-a luat de mână. A sărutat-o după care a pus-o la locul ei lângă corpul meu de parcă era cel mai valoros cristal din lume și el îl putea sparge.

Capitolul 16 – No One Hears You Anyway

Încă îmi aminteam mâna lui rece peste a mea. Deși era în fața mea încă aveam impresia că visez. Vorbea mult. Îmi plăcea asta. Vocea lui mă făcea să visez, să îmi doresc să pot zbura și eu o dată cu ea prin aerul așa de dens. Aveam impresia că mă sufoc, Că toată prezența lui acapara întreaga încăpere. Rămâneam uimită la cât de multe mă puteam gândi și totuși încă să îi ascult vorbele. Le înțelegeam, dar parcă eram într-o lume numai și numai a mea, iar el era bine – venit ori de câte ori avea nevoie de mine. Un fior rece mi-a străbătut întregul corp, știam ce înseamnă asta. Am făcut ochii mari și am început să îl rog să înceteze. S-a uitat la mine pentru o secundă după care m-a strâns la pieptul lui.

- Îmi pare așa de rău! Tu ai probleme cu familia și eu nu mai termin de trăncănit despre ce-au mai descoperit savanții.

Lui îi părea rău?

- Nu! E vina mea! Mi-am adus aminte, atâta tot. Mie îmi pare rău.

- Să nu îți pară. Se întâmplă și la case mai mari.

Și mi-a făcut cu ochiul. Era ca și cum el reprezenta pastila mea la durerile insuportabile din inima mea.

- Nu! Stai liniștit. Îmi place să te ascult cum vorbești, deși încă sunt curioasă în anumite privințe.

- Cum ar fi.. – de unde știu adresa ta de e-mail, sau numărul de telefon, sau unde stai...

- Daa... cam așa ceva.

- Păi, e cam greu de explicat. Să spunem că am un prieten care are un alt prieten și acela mai are încă un prieten care lucrează la școală la tine.

Glumește sau mă ia de fraieră? Varianta corectă: mă lua de fraieră.

- Și eu sunt Napoleon, deși nu sunt, dar pot spune că am un prieten care are un prieten, care e prieten cu un var care l-a cunoscut pe stră-stră-străbunicul lui. Dar tot nu sună bine, nu crezi?

- Știu! E ciudat, dar e adevărul. Nu pot mai mult de atât.
- Învăța să minți mai bine.
- Dar nu mint.

Un oftat scurt mi-a ieșit drept răspuns. Ochii lui mă urmăreau, îmi analizau orice mișcare, după care o clasificau probabil în categoria “ de ce naiba am intrat în chestia asta?”.

Am făcut un gest scurt din mână că nu are oricum nici o importanță. Ochii lui încă mă cercetau. Aveam ceva pe mine? Poate aveam un *araneus dedematus** pe mine și eu nu știam? Stai! Ăștia sunt cei mai mulți pe la noi, nu cred că doamna J. are un astfel de animal de companie.

- Ce? Am ceva pe mine?
- Nu, nu, nu! Doar că mă fascinezi. Ești atât de ciudată, știi?

Acum sunt și ciudată. Ce să îi răspund? Da, mi se spune frecvent, ba chiar mă strigă pe stradă „uite-o și pe ciudata de la doi”.

Am plecat ochii în jos.

- Nuuu! Ai înțeles greșit. Nu voiam să spun asta, adică da voiam să spun asta, dar nu așa. În fine, îmi pare rău.

Mi-ai mai spus.

- Nu. E OK.
- Off... Haide, spune-mi ce-i cu tatăl tău. Decât atât mi-ai povestit.

Probabil nu el era persoana cea mai indicată căreia să mă adresez, dar am acceptat oferta. Am început să îi povestesc cu lux de amănunte cearta mea cu mama, apoi întâmplarea tatei, cum mă evita mama, cum am primit un BMW drept cadou, cum doamna J. e o scumpă și tot așa.

- Stai! Ai deviat de la subiect. Tatăl tău, e bine?
- Da, mai mult sau mai puțin. Atât știu și eu. Momentan din ceea ce a spus mama e bine, dar nu sunt sigură.

- Trebuie să ai încredere. O fi ea supărată, dar nu cred că îi arde de glume când vine vorba de starea de sănătate a soțului ei.

- Știu! Doar că mă simta...- nu știu...

- Singură?

Ce bine nimerise. Chiar așa mă simțeam. Singură, neajutorată într-o lume în care nu cunoșteam decât două persoane -bine - trei. M-a tras iară la pieptul lui. Un minut m-a nedumerit ceva; contrast mâinilor lui corpul lui parcă lua foc sau poate îmi era mie frig. Am acceptat îmbrățișarea și am răspuns și eu la rândul meu. Aveam nevoie de un umăr pe care să plâng.

Dintr-o data m-a ridicat în picioare și m-a tras spre ușa de la intrare. Eram nedumerită; s-a întors către mine după care m-a întrebat cu cel mai dulce zâmbet din lume:

- Mașina mea sau cadoul tău?

- Poftim?

Am stat două secunde să mă gândesc... De fapt mai multe. Mă nedumirea ceva...

- Mașina mea sau mașina ta?

A întrebat iar.

- Nu! Asta am înțeles. Ce e de făcut în mașină?

- Vei vedea. Deci? A mea sau a ta?

Se gândea la altceva și eu nu știu? Am făcut o față pe care o mai întâlneai doar la vânzătorii aceia proști care nici măcar nu știu dacă au calculat corect.

Își dăduse seama.

- Nu! Nu facem genul acela de lucruri, doar alege.

- B-Bine! M-mașina ta?

- Mă întrebi sau îmi spui?

A glumit el.

- Mașina ta!

Am ales eu, dar cu prea mult curaj, cred.

- OK!

Se părea că încă nu o dădusem în bară. Am răsuflat ușurată.

Când am ieșit afară, parcată chiar în dreptul casei noastre stătea o bijuterie de Ascari KZ1, o știam pentru că eram înnebunită după mașini. Minunăția asta cu două locuri putea ajunge în trei virgulă șapte secunde la viteza de nouăzeci și șapte kilometrii la oră, iar în opt secunde – o sută de kilometrii la oră. Eram impresionată. Culoarea ei de un argintiu metalizat mă făcea să îmi doresc să fi luat bluza argintie, oricum unde mergeam?

- Ascari KZ1?

- Wow! Știi cum se numește?

- Mai întrebi? E o bijuterie de mașină, iar tu mă întrebi dacă știi cum se numește? E măcar legală pe străzile astea?

- Glumești? O dată i-am dat o sută ca să prind verde la semafor.

- Nu! Pe bune?

- Văd că te-ai mai înveselit. Înseamnă că funcționează, haide urcă?

- Glumești?

- Arăt eu a avea față de clown?

- Dacă tot ai întrebat...

- Fără comentarii, doar urcă.

- O-OK.

Mi-a deschis usa după care a urcat și el. Nu îmi venea să cred. Era visul oricărei fete să meargă măcar o dată cu o mașină ca aceasta. Cel puțin al meu era. Eram încântată de bordul negru și de scaunele crem, îmi plăceau, de fapt nu, le adoram.

- Chiar îți place atât de mult?

Întrebarea lui m-a luat prin surprindere. Chiar arătăm că o ahtiată după mașini?

- N-Nu e vorba de asta, doar că, ei bine, să zicem că vorbesc limba mașinilor.

- Hmm... Ți-aș putea propune să conduci tu, dar având în vedere că nu știi unde mergem, mai bine conduc eu.

- M-ai lăsa? Pe bune? Nu glumești?

- Sigur că nu! Să mergem! Presupun că nu putem merge foarte tare pe aici, v-ar face vecinii reclamații.

Că tot veni vorba, avea dreptate. Nu am văzut până atunci, dar era un cartier select și desigur cu pretenții. Mi-am notat că nu cumva să fac vreodată gălăgie aici.

- Probabil ai dreptate.

Doar a zâmbit. A pornit foarte ușor, parcă conducea o pisicuța la plimbare, nu un Ascari. Doamneeeeeee, un Ascari!! Bine, eram nebună! Și ce?

- Muzică?

- Sigur! Ce asculți?

- Nimic special. Ai vreo preferință?

- Da, dar nu cred că ai ascultat vreodată. E din România

.

- România! Ce vacanță minunată am avut!

- Amintiri?

- Cam așa ceva.

- Atunci să lăsăm muzica, să curgă amintirile.

- Heh! Mai bine nu, de fapt deja am ajuns.

- Da? Unde trebuie să mă uit?

- Chiar acolo!

Mi-a făcut semn către o intrare ciudată, dar de unde răsună muzică la cote maxime. Era un club.

- Vrei să dansezi?

- Nu! Nu vreau să dansezi, vreau să dansăm.

- Dar...

- Nici un dar. Ai nevoie de relaxare, iar asta e ceea ce îți ofer.

- Probabil ai dreptate, dar nu am nici un ban la mine și ...

- Poți vreodată în viață ta să nu îți mai faci griji? Fac eu cinste. Data viitoare e rândul tău.

Data viitoare? Hmm... De ce îmi sună a neazuri?

Nu m-am mai sinchisit să răspund, oricum nu aveam ce. Am coborât din mașinuța aceea și îmi doream să putem să luăm un suc și doar să o privim, m-ar fi delectat suficient.

- Mergem?

- Unde? Țăăă, da, club, dans. Iubesc cluburile.

De fapt chiar le iubesc, dar nu în situații de genul asta. M-am bosumflat.

- Off! Difil-o!

M-a luat de mână și am ne-am îndreptat spre minunatul club. Nu m-am uitat la nume, eram prea șocată de prețul de la intrare. O sută cincizeci de dolari de persoană, iar dacă fumai erai obligat să cumperi de acolo.

Ce era aici? Jaf la drumul mare? Am bătut în retragere, dar nu se putea. Mă prinsese între paznic și el, nici o cale de scăpare. Bună mișcare! M-am întors spre el să scot limba, dar mi-am amintit că nici nu îl cunoșteam bine. O cale de scăpare? Careva? Ajutor?!

* Păianjen cu Cruce

Capitolul 17 – Is Anybody Here To Save Me? Please?

Până la urmă am intrat mai mult sau mai puțin de bună voie. Aveam de ales între a-l bate pe AJ. sau să îl bat pe “micutul” bodyguard din fața mea. Am ales varianta a treia: intrarea! Era foarte aglomerat pentru prețul “minuscul” de la intrare. Nu am stat prea mult pe gânduri, mi-am făcut loc printre mulțime și am ajuns la concluzia că singurele două locuri libere sunt cele de lângă bar. AJ. mi-a făcut semn să mă îndrept în direcția scaunelor goale, așa am și făcut. Barmanul nu era rău deloc, ba chiar a și afișat un zâmbet uriaș când m-a văzut – genul acela de zâmbet pe care îl afișezi doar când îți vezi sora mai mare de care e toată lumea îndrăgostită – bineînțeles că acesta s-a șters imediat când a dat cu ochii de AJ. care culmea, își ținea mâna pe umărul meu. M-am întors către el și un scuze din priviri mi-a fost de ajuns ca să renunț la a mai fi așa de “ciudata” în seara asta. M-am așezat la bar, dar când am dat cu ochii de lista de prețuri eram gata, gata să mă ridic. AJ. s-a prins de schema așa că m-a ținut pe scaun cu o privire atât de “dulce” că te-ar fi făcut să îți dorești mai bine să bei până nu mai poți decât să te mai uiți în direcția lui.

- Fac eu cinste, ai uitat?

Asta mi-a șoptit în ureche sau cel puțin asta a încercat să zbiere. Am dat din cap în semn că am înțeles și am început să analizez prețurile din nou. O bere costă patruzeci de dolari, iar vinul, whisky-ul sau orice altă băutură rafinată era de la o sută de dolari în sus. Am rămas locului pentru o clipă, indecisă. Voiam să îl fac de bani pe AJ. sau să îi demonstrez că știu ce înseamnă un ban? Am decis că el făcea cinste, eu puteam comanda.

- Ce vrei?

Bine că știu să citesc pe buze că altfel l-aș mai fi întrebat și a doua oară.

- Whisky?!

Nu s-a prins de întrebare, ci a comandat imediat.

- Ce fel de whisky?

- Ce recomanzi?

- Jack Daniels! Eu asta beau.

- Atunci și eu.

Răspunsul meu mult prea repede m-a făcut să mă întreb dacă chiar rezistam la whisky. Nu eram sigură așa că am zis că e mai bine dacă încerc.

Barmanul a dat din cap în semn că vine imediat, moment în care am auzit o melodie preferată. M-am ridicat și l-am invitat pe misteriosul Aj. la un dans. Era vizibil jenat.

Ce? Nu știa să danseze? Dar nu a zis el că o să “dansam”?

S-a ridicat într-un final și l-am condus către centrul ringului de dans, măcar dacă avea să fie o seară în care am să beau, să fie una fierbinte.

Am început să dansez în jurul lui, să mă “frec” de el și apoi să mă întorc cu spatele. Știam că îl înnebunesc, citeam asta pe fața lui.

Am continuat așa până când melodia s-a terminat și ne-am întors la locurile noastre; era vizibil înfierbântat, dar m-am făcut că nu observ.

Între timp barmanul ne lăsase comanda pe tejghea și aștepta să îi spunem dacă mai comandăm și altceva sau achitam. Când am văzut paharul de whisky m-am înfipt în el reușind să îl beau fără să răsflu.

Senzația era minunată, simțeam cum mă încălzește, dar șocul de după, arsură din gât, m-au făcut să nu îmi mai doresc așa ceva.

Aj. a început să radă când mi-a văzut fața.

- Începătoare?

- D-Da!

- Mă gândeam că tocmai am scos în oraș o alcoolica și tu ce faci?

Te strâmbi numai după un pahar?

- Să zicem că alcoolica ta nu a mai băut până acum, nu tărie.
- Atunci las-o mai moale...
- Nici nu mă gândesc, vreau să mă îmbat.

I-am tăiat-o eu scurt.

- Nu prea cred că e indicat, având în vedere ca...

Nu l-am mai ascultat, ci m-am apucat să dansez iară pe muzică aceea electrizanta, să mă învârt și să dansez de parcă atunci era prima data când mersesem în vreun club.

Barmanul ne-a mai turnat încă o porție; la fel ca data trecută l-am dat pe gât și pe acesta. M-am întors către AJ. era foarte surprins de reacțiile mele și, desigur, foarte îngrijorat.

Nu îmi păsa, eram liberă și puteam să fac ce vreau fără să îmi fac griji.

L-am chemat din nou pe barmanul acela chipeș și i-am cerut să îmi aducă un pachet de Kent. Cel care mai devreme era șocat acum era de-a dreptul îngrozit. Făcuse niște ochi mari din care nu puteai înțelege decât că a greșit persoana.

- Ce faci?
- Îmi distrug viața, tu?
- Fumezi?
- Da! Am și eu un viciu până la urmă.
- Dar credeam că..
- Ce? Că sunt o fată mică, proastă și ciudată căreia țigările i se par un lucru mult prea prostesc?
- Nu! Că ești exact cum vreau eu.
- Poftim? Nu te-am auzit, zi mai tare.
- Și eu fumez.
- Ce??? Pe bune? Atunci poftim!

I-am întins pachetul de țigări pe care tocmai îl primisem. L-a desfăcut ușor de parcă se spărgea și a luat o țigare. Mi l-a întins și mie, dar am refuzat, voiam să văd dacă vorbea serios.

A tras în el, dar se vedea că încerca să se lase sau era începător. L-am lăsat să termine țigarea.

- Începătorule!

Simțeam că sunt cam amețită, probabil era efectul celor două pahare și jumătate din al treilea din minunăția aceea de whisky. Am aprins și eu o țigare lăsându-l să vadă cum se fumează pe bune. Am început să îi fac cerculețe, după care am continuat cu o cascadă de toată frumusețea. Era impresionat, se citea pe față lui chiar dacă nu lasă să se vadă asta.

- C-Cum faci asta?

- Ce?

- Cascada și cerculețele?

- E simplu, privește și învață.

Până la urmă am terminat o jumătate de pachet tot încercând să îl învăț, se vedea clar că nu progresează, dar l-am încurajat de fiecare data. Într-un final am ajuns la recordul de șapte pahare de whisky și o amețală de toată frumusețea.

- Îți e rău?

- E chiar așa evident?

- Da, deabia te aud, te-au cam lăsat plămânii sau ce?

- Nimic, vreau acasă.

- OK!

M-a scos din clubul acela al cărui nume voiam să nu îl rețin, altfel riscăm să îl urăsc pentru tot restul vieții mele.

- Ești bine?

- Cred că am băut prea mult.

- Cred și eu. Ce ai vrut să îmi demonstrezi, că poți să bei?

- Nu! Doar că eram mult prea frustata de ce se întâmplă în jurul meu.

- O-OK! Cred! Haide, să mergem.

- Stai!

- Acum ce mai e?

- Dar, ai băut!

Chiar aveam de gând să îi țin o predică despre influența alcoolului la volan?

- Nu mai mult ca tine. Am renunțat după al doilea pahar.

- C-Ce vrei să spui? Te-am văzut când ți l-a umplut și pe al șaptelea, la fel ca și mie.

- Da, dar nu a zis nimeni că îl și beam. Când trecea cineva pe lângă mine i-l ofeream zicând că e din partea casei, dar tu erai prea preocupată cum să te miști decât să vezi ce fac eu.

- Scuză-mă că nu ți-am urmărit fiecare mișcare.

Am zis eu, mimând o bunicuță!

- Da Buni! Data viitoare o să îți amintesc să faci asta.

- Nu mai vreau o altă data viitoare, m-am plâns eu.

Față lui atât de descurajată m-a descurajat și pe mine.

- Cel puțin nu una într-un club; am completat.

- Bine!

Am început să dansez pe stradă, se vedea că sunt beată, cel puțin o conștientizam, dar nu însemna că îmi și controlam mișcările. Am început să îi bolborosesc un cântec în română, după care am trecut la unul în italiană. Când am urcat în mașină am încetat.

- Poți să începi să traduci ce ai cântat mai devreme. Nu am înțeles nici măcar un singur cuvânt.

- Nici eu!

Am început să râdem amândoi. Motorul micuțului Ascari m-a făcut să tresar pentru un moment, m-a adus puțin în fire. Simțeam ca mă enervează ceva la ținuta mea, dar nu știam ce, până când Evrika!

- C-Ce faci? Vrei să fac accident?

- Nu!

Răspunsul meu atât de sincer l-a făcut să bufnească în râs.

- Atunci încetează să te mai dezbraci.

- Dar nu mă dezbrac, doar îmi dau sutienul jos, mă enervează.
- Pe mine nu!
- Ba pe mine da.

Am început să ne ciondănim așa până când am ajuns înapoi acasă la doamna J.

- Am ajuns!
- Deja? Mai voiam!
- E traziu!
- Dar nu îmi e somn!
-

Mă plângeam de parcă eram un copil mic și răsfățat, căruia nu îi place jacheta albastră, ci cea gri sau nu pantalonii verzi, ci cei albaștrii.

- Apropo...
- Ce?
- Știi că ești frumos? Îmi plac ochii tăi, și mâinile tale, și gesturile...

Spusesem ceva greșit? Avea o față de ziceai că i-a spart careva capul. Am dat să ies, voiam totuși un pat.

- Unde pleci?
- Acasă! Doar de asta m-ai adus aici. Îmi e somn sau rău. Nu știu care dintre astea două.
- OK! Ne mai vedem atunci!
- Stai! Nu intri să bei o cafea?

Nu voiam să știu că mergea singur și mai ales și băut.

- La ora asta?
- Ai dreptate! Atunci mai vorbim.
- Nuuu, stai! Intru! Una tare, te rog!
- Da, domnule!

Capitolul 18 – Can You Treat Me Right?

Am deschis ușa atât de euforică încât m-am împiedicat instantaneu, rămânând suspendată la un milimetru deasupra podelei. Noroc cu AJ. Dacă nu era el nu știu cum aș mai fi aterizat.

Am făcut în dans al beției în drum spre bucătărie punând la treabă filtrul de cafea. Nu știu câtă cafea am pus la fel cum nu știu nici dacă am nimerit unde trebuia. M-am întors către AJ. care părea mai mult decât fascinat de tot ceea ce făceam. M-am apropiat de el și l-am rugat să mă scuze puțin. Aveam nevoie la baie. Urgent!

Am urcat scările să îmi folosesc propria baie “ concepte de om beat ” după care m-am schimbat în aceeași pijamaluta transparentă și scurtă de mai devreme. Nu gândeam, asta era clar!

Când am coborât scările l-am văzut pe AJ. pe canapeaua din sufragerie bându-și cafeaua și afișând un zâmbet de încantare, poate o nimerisem totuși bună. M-am dus să mă așez lângă el, dar până acolo îi fusese ceșcuței doamnei Jenkins. Băiatul perfect de mai devreme tocmai scăpase ceașca pe jos, împrăștiind cafea peste tot și spărgând ceșcuța doamnei J.. Eram îngrozită. Ce putea să îi cauzeze un asemenea șoc?

- AJ., ești bine? Ce naiba s-a întâmplat? Acum trebuie să curăț!

Mă plângeam de parcă era cine știe ce inginerie, dar cum spuneam, conștientizam, dar nu însemna că mă și controlam.

- Jessie! Ai Înnebunit!?!?!?
- De ce?!
- Mai întrebi?
- D-Da! Ce am făcut rău?

- De ce te-ai schimbat?
- Pentru că îmi era cald, de asta.
- La dracu, cu tot!
- Poftim?
- Merg cu tine în club să te mai destinzi, dar tu ce faci? Te îmbeti și te comporți din ce în ce mai sexy și mai vulgar. Mă inviți la tine acasă sub pretextul să beau o cafea și tu ce faci? Te îmbraci într-o rochiță transparentă și coborî scările de parcă ai fi o zeița? Cât crezi că mai rezist?
- Poftim?
- Nu mai contează. Am plecat. Du-te să dormi.
- Ce naiba te-a apucat? Ce am făcut?
- Ești beată. Nici nu știi ce vorbești, dorește-ți să uiți totul până mâine dimineață.
- De ce? Ce fac? Stai jos, nu pleci nicăieri, îți aduc acum altă cafea.
- Ba plec!
- Mai încet o trezești pe doamna J..
- Nu mă interesează, vreau doar să plec cât mai repede de aici, altfel risc să fac ceva ce o să regretăm amândoi.
- Adică ce vrei să spui mai exact?
- Văd că nu o pot scoate la capăt cu tine.
- Atunci taci și fă ce zic eu.
- Dar ce ești tu? Stăpâna mea?
- Nu! Sunt prietena ta.
- P-Prietena mea?
- Da! Ceva gen Fred și Barney, dar momentan suntem Tom și Jerry.

Un singur oftat mi-a oferit drept răspuns. Am strâns bucățelele rămase din ceșcuța doamnei J. dorindu-mi să nu fie cumva una din preferatele

sale, apoi m-am dus în bucătărie să mai umplu două cești, aveam și eu nevoie de ceva tare.

Când m-am întors AJ. stătea întins pe canapea cu ochii închiși. Probabil lui îi era somn, dacă mie nu îmi era. L-am ridicat încet și l-am sprijinit de mine. Se vedea că ațipise, dar l-am convins să urce scările. În final am ajuns și la destinația finală – camera mea. L-am întins pe patul meu, după care l-am învelit cu o pătură și l-am descălțat. Razele lunii rabateau prin fereastră camerei mele, ajungând direct la față lui. Îl făceau să pară mai mult decât un simplu muritor, să pară că el însuși nu este după planeta asta.

Mi-am așezat capul pe marginea patului, analizându-i fiecare răsuflare și fiecare poziție a mâinilor, a capului, a trupului său în general. Mă asiguram că încă îi mai bate inima din când în când sau că mai respiră, mi se părea o veșnicie de când nu mai făcea nici o mișcare. Somnul m-a vizitat și pe mine în curând așa că am ațipit acolo, lângă el.

Dimineața când m-am trezit, capul mă durea îngrozitor, aproape mă zdrobea sub greutatea lui. Eram încă pe podea, iar AJ. încă dormea. M-am ridicat încet și am mers la baie, aveam nevoie de apa rece, dacă voiam să mai trăiesc și după ziua de azi. M-am spălat pe mâini, pe față, apoi încă o dată. La final am ajuns la concluzia că un duș rece ar fi mai bun. Am pornit dușul și am stat sub el fără să mă mișc mai mult de cincisprezece minute.

Când am ieșit pielea mi s-a făcut că de găina, o simțeam așa de rigidă sub mâini. M-am înfășurat într-un prosop albastru și am ieșit să îmi caut de îmbrăcat. M-am schimbat după care am încercat să îmi amintesc ce am făcut noaptea trecută și cum naiba a ajuns AJ. la mine în pat. Mă gândeam la tot ce era mai rău. Îmi apăreau doar frânturi de conversație și constietizarea faptului că eram beată. Mi-am reluat locul inițial lângă pat, așteptând că AJ. să se trezească. Când am închis ochii întreaga noapte și-a făcut apariția.

- La naiba! Mă urăsc!

Vorbeam în șoaptă, măcar să am puțin respect față de el acum dacă
aseară nu am fost în stare. Am aruncat o privire spre față lui, era plină
de brobonite de sudoare, poate îi era cald. M-am ridicat încet încercând
să nu fac nici un zgomot și m-am apropiat de el. Aseară nu am
observat că avea și o vestă peste cămașa lui albă. Am încercat să îi
dau vesta jos, dar era imposibil. Până la urmă -folosindu-mi forțele
supranaturale de alungare a gândurilor negative -am reușit! L-am
descheiat la doi nasturi încercând să las aerul să ajungă la el cât mai
repede. Am deschis puțin fereastra și i-am îndepărtat pătura, lăsând-o
să îi învelească doar picioarele. Era atât de palid. Sigur se simțea bine?
Voiam să îl trezesc și să mă asigur. M-am apropiat de el, dar m-am
oprit când am văzut că nici nu îi scosesem telefonul din buzunar. Am
băgat mâna încet fără să îl trezesc și am scos din unul un pachet de
Kent, iar din al doilea un telefon Iphone. Eram sigură pentru ca știam
să recunosc lucrurile cele mai scumpe! Nu voiam să fiu indiscretă așa
că nu m-am uitat în interiorul lui, doar l-am admirat din exterior pentru
circa patruzeci de minute. Când am vrut să mă așez din nou pe podea
am observat un pătrățel mic alb. L-am ridicat cu față în sus. Probabil îi
căzuse din buzunar. Nu era orice fel de pătrățel, era o poză de-a mea,
o copie a pozei mele de la dosarul pe care i l-am dat directorului
Anthony!
Cine naiba era AJ.?

Capitolul 19 – Who The Heck Do You Think You Are?

- Cine crezi că ești? Ce naiba caută poza mea la tine în buzunar?
- B-Bună dimineața și ție!
- Lasă formalitățile și zi-mi de unde o ai? Cine ești? Ce vrei de la mine? Mă urmărești? Vrei să îți bați joc de mine? Ce vrei? Spune o dată!

- Nu vreau nici una nici alta.

Vocea lui calmă mă enerva și mai rău, iar la ce durere de cap aveam, la cât de mahmură eram mai aveam puțin și îl pocneam.

- Vorbesc serios Aj., asta dacă ăsta e numele tău.
- Da este! Și stai să îmi revin și eu, mă trezesti urlând ca o bezmetică și te aștepti ca eu să și înțeleg?
- Tot eu urlu ca o bezmetică? Tot eu sunt aia ciudată? Atunci dacă eu sunt așa, tu cum ești? Violator în serie? Criminal? Ce?
- Nu sunt nimic! Calmează-te!
- Să mă calmez? Arăt eu a avea față de proastă?
- Nu! Nici nu am zis asta. Doar calmează-te și lasă-mă să îți explic.
- Nu vreau nici o explicație! Ieși afară.
- Dar!
- Nici un dar. Te-am primit la mine în casă, în patul meu, am ieșit cu tine, am băut cu tine și tu nici nu îmi spui cine ești. Nici nu știu câți ani ai sau cum te cheamă cu adevărat. Nu știu nimic. Ai înțeles? Nimic!
- Pot să îți explic. La o...-
- La o nimic! Vreau chiar acum explicațiile, altfel iese rău de tot.
- OK! Stai doar să fac și eu un duș să îmi revin, asta dacă nu te superi.

- Mai repede, altfel iese monstruos!

Cine naiba era și cine se credea? Poza pusese capac la tot. Nu aveam decat două copii, una a mea și una lipită în CV-ul meu, pe care ieri i l-am dat directorului Anthony. Nu putea să fie directorul, l-aș fi cunoscut, oricum ai fi luat-o, aveam un presentiment că nu era el. Am mers dupa el în baie și fără să mă uit i-am aruncat un prosop curat. În fine, prosopul meu albastru, dar tot curat era.

M-am întors în cameră făcând niște pași mari și aruncându-mă în pat. Îi simțeam parfumul pe pernă, îi simțeam aroma în gură, simțeam și locul de unde plecase, era cald. Am băgat fața în pernă și am început să plâng. Eram o nemernică. Eu stăteam aici și îmi ardea de ceartă cu un străin și tatăl meu era acasă, poate într-un spital decât în propriul său pat. Am luat telefonul și am sunat-o pe mama. Trebuia să fie prânzul sau așa ceva.

- Alo?! Mamă?

- Da, Jessie?

- Bună, ce faci?

- Eu bine, mulțumesc.

- Și tata?

- Și el e bine. L-am adus acasă azi de dimineață. Acum se odihnește. O să îi mai preiau din îndatoriri la fermă sau o să mai angajez pe cineva să mă ajute. Bătrânul Alex nu mai poate. O să îl înlocuiesc și pe el, iar apoi o să văd ce pot face. Tu ce faci?

- Eu bine. Mă doare capul, în rest nimic nou. De fapt am fost ieri să îmi depun dosarul și peste două luni încep cursurile. Vrei să vin acasă? Să te ajut cu ceva?

- Tu doar învață. Restul nu mai contează.

Contează! Crede-mă, chiar contează!

- Te rog nu vorbi așa. Știi foarte bine cât țin la tata.

- Bine! Atunci mai vorbim.

- Mamă...

- Da?
- Îmi pare rău.

Chiar îmi părea, voiam să i-o spun în mai multe cuvinte, dar nu reușeam, nu puteam. Până la urmă chiar aveam o inimă de gheață.

- Știu! Pa, Jessie.
- Pa mamă.

Asta fusese tot. Cred că de data asta chiar o dădusem în bară și încă foarte rău. Aș fi vrut să plâng, dar nu puteam, urma să urlu la cineva, iar un tremurat în voce nu ar fi bine-venit niciodată.

- Ai terminat?
- Ai ascultat?
- Da și nu. Acum ieșeam și am auzit că vorbești la telefon. Oricum nu am înțeles. Știai că prosopul acesta e plin de parfum de-al tău?
- Da, și patul meu pute ca și tine.
- Au! Asta a durut. Pentru ce a fost?
- Pentru că mă minți?
- Dar nu mint. Numai că unele lucruri nu's așa de importante.
- Daa, cum să nu. Și eu sunt – nimeni. Oh, stai! Sunt un nimeni care nu merită să știe nimic despre cel de care e îndrăgostit nu?

Fir-ar, am zis-o. Nu trebuia să îmi scape.

- Ce ai spus?
- Nimic, ai auzit prost.
- Îndrăgostită? De mine?
- Ai auzit prost. Las-o așa, acum spune-mi. De fapt nu, stai să întreb eu prima ceva.

- Spune.
- Nu ești directorul Anthony Jenkins de la colegiul Queens, nu? Inițialele astea două formează prin coincidență – AJ.

Pauză... Avea de gând să răspundă sau mai stateam aici mult fierbând în suc propriu?

- Deci? Ești? Da sau nu?

AJ. haideeee, nu îmi face asta. Poți să mă minți decât să spui da. Fac orice. Bine aproape orice.

- Pffft!! Atât de mult semăn cu Anthony?
- Nu, nu chiar, doar că nu îmi lași altă alternativă.
- Mai gandește-te. De fapt nu, lasă-mă pe mine să îți arăt ceva.

Pași lui repezindu-se asupra patului, m-au facut să îngheț preț de o clipă. Nu știam ce voia să facă; dacă scotea un cuțit, bine, nu că ar fi avut de unde, dar în fine, dacă l-ar scoate, ce aş face? Să zbier?

Doamna Jenkins. Uitasem complet de ea. Ce făcusem, adusesem un criminal în casă!

S-a așezat mult prea brusc pe patul meu făcându-mă să uit să mai respir pentru un moment. Am dat să mă ridic și să fug de acolo, dar era prea tarziu. Îsi încleștase mâinile lui mari peste ale mele și acum eram ca și prizonieră. Ochii lui studiindu-i pe ai mei îmi dădeau fiori.

- Aseară...

A ezitat puțin. Nu știam ce vrea să își aducă aminte din coșmarul vietii mele.

- D-Da?

Am întrebat și eu la fel de ezitantă.

- Mi-ai spus că sunt frumos, că îți plac gesturile mele, mâinile mele, totul. Acum mi-ai spus că ești îndrăgostită. Pot să întreb de cine?

- D-De nimeni. D-De ce?

- De ce te bâlbâi? Îți influențează cineva starea de spirit?

Dacă îmi influențează cineva starea de spirit? Pai da! E chiar la un milimetru de buzele mele și mă întreabă numai tâmpenii.

- N-Nu chiar. P-Poti să te dai la o parte? T-Te rog?

- Nu, nu pot. Pentru că și eu simt la fel față de tine. Simt că vreau să fiu în preajma ta, la fel cum simt că trebuie să te ating, să te simt, să fac tot ce vreau.

Cum ar fii? Să sari peste ființe neajutorate?

- Și ce vrei să faci acum?

- Să te sărut! Se poate?
- N-Nu știu.

Nu mă mai întreba. Fă-o dacă o faci, oricum știu că nu îmi va plăcea, nu mi-a plăcut niciodată.

Buzele lui peste ale mele, intensitatea cu care le mișcă, parfumul lui în gura mea, totul mă făceau să îmi doresc mai mult. Simțeam cum mă topesc sub un cer înnorat, cum gheața din inima mea se topește din cauza unei alte gheți. Cum îngerii ca să se înalțe au nevoie de un demon, așa m-am transformat și eu în demonul lui. Știam asta, o simțeam. Îmi curgea prin vene, prin mâini, picioare, inimă, peste tot. Era necesară, de parcă tot timpul ăsta fusesem lipsită de o parte din mine, iar acum o găsisem, de parcă întreg universul ne-a hărăzit fericirea. Era doar un simplu sărut, numai că trăit la cote maxime. Era special.

Capitolul 20 – Is This The End?

Fusesse un sărut, doar unul, dar suficient. Nu puteam permite ca o asemenea relație să aibă loc. Nu așa, nu acum, nicicând. Am închis ochii, i-am deschis, i-am închis la loc. Ce voiam, de fapt cum aveam să spun toate astea?

- Nu ți-a plăcut? Îmi pare rău. Nu am crezut..- că... nu o să îți placă!?

- Da! Poate.

De ce trebuia el să complice lucrurile cerându-și scuze? Nu voiam să aud scuze, nu așa, nu acum.

Am clătinat din cap. Protestul meu mă făcea să mă simt ca o idioată, știam ce voiam să aud, dar totuși nu reușeam să o spun.

- Atunci, c-ce s-a întâmplat? Ai spus că e OK... Te-ai răzgândit?

- Să spunem doar că nu e ceea ce pare. Aj., atât știu despre tine, nimic mai mult. Nu îmi pot imagina prea mult pentru că prințul meu trebuie să fie misterios. Dar nu te pot accepta, nu așa și nu acum.

Șocul de pe fata lui m-a uimit și pe mine pentru o secundă, durerea reflectată în ochii lui, respingerea, suferința i se citeau pe față. Stătea scris în fruntea lui dorința de a fugi, de a se ascunde. Se ferea de ochii mei, se va feri și de mine. Doar atât știam să fac, să alung persoanele importante mie la gunoi. Să mă joc cu sentimentele lor după care să le arunc ca pe o carpa uzată. Uram asta la mine, mă uram pe mine însămi. Nu voiam decât bine, dar distrugeam tot ce atingeam. Sufletul meu era un mare nimic, un nimic care dispărea într-un alt nimic.

Lumina lui, viața lui, gesturile lui, mișcările lui, totul, mă făceau să îmi aduc aminte cum lumina în combinație cu lumina nu duc decât la întuneric. Numai că acum era invers. Întunericul din mine scosese la iveala puritatea, mult prea năucitoare, a lui. Am tăcut, am lăsat capul

în jos, am plâns. Îmi simțeam nimicul din inimă cum plânge, cum jelește fiecare gând, cum se aruncă în lad, dar cum este ridicat de puritate. Inocența, spiritul, totul mă faceau să îmi imaginez cum demonul din mine ar zâmbi, ce fericit ar fi dacă ar reuși să pună mâna pe așa o comoară.

I-am simțit mâna pe obrazul meu. Mă privea atât de sincer, atât de plin de lacrimi încât pentru un moment eram sigură că și eu plâng. Durerea lui, de fapt durerea mea, era scrisă în vorbele lui de “îmi pare rău”.

- Să nu îți pară. Nu e vina ta.
- Atunci? Spune-mi de ce? De ce m-ai lăsat să pornesc un război dacă nu voi avea cum să îl termin?
- Nu am știut că acest război mă va lăsa să mor din prima clipă.
- Pe tine? Dar cu mine cum rămâne? Jessie? Te iubesc, e chiar atât de greu de înțeles?
- Nu Aj., nu mă iubești, iubești o poză, un nume, o fată, nu un – un demon.
- D-Demon? Cum poți să vorbești astfel despre tine?
- Aj. nu mă cunoști, nu te da mare că îmi ști toate secretele când de fapt nu știi nimic, înțelegi? Nimic? Sunt mai mult decât Jessie Carter, sunt mai mult decât o fata de 18 ani, sunt mai mult decât ... decât eu. Nu vezi? Nu sunt eu, este altcineva, nu, nu pot explica. Înțelege-mă.
- Să te înțeleg? Dar tu? Tu ce știi despre mine? Înfără de frumusețea mea – așa cum o consideri tu - înafără de viciile mele, înfară de mașina mea, ce știi? Nimic! E la fel, doar că mai simplu.
- Nu, nu este la fel, nu pot permite asta, nu acum, nicicând. Nu înțelegi, nu? Nu am venit aici să îmi găsesc jumatatea, am venit aici pentru că vreau să ajung cineva, vreau să fiu eu cea care mă pun singură pe picioare. Am suferit prea mult ca să dau cu piciorul unei asemenea șanse.
- Nu te mai înțeleg, mă pierzi, mă arunci și te aștepți ca eu să înțeleg...

- Nu mă aștept să înțelegi, nu acum, nu așa. Cine știe cine ți-o fi luat mașina aia, sau cât de bogați sunt părinții tăi, sau telefonul tau, sau costumul tau, sau tot. Eu sunt doar o biata țărancă și urâtă pe deasupra. Înțelege o dată. Pleacă. Te rog?!

- Asta vrei?! Să plec? Să mă uiți?

Mi-am mușcat buza, nu știam că va fi chiar atât de greu să scap de el. Că mă va durea din nou la fel de mult. Am plecat capul, dar era prea tarziu, știam că văzuse lacrima, știam că o vazuse. Am reușit doar să dau din cap în semn afirmativ; voiam să plece, dar nu voiam să îl las să plece. Îl voiam aici, cu mine, lângă mine, sărutându-mă, făcându-mă să mă simt bine, să îl simt, să îl ating, să ajung în paradis cu el, dar nu puteam. Nu puteam să ajung în paradis când înăși ladul mă aștepta, nu puteam să mă simt bine când însăși ființa mea murea cu fiecare secundă, nu puteam să îl simt sau să îl ating când eu nu puteam să simt, să văd, să aud dacă el era cu mine.

Un oftat scurt. Atât mi-a lăsat. S-a ridicat de pe pat și și-a luat hainele. Mi-am ținut capul plecat, nu voiam să îl văd cum pleaca și nu pot face nimic.

Când a ajuns la ușa s-a mai întors o dată către mine. Aș fi vrut să pot striga să se întoarcă, dar eram mută, iară gândeam mai mult decât trebuia. Nu mi-aș fi iertat-o dacă aș fi intrat în jocul dragostei, la fel cum nu mi-aș fi iertat-o dacă dragostea m-ar înălța. Dragostea e mult prea puternică ca să te lași prins de ea, e mult prea greu să scapi de ea, să o arunci, nu mai vroiam suferință, liniște...asta voiam să aud. Dar era suficient?

În sfârșit plecase, liniștea – cea pe care o dorisem cel mai mult râdea de mine. Eram singură din nou, o străină în propriul meu trup. Nu mă cunoșteam deloc.

Capitolul 21 – Me. You. Us.

M-am prăbușit în cearșafurile pline de mirosul lui, simțeam cum lacrimile îmi brăzdau obrazii, cum nu aveau să se oprească decât foarte târziu în noapte. Știam că eram distrusă, rănilor urmau să se vindece, dar mult prea lent. Nu mă atașasem atât de mult, dar totuși suficient. Tot timpul, din momentul în care ne-am întâlnit și despărțit în aeroportul acela blestemat până acum, am sperat, am visat că el va veni după mine, că el va fi prințul meu din poveste. Am sperat, aici fusese greșeala mea, îmi permisesem să sper, să cred. Nu aveam voie să fac asta decât în situații de maximă urgență – iar asta clar nu fusese o situație urgentă. Aș fi vrut să pot să mă descarc, dar nu puteam decât să simt gustul lacrimilor mele, amestecate cu mirosul său, era peste tot, ca și când s-ar fi trezit și m-ar fi mângâiat toată noaptea, ca și când ar fi dormit cu mine în brate.

- De ce!!!!!! De ce nu am fost în stare să îi spun să rămână? De ce mereu fac asta?

Atât reușisem să strig, nu avea să mă audă, cine știe probabil era departe acum, în micuța sa mașină Ascari. Mi-am amintit cât de uimită am fost de bijuteria sa, de micuța și finuța lui mașină, la fel cum am fost de uimită și când întrebarea lui m-a luat pe nepregătite.

“ – Mașina mea sau cadoul tău? ”

Vocea lui de atunci, totul în jurul său părea că este oribil, că nu are gust sau ceva aparte. El era totul, luminase încăperea încă din momentul în care mi-a atins mâna și inima. Știam că intrase acolo, simțeam că mă gădilă, dar nu aveam destulă putere ca să îi spun să înceteze, asta pentru că devenisem dependentă de plăcerea pe care mi-o oferea. O singură privire spre el era capabilă să îmi facă ziua mai

frumoasă, știam asta pentru că trăisem atât de mult cu impresia că avea să vină după mine.

Aș fi vrut să pot să mă ridic, să arunc cearșafurile și să le schimb cu unele noi, aș fi vrut să am puterea asta, dar nu o aveam. Simțeam că înca vreau să îi miros parfumul, măcar încă puțin. Amânam fiecare secundă cu o alta, apoi fiecare minut cu altul.

Cred că am stat așa timp de câteva minute. Când am încercat să mă ridic, când în sfârșit am cedat dorinței minții mele de a scăpa de “probe” am dat nas în nas cu prostia mea.

- A-Aj. ce faci aici? Nu ți-am spus să pleci?

La dracu’. Mă auzise. De ce nu a plecat când l-am rugat, de ce a trebuit să mă vadă așa?

- De ce te minți? De ce faci asta? De ce te rănești singură?

- Ai ascultat! De ce?

- Am vrut să plec.

Nu mințea! Citeam asta în ochii lui.

- Dar apoi te-am auzit. Am crezut că visez, că mi se pare, dar plânsul tău înecat, m-a readus înapoi cu picioarele pe pământ. Nu știam dacă eram capabil să mai dau ochii cu tine vreodată. Dar am reusit să îmi înving teama de a mai fi respins a doua oară și m-am întors. Am stat în picioare și te-am privit cât timp ai mirosit cearșafurile, și ai plâns. Am vrut să te ating, dar erai într-o pozitie a dracului de seducătoare și mi-a fost teamă că cine știe ce aș putea face. Ceva ce poate am regreta mai târziu.

Așa spusese și el. Îmi adusesem aminte de el – de cel a cărui nume nu eram în stare să mi-l amintesc decât în situații de mai mult ca urgențe. O singură persoană fusese capabilă să mi-l scoată, iar aceea fusese doamna J., mintea îmi spunea că dacă o să mi-l amintesc îmi va fi mai rău după, dar am refuzat să mă mai ghidez după ea din momentul în care am realizat că și așa eram destul de distrusă. El sau Cristi, spusese ră același lucru. Prietenul meu cel mai bun.

“ – Dacă o să facem ceva ce poate vom regreta mai târziu? Nu vreau să te rănesc, mai bine încetăm să mai fim prieteni.”

Istoria trebuie învățată nu repetată.

Mi-am dat seama că o rochiță scurtă nu era lucrul cel mai indicat cu care să mă îmbrac când sunt mahmură. Mi-am notat asta pe lista “Ce nu trebuie să fac când nu sunt conștientă”. M-am ridicat și m-am așezat în genunchi pe pat. Îi ajungeam la umeri chiar dacă aveam capul plecat. Am rămas așa pentru câteva secunde, după care tot ce am reușit să spun a fost un “îmi pare rău” și m-am aruncat peste buzele lui. Le simțeam atât de moi peste ale mele, atât de dulci, de pline. Limba lui, mirosul lui, totul, m-au făcut să tresar, să simt din nou. Pulsa! Adrenalina îmi era pulsată prin vene, o simțeam, mă încălzea, era ca și cum inima mea fusese moartă până atunci iar acum tocmai făcea cunoștință cu un tren, atât de repede bătea.

Răspunsul lui, a fost imposibil de citit, ochii nu voiau să mi se deschidă. Nu voiam să creadă că dacă o să facă vreo greșeala de interpretare o să fie vina lor. Am reușit să îmi controlez curiozitatea și evident să încerc să îmi încetinesc bătăile inimii, altfel riscam să fac și eu un infarct.

Tata! Mama! Doamna Jenkins! Trebuia să le vorbesc, știam asta, dar mintea mea refuza să mai gândească logic, am încetat să mai gândesc. M-am lăsat purtată de val. O să sufăr, știu, mi s-a mai spus, dar viața e o târfă, o târfă pe care o primești gratis, dar în care trebuie să bagi mulți bani.

Am decis că e bine să mai profit de ea cât încă mai pot.

Capitolul 22 – All Over Again

L-am condus pe Aj. la mașină, deși nu voiam să plece, dar știam că trebuie. Aș fi vrut să pot să îl leg de patul meu, să fie sclavul meu pe veci, să mă facă să fiu a lui pentru totdeauna, dar viața nu e totdeauna atât de bună cu noi. Am decis că încă este vară și eu încă am 18 ani și că încă mai pot profita de tot ceea ce îmi poate oferi lumea de afară.

Am urcat scările și cu un ciocănit discret am reușit să îi captez atenția doamnei J.

- Bună dimineața sau ar trebui să spun bună ziua?
- Bună, scumpo! Haide, intră!
- Mulțumesc! Am venit cu o propunere.
- Da?
- Vreți să vă îmbrăcați și să mergeti cu mine undeva?
- Undeva? Unde?
- E ... secret?!
- Vai, cât îmi plac surprizele. Imediat. Să fie ceva casual sau ceva normal?
- Ceva normal!

Nu am mai stat să aud răspunsul ci am fugit la mine în cameră, simteam cum adrenalina își face efectul, cum se răspândește în tot corpul meu, scoțându-mi mahmureala afară din corp. Nu mai simțeam nimic altceva decât extaz, fericire.

M-am schimbat abordând o ținută sexy și provocatoare. Mi-am luat o fustă scurtă, cu săndăluțele negre și desigur o bluză al naibii de decoltată. Am vrut să îmi iau sutienul preferat, dar nu dădeam de el, unde l-oi fi pus? Am încetat cu întrebările stupide și m-am axat pe cum să mă machiez.

Cu o privire inocentă am revenit în camera doamnei J., iar cu o voce de copil stupid și mic am întrebat-o dacă pot să îi folosesc fardurile.

Un zâmbet mare și cald i s-a desenat pe fața ei albă și cu un “da” care îți făcea inima să se oprească, m-a lăsat să îi folosesc machiajele.

Nu voiam ceva strident, din contră “discret” era cuvântul pe care îl căutam. Am folosit puțin din fiecare într-un final ajungând să combim un maro deschis cu unul închis. Luciul de un roz pal aproape insesizabil îmi făcea buzele să pară mai mari, mai “provocatoare”. Am mai aruncat o privire la fata din oglindă atât de frumoasă și de pregătită pentru o zi trăznet.

Când am ajuns din nou în camera mea am luat telefonul și am încercat să sun acasă. Vocea mamei mi-a făcut inima să pulseze și mai multă adrenalină decât puteam duce, dar am rezistat, am zâmbit și cu o voce caldă și duioasă, am reușit să răspund și eu. Am întrebat-o despre tata, despre cum se simte, dacă e acasă sau dacă trebuie să vin acasă.

Mama mă ascultă, apoi încercă să nu fie chiar atât de impresionată de schimbarea mea de atitudine. Probabil, de fapt cel mai sigur, se întreba dacă nu oi fi luat ceva droguri. Fapt care mi s-a adevărat imediat.

- Jessie, ai luat ceva droguri?
- Poftim?!
- Droguri? Alcool? Țigări?
- Nu! Mamă! Ce e cu întrebarea asta?

Mințeam, dar nu în totalitate. Știam că nu e bine, doar nu crezi că m-aș apuca să îi spun tot felul de prostii cum ar fi o noapte în cel mai scump club, băuturi fine, țigări. Nuuu, asta nu!

- B-Bine!
- Mamă! Nu ești convinsă de ceea ce spui!
- Ba da. Sunt!

Nu o credeam, dar ce puteam face? Doar nu aveam de gând să o țin mult cu minciuna asta și probabil aș fi căzut în ispita de a-i spune.

Întrebarea ei despre vreun băiat m-a luat total pe nepregătite, noroc că m-a pufnit râsul și nu m-a cuprins un val de emoții gen: AJ., AJ., AJ., AJ....

Am trecut repede peste ispita de a-i spune despre AJ., nu voiam să stric ceva ce poate nici nu exista. Și oricum la cum era mama, AJ. nu ar fi fost suficient, ar fi trebuit să știu cel puțin 2 465 de lucruri importante despre el. Ceea ce – CLAR – eu nu dețineam. Cred că nici măcar două lucruri nu știam despre el, exceptând frumusețea lui. Am lăsat-o să mai pălăvrăgească despre casă, despre animale, despre cum se descurcă, despre cât de mândră este de ea însăși, despre câte și mai câte lucruri a făcut sau urmează să le facă. Mi l-a dat și pe tata la telefon, tocmai se trezise așa că vocea lui groasă m-a luat puțin prin surprindere. Am vorbit și cu el, l-am întrebat despre cum se simte, despre fermă, despre ce au zis doctorii, despre cine au angajat, despre tot ce voia să vorbească. L-am lăsat și eu să mă întrebe despre mine, despre doamna J., despre facultate, despre director, despre locurile de acolo. Atunci i-am spus că deabia astăzi voi ieși cu doamna J., poate la un picnic, sau la cumpărături. I-am spus despre casa unde locuiesc, despre cadoul doamnei J., dându-mi seama abia apoi că poate o să se sperie și o să îi cauzeze alt infarct, dar tata m-a felicitat și mi-a spus că mereu a știut că lumea mă iubește, mi-a spus că și lui îi place mașina și chiar mi-a dat câteva sfaturi despre cum să o îngrijesc. Era foarte interesat de cum mă descurc la volan, mi-a spus să nu fac abuz de viteză, un pic cam târziu, dar accept sfatul, și tot așa. Am vorbit doar douăzeci de minute, dar mie mi se păruseră o zi întreagă. Mă relaxasem, asta era bine. Când am coborât doamna J. mă aștepta pe canapea cu un coșulet langa ea. Am ridicat o sprânceană, iar ea mi-a răspuns că presimte ea că nu știu exact unde mergem și ar fi frumos dacă ne-am opri la un picnic. Mințile luminate gândesc la fel.

Am zâmbit și ne-am îndreptat spre garaj. Mi-am luat cheile din cuierul acela micut și m-am urcat la volanul bijuteriei mele, la volanul propriului meu Onix.

Chiar dacă nu era prima dată când îl conduceam tot am simțit acel sentiment umplându-mi inima când motorul bestiei mele s-a trezit la viață. Îmi plăcea cum sună, dar am decis că Onixul meu sună mai bine. Orașul mi s-a părut ciudat de frumos, cu toată aglomerația lui, cu toate claxoanele în van, cu toată muzica dată la maximum, cu toată agitația din jur. Chiar dacă știam cât de mult îmi plăcea liniștea, acum adoram galăgia, râsetele, veselia. Știam că e ciudat și știam că el este de vină, dar nu mă puteam controla. Indicațiile doamnei J. au fost precise, astfel că am ajuns exact când mi se făcuse foame.

Era un parc, numai că era un parc minunat. Era impresionant. Era imens.

Nu mai aveam cuvinte de laudă pentru acel parc, dar știam că inima mea simte mai mult decât exprimam. Zâmbetul doamnei J. mă făcea să mă simt liberă, să mă simt iubită. Mereu îmi fusese puțină teamă că poate mă voi simți singură.

Am ajutat-o să despacheteze și desigur am ajutat-o cu mâncarea. Aveam o foame de lup în mine, dar atunci mi-am adus aminte că poate nu e chiar o idee așa de bună după cât bausem aseară. Totuși mi-am dat seama că sunt mai puternică decât crezusem, că rezistam la băutură. Mă rog, într-un fel. Am început să mănânc. Nu era mare lucru, doar niște sandwich-uri, numai că erau unele ale naibilui de delicioase. Cred că am mâncat vreo trei, până a reușit și doamna J. să termine unul.

- Îmi pare rău, doar că îmi e cam foa-
- Nu-ți face griji, eu am mancat și de dimineață, nu că alții care aveau alte preocupări.

- N-Nu e ceea ce credeți. Nu am făcut nimic de genul acela, doar ne-am certat și am dormit. Subliniez “dormit”, nu culcat, nu sex, nu nimic.

Bine doar un sărut, bine, două, dar nimic mai mult, restul a fost normal, doar noi doi, somn și apoi eu, și apoi el trezindu-se și apoi sărut și tot așa.

- Nici nu mă gândeam la așa ceva.

A șoptit doamna J. puțin rușinată de limbajul meu un pic cam vulgar am presupus eu.

- Aaaa, atunci e vina mea.

Am încercat să o dreg cu o strâmbătură de zâmbet, dar se pare că mi-a ieșit mai bine decât mă așteptasem pentru că instantaneu și doamna J. a afișat cel mai mare zâmbet după ziua de azi. De parcă mai era posibil!

Când am observat că am mâinile goale, am aruncat pe furiș o privire către coșul acela minune, dar se părea că îl golisem, mai erau doar două sticle de suc. Am luat una și am desfăcut-o. Eram un pic indecisă, să beau, să nu beau, până la urmă am luat o guriță mică, doar una, am sperat că poate nu o să vomit, cel puțin nu acum.

Soarele strălucea la maximum, iar eu radiam de fericire. M-am așezat mai confortabil pe păturica aceea verde și mi-am ridicat bluzița aceea deja mult prea indecentă până sub sâni. Probabil nu era mai mult de un centimetru între sfârșitul V-ului de la decolteu și până unde ridicasem eu, dar nu-mi păsa.

Cred că am adormit când m-a trezit o voce familiară.

- Să înțeleg că așa faci peste tot, nu numai la mine în mașină.

Era AJ. puteam să jur! Am deschis ochii încă adormită, dar căutându-i trăsăturile perfecte. Chiar era el, credeam că visez. Fața lui, ochii, mâinile, tot ceea ce iubeam era acolo. M-am uitat după doamna Jenkins, dar nu era de găsit, m-am gândit că poate a plecat să se plimbe, nu să stea și să vegheze o biată ființă, leneșă și mahmură.

Mâinile lui AJ. s-au apropiat de fața mea și mi-au cuprins-o într-o strânsoare din care nu puteai să ieși. Mă durea, dar nu am schitat nici un gest, am așteptat să se desfacă, dar nu păreau că aveau de gând să o facă.

- Ma doare! Lasă-mă! Te rog!

Mi-am adus aminte, erau același cuvinte pe care le strigasem și atunci, pe care le gândisem și atunci. Mă simțeam din nou o copilă de șapte ani. Voiam să fug, să scap de acolo, dar mainile lui reci, pe fata mea mă țineau legată acolo. Simțeam totul, îmi aduceam aminte totul.

Aș fi vrut să îi spun să mă lase, să plâng, să cer îndurare, numai voiam să îmi amintesc, era prea dureros. Apoi o căldură pe care nu am recunoscut-o inițial a început să îmi mângăie capul, apoi părul, să îmi sărute fruntea. Mă făcea să mă simt bine, să îmi alung coșmarul, dar tot simțeam mâinile acelea pe fața mea.

- Ai să mi-o plătești, târf-o!

Vocea lui AJ. mi-a spart timpanele. M-am trezit plângand, cu ochii umflați, cu mâinile peste fața mea.

- Stai, calmează-te! Nu s-a întâmplat nimic. Te rog, calmează-te! Numai plânge!

Era o voce la fel de nefamiliară ca și mâinile, dar era cea care mă adusesese spre realitate. M-am întors către sursă, dar o mână mult prea mare mi s-a așezat pe ceafă și m-a împins exact către umărul acestuia. Nu apucasem să vad decât o cravată, iar acum o vedeam mai bine, era o cravată roșie.

*

Simțeam căldura radiind prin cămașa acestui necunoscut. Aș fi vrut să mă pot opri, dar visul fusese mai puternic decât mine, mă făcea să plâng acum peste un necunoscut. Am stat așa în jur de zece minute, până când în sfârșit epuizată am adormit din nou. Vocea catifelată îmi fredona un cântecel de leagăn, unul atât de frumos, atât de dulce, de

simplu, de gingaș. Nu voiam să se oprească, dar m-am oprit eu înainte, am trecut din starea de somnolență într-una de somn profund.

Nu îmi amintesc mare lucru, decât că până la urmă poziția aceea mi se părea destul de incomodă și l-am trântit pe susținătorul meu la pamant, după care piciorul meu s-a strecurat peste al lui, ajungând să stea leneș între picioarele lui. Asta mi se învârtea în cap de două minute, când în sfârșit am deschis ochii roșiind.

Eram la mine în pat.

Cum ajunseseam acolo? Nu mă gândeam decât la un singur scenariu. La articolul din ziarul de mâine.

Doamna Jenkins, o bătrânică drăguță și mereu cu zâmbetul pe buze, a fost ucisă. Crima s-a petrecut ieri, când aceasta ieșind la un picnic cu, co-locatara acesteia – Jessie Carter, au făcut cunoștință cu criminalul și violatorul, recunoscut sub pseudonimul – Ciob Flegmatu'. Doamna în vârstă de 65 de ani, a cerut ajutorul acestuia în legătură cu doamnișoara Jessie (18) pentru a le transporta – cu autoturismul domnișoarei, marca BMW X5 – la locuința acestora. Acesta a acceptat bucuros oferta și ajungând acasă, profitând de bunătatea doamnei Jenkins a ucis-o cu brutalitate, sechestrand-o pe Jessie. Momentan nu se cunosc vești despre starea de sănătate a celei din urmă.

Am luat repede telefonul și eram pe punctul de a suna la poliție, când în pragul ușii mele a apărut doamna J.

- Sunteți bine?

Vocea mea panicată, parcă nu se potrivea în liniștea aceea înmormantată din noapte.

- D-Da, de ce nu aș fi?

Calmul doamnei Jenkins m-a liniștit și pe mine pentru o secundă.

- Nici un criminal? Violator? Nimic?

- Ce tot îndrugi acolo Jessie? Revino-ți. Ai adormit în parc, iar eu am mers la o plimbare. Între timp a venit fiul meu. Când m-am întors tu erai călare pe el, iar el era roșu ca racul.

Râsul acela fericit m-a făcut să nu înțeleg mare lucru pentru moment, dar imediat am realizat.

- Călare? Pe cine? Pe director? Oh, Doamne!!! Oh, Doamne!! De ce eu?

Capitolul 23 – I’m Gonna Fall, Right?

Eram îngrozită de-a dreptul, nu știam dacă trebuie să țip, să plâng, să râd sau ceva de genul ăsta. Am rămas împietrită în patul meu chiar și după plecarea doamnei Jenkins. Nu știam ce ar trebui să fac.

Am așteptat dimineața în poziția mea inertă, cu ochii mijiți pe peretele din fața mea, cu fața neclintită nici măcar un centimetru.

Când în sfârșit am văzut că lumina începea să își facă simțită prezența, mi-am dat seama cât de nemișcată stătusem până atunci, era chiar dureros.

Am coborât din pat, încercând încă să îmi dau seama dacă ceea ce simțeam era oboseală sau prostie. Sau în cel mai rău caz – ușurare. Oboseală, pentru că nu mai avusesem curaj să mai adorm după ce am aflat ce tâmpenii am făcut ieri; prostie, pentru că asta e definiția mea și ușurare pentru că fusese Anthony și nu “Ciob Flegmatu”.

Am tras aer adânc în piept și m-am bătut vitejește în piept. Nu era chiar așa o tragedie. Apoi mi-am amintit în ce eram îmbrăcată.

Pe cine încercam să mint? Eram în fustă. FUSTĂ! Din tot ce puteam să port într-un parc eu am ales o f-u-s-t-a! Și un decolteu. DECOLTEU! De ce eu? De ce? Vreau și eu explicații. Retrăg banii pentru viața mea. Să mă înlocuiască cineva. Vă rog!!! Vă rog?!?!

Dacă înainte eram ușurată prostește, acum eram îngrozită de-a binelea. Nu știam ce să fac, cum să scap, cum să nu mă mai recunoască pe vecie.

Mă gândeam la chirurgie plastică, micșorare de sâni, vopsirea părului, redefinirea corpului, liposucție – ah, stai, asta e același lucru cu “redefinirea corpului”. Nu mai gândeam logic, iar asta era primul lucru care mă alarma. Aș fi vrut să pot să țip.

Dar ce?

Doamna Jenkins!!!! Mă scuzați că v-am "aproape" abuzat sexual copilul!!

Asta?

Pe dracu'. Nu puteam, nu era permis, nu se face așa ceva.

Am lăsat peria aceea nenorocită, care și așa îmi făcea părul să se electrizeze, jos și am continuat să îmi repet că viața e frumoasă, soarele strălucește, am o mașină super, sunt foarte cuminte, îmi iubesc părinții, pe doamna Jenkins...

Făceam liste mentale "pozitive" în încercarea de a mă mai dezmeticii puțin din starea asta de transă în care intrasem. Dar apoi m-a izbit, drept în frunte.

Mi-am băgat piciorul între picioarele lui

.

Nuuuuuuu!!!!

Nu! Nu! Nu! Nu! Nu era posibil. Ce este astăzi? Ziua oficială a imbecililor? Să îmi fac un tort? Un cadou? Ceva? O atenție?

Cum naiba mi se întâmplau mie toate nenorocirile de pe planetă, când alții trăiau bine mersi? Dacă ar fi să cadă un meteorit, ghiciți unde ar cădea? Exact lângă casa asta, pariez! Atrăgeam ghinionul zilele astea și nu îmi plăcea. Deloc!

Am reînceput cu listele mentale "pozitive", dar cum mai adăugăm un lucru pozitiv, cum mă izbea altul negativ. Am ajuns până la urmă la o lista de 485 de lucruri pozitive și 693 lucruri negative. Numărul era alarmant, așa că am decis să mai îndrept din prostiile făcute.

Am ales-o pe cea mai gravă.

Să îmi cer scuze.

**

Ajunsesem în sfârșit la biroul directorului, numai că m-a întâmpinat o.. nu știu cum să îi zic. O tâmpită, cu picioarele până în gât și al naibii de elegantă?! Da probabil asta era definiția corectă, nu știu.

- Carla?! Scuze am uitat!

- Clara! Și bună ziua și dumneavoastră domnișoară, scuze nu ți-am reținut numele, era prea - hmm - oribil?

- Jessie!

Bitch!

- Jessie Carter, ar trebui să îl reții ai să mă mai vezi pe aici. Sunt sigură că Anthony ți-a povestit de ieri, oh stai. Era secret?

- Domnul Anthony! Te rog respectă acest nume!

Sigur Bitch! O să te respect de nu o să mai pot. Oh stai, nu-mi spune. Ți-o tragi cu el.

Tipic!

- Oh, Scuză-mă! Domnul director Anthony Jenkins, este disponibil?

- Două secunde să verific.

Apoi o fluturare din genele ei ale dracului de lungi, ar fi trebuit să mă facă să cad în genunchi și cine știe, să îi ling pantoful acela negru?

Yeah, right! Și eu sunt Angelina Jolie.

- Mă scuzi dragă, dar nu pot să aștept. Este o situație foarte urgentă care nu suferă amânare din păcate.

Atât fusese suficient. Am zbughit-o spre biroul directorului. Numai că am dat de ceva care mă blocă să întru.

Capul lui Anthony.

What the F*ck?

- Anthony, adică domnule director, sunteți bine? Doamne ce am astăzi? Fac numai prostii.

M-am ridicat pe varfetele picioarelor și am început să îmi apăs degetele tandru de față lui. De fruntea lui, dar nu mă puteam abține să nu o fac. Mă simțeam atât de jenata, de parcă tocmai fusesem descoperită că fumez iarbă după un colț de bloc și acum încercam să îl mituiesc pe polițist.

Mi-am ridicat imbecilele alea de picioare, care refuzau să fie mai lungi, și i-am sărutat fruntea.

Cu un zâmbet, mai mult prostesc am reușit să îi spun doar că îmi pare rău. Reacția lui m-a făcut să îmi doresc să nu fi făcut asta. S-a înroșit tot și aproape nu mai era în stare să zică nimic.

Și-a revenit când tușitul înfundat al Clarei s-a auzit din spatele nostru. Pot spune că l-a trezit din acea stare, cum să îi zică, de transă?

M-am întors către sursa deranjului nostru și am încercat să o fac să își dorească să nu mă mai întrerupă niciodată de acum înainte.

A funcționat. S-a întors pe tocurele acelea cui și a dispărut din raza noastră vizuală.

Zâmbetul acela prostesc era încă pe fața mea. M-am întors către Anthony, numai că nu eram pregătită pentru ceea ce avea să urmeze. Pur și simplu s-a năpustit asupra mea. M-a ridicat în brațele lui mari și m-a așezat pe canapeaua care era în biroul lui.

Ce avea de gând? Să abuzeze sexual o viitoare elevă? Doamne, ce mai directori și în orașul asta.

**

Așteptăm să își zdrobească buzele de ale mele, să mă facă să îl urăsc pentru restul vieții mele, dar el – se uita la mine, zâmbea, un zâmbet dulce, sinistru de dulce. Am închis ochii, i-am deschis, nu avea să se întâmpale, nu? Poate aveam eu numai tâmpenii în cap de la un timp încoace.

M-am ridicat, sprijinându-mă de coate și am încercat să îi găsesc adevăratele intenții din spatele ochilor, dar nu era nimic, doar zâmbetul acela prostesc.

- Ce vrei? De ce zâmbești? Nu înțeleg.
- Nici nu trebuie.
- Poftim?
- Nimic, ia te rog un loc și spune-mi de ce ai venit. Pot să te ajut cu ceva?

Ah! Era beat? Ca să știu.

- Am venit să îmi cer scuze, bineînțeles.

- Scuze? Pentru ce?

- Anto-, Domnule director, ieri, în parc.

Știam că am devenit roșie, știam asta pentru că simțeam cum fiecare por de pe fața mea emană o căldură insuportabilă.

Mâinile lui reci peste fața mea mi-au amintit de altcineva. De cineva de care ieri eram – îndrăgostită.

- De ce roșești? S-a întâmplat ceva? Ți este rău?

- N-nu, sunt bine, doar că, mă simț stânjenită față de ziua de ieri.

- Ah, parcul? Nu-ți face griji, sunt bine, doar că toată lumea se uită la noi că la niște exponate de muzeu. M-am gândit că a fost puțin rușinos, dar mi-a trecut când mi-am dat seama că nici nu știam dacă fustă ta mai era la locul ei. Am încercat să mă ridic, să te acopăr, dar era imposibil.

- Îmi pare rău! Știu că sunt grea.

- Nu, nu la asta m-am referit. Voiam să spun, că mie mi s-a întâmplat ceva mai rău decât ție, de asta n-am putut să mă ridic.

Oricum noroc cu mama, care a venit și m-a făcut să mă simt mai bine asigurându-mă că fusta ta acoperă părțile indecente. De bluză nu am mai avut curajul să o întreb, știam deja că nu acoperă prea mult.

- Iar apoi m-ai cărat până la mașină. Scuzele mele sincere.

- Nu e nici o problemă. Oricum a fost distractiv. Mama tot avea impresia că am să te scap în curând. Asta pentru că te țineam la o distanță de cel puțin zece centimetri de mine.

De ce? Miroseam a ceva? Eram jengoasă, sau care era problemă?

- De ce? Am făcut ceva?

- Nu, nici gând, doar că, ei bine, numai contează acum.

Ba pentru mine conta, și încă cum.

- OK.

- Suc? Apa?

- P-poftim?
- Ce vrei să bei?

Aaaa, și eu care credeam că vrea să mă scoată la un suc. Cred că zilele astea mi s-a urcat "iubirea" la cap. Am clătinat din cap.

Fața lui, era ca a unui cățel, voia asta cu disperare, voia că eu să mai rămân. De ce? Să mă facă să mă simt și mai oribil decât mă simțeam deja?

Am încercat să mă ridic, dar era ca un zid, era imposibil să trec de el. Nu înțelegeam. Într-un final am acceptat oferta cu apa.

S-a ridicat de pe canapea victorios, iar când s-a întors iar când s-a întors ținea în mână un pahar cu apa, iar unul cu gin ceva. Nu îmi dădeam seama. Am luat paharul meu cu apa și am luat o gurița. Nu era apa, era ceva tare. Nu mi-am dat seama ce. Poate Martini? Nu îmi plăcea, jurasem să nu mai beau cel puțin patru săptămâni de acum înainte.

Dar uite-mă beată din nou și încercând să îl seduc pe viitorul meu director.

Capitolul 24 – Breaking the Rules

- Jessie, calmează-te! Te rog!

Doar atât auzeam, restul era ceață, era învăluit în – băătură. Simțeam întreaga cantitate de alcool pe care o turnasem în mine cum preia controlul. De data asta nu numai că mă îmbătasem, de data asta nu mai eram stăpână pe acțiunile mele. Trebuia să îmi revin și asta cât de curând.

Auzeam, dar nu înțelegeam. Era ca și cum mă uităm la un film cu mine în rolul principal, numai că nu mă vedeam, dar aveam cea mai bună priveliște.

- Scuzați-mă, dar nu știu ce este cu mine.

- Dacă știam...

Dacă știa ce? Nu puteam întreba, erau doar gânduri mute.

- Îmi pare rău Jessie, nu am vrut, dar nu aveam apa, nu credeam ca ai să te îmbeti.

- Eu? Beată? Glumiți, mă simt mai bine că oricând. Că tot veni vorba, îmi este cam cald. Cred ca am să îmi dau jos tricoul.

- G-glumești, nu?

Huh? Credea că fac la mișto? Chiar îmi era cald, nu avea și el bani să monteze un aer condiționat? Mi-am pus mâinile la bază tricoului gata să mi-l ridic. Nu mă interesa ce urma, îmi era cald, asta conta.

După ce în sfârșit am scăpat de el, l-am arucat pe undeva pe canapeaua aceea imensă. Avem nevoie de aer.

- Nu deschideți puțin geamul? Îmi este încă cald.

Mă plângeam asemenea unui copil de cinci anișori. Dar chiar aveam nevoie de aer, sau aveam sa... leșin.

**

Când m-am trezit eram întinsă pe canapeaua aceea imensă pe care deabia mi-o aminteam și acoperită cu o pătură verde, cred. Am încercat să mă ridic, dar eram încă amețită de la ginul acela, sau ce dracu fusese, nu mai conta.

- Te-ai trezit?
- D-da, dar mă doare capul.
- Îmi pare rău, a fost vina mea.
- N-nu, a fost v-vina mea.

Acum mai eram și bâlbâita, dar cu cine vorbeam? Mi-am întors puțin capul să văd de unde se auzea vocea aceea care se acuza de prostia de a mă fi îmbătat singură.

Directorul! Oh crap! Why me?

- Anthony, adică domnule director, îmi pare sincer rău, chiar nu am vrut să mă îmbăt, scuzele mele sincere. Am vomitat? Am pătat ceva? Doamne ce e cu mine?
- Nuuu, stai liniștită, nu ai făcut nimic. E vina mea, am uitat să te atenționez ca e cel mai tare gin pe care îl aveam. Am crezut că o să simți și că nu o să bei prea mult, dar chiar nu avem apa sau suc, scuzele, eu trebuie să le adresez, nu tu.

E cam răcoare aici sau ce? Mi se zbârlise pielea pe mine.

- Nu, știu sigură că vina îmi aparține atât pentru astăzi, cât și pentru ziua de ieri.
- Ieri? Ce este cu ieri?
- În parc...

Aș fi vrut să continui, dar am rămas mută de uimire. Ce dracu făceam eu goală pe canapeaua directorului? Sutien și jeanși, ce naiba? Sunt sigură că atunci când am plecat de acasă aveam și un tricou pe mine.

Așteptam ca cineva să sară în sfârșit după un scaun și să mă pocnească altfel riscam să rămân nemișcată până când minunatul meu creier ruginit își pune în funcțiune toți imbecilii aia de neuroni.

Visasem? Oare?

Ca un copil mic și prost ce eram m-am ciupit și am realizat cu stupoare că durea. Și încă al dracului de mult. Am început să râd, isteric desigur, dar totuși râs.

- Jessie, ești bine? Să chem un doctor ceva?

- În nici un caz – nici nu vreau să îmi imaginez ca aș putea vreodată să ajung la un imbecil de spital. Da-ți-mi niște apa!

Brusc mi-am dat seama că nu eram la mine acasă și că în fața mea, al naibilui de bun și de atrăgător, era chiar directorul. Nu mă puteam controla referitor la ceea ce spunem. Mi-am așezat picioarele pe podea, ușor că și cum executăm un dans al împerecherii, după care am încercat să spun ceva. Mi-am închis gură, dar am mai repetat mișcarea de două-trei ori. Nu eram sigură dacă să vorbesc sau să tac?

Mai bine zis nu eram sigură dacă holbatul la fundul unei persoane este legal aici.

De ce trebuise el să se aplece tocmai în fața mea căutând nu știu ce? Pur și simplu toți hormonii îmi erau acum în creier încercând să mă convingă. Douăzeci la sută erau în tabăra „nici să nu te gandesti”, iar restul de optzeci la sută erau în tabără „haide, Jesie, șansa ta, touch him”. Îmi venea să mă auto-sugrum, dar eram incapabilă, având în vedere ca nu îmi puteam mișca mâinile.

La naiba cu băutura.

Am început să mă gândesc la diferite lucruri, să conversez mintal cu cei douăzeci la sută de neuroni care mă susțineau, mă simțeam că o nebună în încercarea de a dovedi că este geniu, dar pur și simplu nu puteam, nu reușeam să fac nimic care să mă ajute. Nu știam cum să scap.

Într-un final am găsit forță necesaraa și m-am ridicat.

- Domnule Anthony, ahem, va supărați dacă...

- Nu, nu, nu și nu! Nu pleci nicăieri. Gata, ți-am găsit tricoul, haide îmbracă-l și haide.

- Haide?!?!?

- Da, te scot la un suc, mă revanșez.

Și a făcut cu ochiul. Mă topeam, mă jur ca îmi simțeam cum picioarele mele deveniseră caramel iar acum se prelingeau pe podea.

- N-nu este nevoie, vă asigur că are cine să mă scoată la un suc. I-am făcut și eu cu ochiul.

Pentru un moment am crezut că o să plângă sau ceva de genul, sar m-am abținut să nu îmi modific afirmația de dragul lui.

Mi-am îmbrăcat tricoul și am dat să plec, doar că o privire foarte „dulce” mă aștepta în prag.

Și-a așezat perfect tocurile cui înainte să îmi șoptească.

- E. Al. Meu.

Normal. Nici nu contestam asta. I-am făcut cu ochiul.

- E destul de bun la pat, dar vreau mai mult, păstrează-l.

Ochii ei, fața, expresia, m-au făcut să îmi doresc să spun asta la nesfârșit. Erau ceea ce aveam nevoie, adrenalină pură. Îmi venea să sar în sus de bucurie având în vedere faptul că până atunci fusesem un fel de zombie din lumea a zecea.

Cu greu mi-am stăpânit un zâmbet, dar am plecat, nu voiam să fiu acolo când îi va infirma cele auzite.

Practic am alergat până la Onixul meu, eram nerăbdătoare să îi simt căldură familiară pe pielea mea și să mă simt în siguranță, departe de vipera aia. „Cassie?”

Nu puteam să îi țin minte numele, adică da, ok, aveam eu deficiente în a ține minte anumite nume, dar al ei era practic imposibil de memorat.

Parcă era făcut special să știu că nu o suport.

Am început să râd, știam că râdeam singură, puteai să zici că sunt nebună, dar nu îmi păsa, era un râs pe care nu îl mai avusesem de mult, unul de care îmi era dor.

Aș fi vrut să pot merge acasă, dar de fiecare dată când mă gândeam la privirea inocența a doamnei J. care voia să știe totul și la mine care nu

voiam să îi spun nimic, decisesem că era mai bine dacă mergeam la o plimbare.

Când am vrut să ies pe poarta școlii, am observat un Ascari KZ1, parcat acolo. Nu îmi venea să cred, adică același Ascari, aceeași mașină, aici, acum. Mă urmărea sau ce?

Devenisem puțin violentă, recunosc, la gândul că m-ar fi putut urmării, dar apoi mi-am adus aminte de ceva.

„E mai bine singur decât cu cineva.” Nu voiam să îl fac pe A.J. să fie cu mine din obligație. Am trecut pe lângă mașina aceea și l-am văzut. Era la volan.

Fuma, dar nu avea nici o jenă că cineva l-ar putea vedea.

Am trecut pe lângă el și mi-am urmat cursul firesc. Nu mi-am mișcat capul nici un milimetru când a claxonat să mă uit la el și nici când a întors mașina să mă urmărească.

Am decis că e mai bine dacă ne despărțim, nu eram pregătită pentru o relație, nu acum, nu așa. Simțeam cum demonul mă sfâșia cu fiecare gând în care A.J. părea rănit de despărțirea noastră.

Se bucura, pentru că acum putea să se hrănească.

Eram o lacomă. Răneam oamenii de lângă mine pentru a-mi fii mie din ce în ce mai bine. Îi făceam să sufere tocmai pentru al hrăni pe El.

Tocmai pentru a mă lasă în pace.

- LASĂ-MĂĂĂĂĂĂĂ!!! Te Rog, pleacă. DISPARI!!!

Aveam nevoie de libertate. Aveam nevoie de o viață fără El.

Avea de gând să mă tortureze și încă mult timp de acum în acolo, asta pentru că eram doar o ființă proastă care nu putea să îi țină piept.

Eram prea insignifiantă pentru existența lui, prea josnică pentru a mă putea ridica la standardele lui, și toate astea doar ca să mă facă să sufăr, să se hrănească El.

Nu îi păsa de mine, de existența mea. De nimic!

Simțeam lacrimile, voiam să le șterg, dar le-am lăsat să curgă, le-am lăsat în pace tocmai pentru a-i arăta că poate nu-s chiar atât de proastă până la urmă.

Am luptat.

Dar în zadar. M-a făcut să cedez până la urmă. M-a sfâșiat!

Capitolul 25 – Rehab

Pur și simplu rătăceam pe străzile acelea foarte aglomerate cu A.J. în spatele meu. Îmi făcusem un plan legat de ceea ce îi voi spune, dar nu eram prea sigură dacă v-a funcționa. Mi-am parcat mașina și am coborât lent ca și cum de mișcările mele depinde întreaga omenire.

Aș fi vrut să îi sar la gât și să îi spun că îmi pare rău, dar în loc de asta mi-am pus masca pe care o uram atât de mult.

Se îndrepta către mine, cu pași temători parcă dându-mi de înțelese că știa ce vreau.

Mi-am ridicat privirea inexpressivă către fața lui. L-am lăsat să îmi citească ochii goi pentru un moment după care am început să îi spun ce aveam de spus.

Am început prin a-i dezvălui faptul că sunt de gheață, că nu simt nimic pentru el și pentru nimeni altcineva.

Așteptam să îl văd suferind ca să îl pot hrăni pe El.

Dar nu se întâmpla nimic. Nu înțelegeam. Am refuzat să cred că numai sunt în stare de nimic și am continuat.

Voiam să îi spun că nu e adevărat, dar nu puteam, îi era foame, voia ură, supărare, voia ceea ce îi puteam oferi cu un simplu „nu”.

Am continuat să îi vorbesc, gol. Să îi înșirui cuvinte neîmbrăcate, să îi rostesc numele cu scârbă, să pronunț fiecare cuvânt cu o superioritate apăsătoare.

Știam ca nu va rezista, știam asta pentru că nimeni nu putea să suporte prea mult.

Așteptam să îmi întoarcă spatele, să mă părăsească și să nu îmi mai vorbească niciodată. Atât îmi doream, să mă scutească de prostia de a mai vorbi minciuni.

A vrut să plece, l-am mai privit o dată cu ochii aceia atât de goi, atât de dureros de goi și am așteptat.

Când am văzut că a plecat am închis ochii și mi-am frecat tâmpilele. O făcusem și pe asta, dar de ce mă simțeam atât de goală și eu?

Nu îmi promisese ca mă va lasă în pace? Că va pleca? Că va uita de existența mea? Voiam răspunsuri, dar voiam să pot să mă descarc, altfel riscam să fac o cădere.

Am urcat în mașină și am plecat în trombă. Am setat unde vreau să ajung și am urmat instrucțiunile GPS-ului. Părea un model scump, nu prea îmi păsa, nu voiam decât liniștea cuvenită.

Simțeam cum îmi absoarbe și ultima picătură de viață, cum se prelinge fiecare vis și fiecare speranță afară din mine.

Era atât de dureros. Atât de al dracului de dureros.

*

Am oprit mașina și am intrat într-un supermarket. Mi-am cumpărat cinci pachete de țigări și ceva dulciuri. Avea să fie o noapte lungă.

Când am ajuns acasă, i-am zâmbit doamnei J., am vorbit cu ea, am mâncat sau cel puțin am tăiat mâncarea, nu știu dacă a ajuns și în gură, am urcat în cameră mea și am căzut pe pat.

Era moale, confortabil. Aș fi vrut să pot să dorm, dar de fiecare dată vedeam expresia lui A.J., atât de sigur că mint la început, apoi puțin câte puțin a început să se îndoiască și în final a cedat.

Am deschis geamul și am început să fumez.

Știam că ceea ce fac nu este bine, încercam să mă controlez dar era zadarnic. Nu puteam să îmi mai simt mâinile, picioarele, nimic.

Am crezut că am murit, dar a doua zi de dimineață când m-am trezit mi-am dat seama de ce reactionasem așa.

Nu mâncasem nimic din acele dulciuri, doar fumasem și încă foarte mult. Terminasem trei pachete și mai aveam opt țigări în al patrulea.

Îmi venea să mă bat singură pentru cât de nesăbuită fusesem, dar nu puteam să mai fac nimic. Mă simțeam ca un melc care numai poate ieși din cochilie.

Am încercat să mă ridic de pe pat, măcar ajunsesem până la pat, dar m-am trezit că tot ceea ce pot să fac este să scot un geamăt.

Mă dureau toate. Oase, mușchi, totul.

Adormisem cu geamul deschis, iar vocea îmi era spartă de la atâta fumat. Știu sigur că nu plânsesem, îmi interzisesem cu hotărâre să fac asta. Și reușisem, nu varsasem nici o singură lacrimă.

Nu aveam de gând să îi ofer satisfacție, la fel cum nu doream să mă despart de A.J.

Era ciudat să mă gândesc la noi ca la un cuplu având în vedere că noi sigur nu eram așa ceva. Doar ne sărutaserăm, nimic mai mult.

Nu mi se pare ceva normal că după ce săruți o persoană e ca și cum a-i fi declarat că stai cu el, îmi plăcea să fiu întrebată dacă vreau ceva sau nu. Nu să mi se ia drept răspuns un sărut. Suntem oameni, avem capacitatea de a vrobi de a ne exprima liber gândurile, sentimentele, nevoile.

Fusesem mereu adepta discuțiilor libere, discuțiilor fără nici un rezultat, în care nu trebuia decât să vorbești, să vorbești și să vorbești, pentru că după acele discuții mă simțeam liberă, cu o mică greutate luată de pe umeri.

Îmi plăcea să fac asta destul de rar, pentru că după fiecare discuție cădeam într-un fel de mod de gândire care putea dura și câteva luni de la ultima discuție. De asta oamenii aveau impresia că sunt tăcută, că nu îmi place să vorbesc. Dar erau doar adevăruri false.

După ce am ieșit de la duș am continuat să îmi verific mail-urile și să observ cu stupeoare că Mihaela nu mă uitase. Îmi trimisese în jur de zece e-mail-uri în care mă dăduse dispărută. Am încercat să îi scriu câteva rânduri să o liniștesc.

Aveam impresia ca tot ce scriu se transpune undeva în spațiu și timp și că eu sunt prinsă într-o sferă în care gândurile mele erau controlate. Mi-am dat seama că intrasem pe modul „autosave emotions”. M-a pufnit râsul. Pentru prima data în acea dimineață mi-am auzit râsul. Era deplorabil. Nu voiam să mai ies din casă până când nu mi se remedia puțin vocea, altfel riscăm un întreg interogatoriu de la doamna J.

Am comandat de pe net niște medicamente pentru gât și câteva spray-uri pentru cameră; duhnea a tutun.

*

Speram că vor ajunge curând așa că m-am pregătit spiritual pentru o viitoare conversație fără sfârșit cu doamna J., dar mai întâi aveam de sunat pe cineva. Am apăsat tasta de apelare rapidă și am așteptat să îmi răspundă.

- Hello mami! Ce faci?

- Jessie, tu ești?

Era tata. Aproape mi-au dat lacrimile.

- Hei, tati, ce faci? Îmi este atât de dor de tine. Cum îți mai este? Ești bine? Îți iei medicamentele?

- Bună scumpa mea. Da, sunt mai bine, îmi este chiar foarte bine. Acum două minute am fost afară și chiar aveam de gând să te sun dacă tu nu te mai gândeai și la noi.

- Îmi pare rău, tati. Dar mi-a fost greu să vă sun zilele astea pentru că m-am simțit puțin rău. Nu știu ce am pățit, probabil am prins vreun virus ceva. Dar acum sunt bine. Mi-am comandat niște medicamente și aștept să sosească.

- Da, am sesizat eu o voce mai răgușită. Ai grijă să nu pățești ceva mai rău. Ok?

- Da, să trăiți! Dar lasă-mă pe mine, spune-mi dacă tu ești bine, dacă pot să te ajut cu ceva.

- N-ai cu ce scumpa mea. Eu sunt bine, ți-am spus, mama e la fel de bine. E cam stânjenită când o întreb ce face afară, cred ca nu îi place la țara, dar se străduiește de dragul meu. Dar să nu îi spui. Am început amândoi să râdem, ca și cum ceea ce îmi spunea era cea mai tare glumă. Dar nu mă puteam stăpâni când îi auzeam glasul. Voiam acel râs, voiam să îmi aline durerea mea.

- Tati, l-am cunoscut pe director. Este foarte de treabă. M-a ajutat să mă integrez. Și nu o să îți vină să crezi, dar stau cu mama lui. Adică doamna Jenkins este mama directorului. Îți vine să crezi? E ca și cum mi-aș fi dorit asta.

- Hmm, e puțin ciudat. Dar e bine atâta timp cât nimeni nu vă cere despăgubiri.

- Despăgubiri?

- Păi ai pilă la școală.

M-a pufnit râsul. Doamneeee...

- Taaati, știi că nu îmi place să crezi că învăț pe spinarea altora.

- Glumeam și eu.

- Mă bucur că ești bine, atât voiam să știu. M-am simțit atât de rău că nu am fost lângă tine cât timp ai fost în spital si...

- Ștttt! Să nu aud. Ce-a fost a fost.

- Te iubesc!

- Și eu draga mea, și eu.

- O să vă sun și mâine. Să îi spui mamei că am sunat, nu vreau să creadă că am uitat-o. OK? Să nu uiți, da?

- Da, da, da..

- Promiți?

Am întrebat eu sceptică, aveam nevoie de confirmarea asta, altfel riscam să uite.

- Da, doamnă. Altceva?

- Nimic. Te pup tati! Mai vorbim.

- Și eu te pup.

Îmi era așa de dor de el.

Am continuat să îmi caut ceva de făcut, dar se pare că nu era nimic interesant de făcut. Până la urmă am coborât, trebuia să dau ochii cu doamna J. o data și o data.

Bucătăria mirosea divin, a tarte cred. Am impresia că atunci mi-am dat seamă și de faptul că îmi era foame.

- Vreau și eu! Îmi este foame.

Am dat buzna în bucătărie ținând, nu îmi păsa ce credea, atâta timp cât îmi primeam delicioasele alea tarte.

A trebuit să mă opresc. Nu se putea, de ce? Aici? Acum?

Capitolul 26 – I Hate the Sin...

- Ce faci aici?

Pur și simplu stătea acolo nemișcat, nu voia să mă privească, doar mă ignora. Ce dracu a pățit? Deja mă enervasem și clar nu eram de acord cu coruperea legilor, dar de data asta puteau face o excepție pentru omor din culpă, altfel nu știu ce aveam de gând să fac.

- Bine, dacă nu vrei să zici nimic, plec. Doamna J., sunt în oraș dacă aveți nevoie de mine. Îmi pare rău pentru zilele astea...

Am ieșit din bucătărie. Nu aveam de gând să stau acolo și să vorbesc de una singură. Eram invizibilă sau ce?

Am pornit mașina și am plecat de acolo înainte să mă răzgândesc și să consider că întoarcerea reprezenta de fapt o opțiune mult mai favorabilă.

Am colindat fără un reper anume. Voiam doar puțin liniște, puțin spațiu doar pentru mine.

Mi-am dat seama. Nu după singuratate tânjeam eu, ci după ceva mult mai bun, după cineva. Am apăsat accelerația și am plecat în trombă.

Ca de obicei viteza reprezenta o problemă pentru orașul ăsta atât de aglomerat. Aproape că am călcat pe cineva în drum spre nicăieri.

Când în sfârșit ieșisem din aglomerația aceea infernală, colindând pe o autostradă spre nu știu unde, mi-am dat seama că ar fi mai potrivită o mică pauză. Nu voiam să mă simt atât de singură. Am coborât din mașină și am așteptat...am așteptat ca viața să îmi trimită pe cineva, să mă calce cu mașina, să mă salute doar, să mă fluiera, să facă orice. Dar astăzi viața mea se încapățânse să mă distrugă. De ce? Iar o supărasem?

Tocmai când mă pregăteam să pornesc mașina am simțit fiorul acela rece. Știam ce însemna asta, știam pentru că îl mai simțisem doar de două ori.

M-am lasat prinsă în ghearele lui și pradă disperării mele. Știam că vreau să scap de acolo, dar nu voiam decât o confruntare normală, în care totul să fie în favoarea mea sau cel mai bine unde totul să aibă ceva mult mai bun de oferit mie însămi. Am cotrobăit printre amintiri, nu voiam decât un simplu „la revedere”, un simplu „nu te vreau”, pentru că era sufficient. Voiam să mă lase în pace.

Știam că sunt nebună, dar măcar eram o nebună deșteaptă și nu o deșteaptă nebună. M-am închis în mine și l-am lăsat să mă atingă, să îmi spună ce vrea. Era un moment din ăla în care te lăsa să îți vorbești ție însăși, undeva închisă în tine. Numai că la mine era vorba de o închisoare pe viață și pe moarte. Dacă scăpam, ieșeam, dacă nu, eram sclava lui pe vecie.

- Cu ce pot să te ajut, Jessie?

Degetul lui coborând de-a lungul feței mele îmi provoca fiori; nu voiam decât să îi spun să înceteze, dar știa totul despre mine deja.

- Încetează! Nu mai vreau! Te-am suportat destul. Vreau libertate. Înțelegi? Libertate.

- Hmm, libertatea este scumpă. Cât ești dispusă să dai?

Simțeam cum ochii îi coboară spre altă parte din mine. Îi simțeam mâinile cum îmi atingeau fiecare centimetru de piele de pe gât, cum coboară spre sâni și cum poposesc leneșe pe ei.

- N-nu vreau d-decât să mă l-lași în pace.

- În pace, huh? Și pacea este scumpă. Cât ești dispusă să dai?

Să dau? Nu voiam decât să iau. Eram o învingătoare, sau cel puțin asta voiam să cred.

- Huh, ce mai demon.

- Poftim?

Era al meu de acum. Îi vedeam privirea. Îl prinsesem!

- Îți place nu?
- Place? Ce să îmi placă?
- Să mă atingi. Te distrează. Asta vrei, nu? Ești gelos și mă vrei doar pentru tine.
- Proasto! Nu te juca cu mine.

Mă plesnise! Avusese curajul să o facă. Înseamna că jucam dur.

- Îți place, nu? Haide, recunoaște. Mă vrei, îți place să mă atingi, să îți simți limba pe gâtul meu, îți place să visezi cum mă saruți, cum faci tot ce vrei din mine. Nu vrei decât să mă ai. Pentru tine, pentru totdeauna.

Mi-am permis să îmi pun degetele în părul lui și să trag cu toată forța mea. Voiam să simtă și el durerea. Se pare că asta îl facea să se simtă bine.

Mi-am apropiat corpul mai mult de el. Aproape mi-am lipit buzele de gâtul lui. Voiam să îl înnebunesc. Țasta era lucrul pe care știam să îl fac cel mai bine și asta din cauza lui. L-am șoptit în ureche cât de mult mi-aș dori să îi pot arăta ce simt. Mi-am bătut joc de el până în ultima clipă. Asta era ceea ce merita. M-am dat înapoi; voiam să îmi savurez gloria mai mult decât îmi dădeam seama, mai mult decât eram capabilă să îmi dau seama.

Ochii lui...Mai bine rămâneam doar eu, fără să joc jocul acesta murdar. Aș fi vrut să îmi fi putut permite să dau timpul înapoi. Să nu îl mai văd așa. Mă durea. Era parte din mine, o parte nefericită, dar totuși, o parte din mine. M-am apropiat de buzele lui. L-am sărutat: asta era tot ce mai puteam să fac pentru el. Asta era tot ceea ce mai puteam face ca măcar o părticică din el să fie salvată. Scăpasem de el, știam asta. Lacrimile lui, ochii lui albaștrii, buzele lui, fața lui, totul se transformase din cel mai urât coșmar al meu în ceva ce numai eu eram capabilă să înțeleg.

- Îmi pare rău!

- Să nu îți pară. M-ai protejat, m-ai hrănit, ți-ai dat fericirea pentru mine. Nu plânge. Te rog! Pentru mine.

Un singur sărut pe obraz și am simțit cum a dispărut. Voisem asta cu toată ființa mea, dar acum mă simțeam goală. Știam ce am de făcut, scăpasem, dar oare libertatea era ceea ce căutam? Libertate, iubire... nu sunt același lucru?

- Jessie! Ești bine? Jessie! Deschide ușa. Jessie!

Am deschis ochii. Știam pe cine am să văd, dar nu îmi păsa, nu voiam decât să simt din nou acel sentiment. Să simt obiectul meu interzis: fericirea.

- Deschide ușa! Nu mai plânge! Jessie.

- Da, deschid. Îmi pare rău.

Chiar îmi părea. Aș fi vrut să fi putut fii capabilă să înțeleg anumite lucruri, dar se pare că nu eram chiar atât de deșteaptă până la urmă. Am zâmbit.

- Știi, pentru o persoană care plânge și care zâmbește în același timp aș putea spune că ești o nebună.

- O nebună deșteaptă.

A răsuflat ușurat, ca și cum această afirmație era ceea ce aștepta.

- Ce mă fac eu cu tine?

- Mă iubești. Este suficient.

- Oare?

Am încuviințat. Mi-am apropiat buzele de ale lui pentru că asta era tot ce voiam să simt atunci. Dar mă simțeam fericită. Mă jucasem, dar acum simțeam și eu și știam ce înseamnă durerea, stima, trădarea. Știam ce înseamnă totul.

- Râsul nu este indicat în timp ce săruți pe cineva.

- Da, să trăiți!

Capitolul 27 – ...but I Love the Sinner

Cum poți să visezi când simți? Cum poți să dormi când ești treaz? Cum poți să fumezi și să nu simți nimic? Cum poți să dorești, dar fără dorință? Cum poți să trăiești viața fără să ți-o dorești?

Știi, viața e ciudată. Îți este cel mai bun prieten. Te ghidează, îți este alături. Știe cum să se joace cu tine, cum să împartă cu tine, când și cum să te facă trist, știe să ia și știe să îți dea. Știe să facă totul pentru tine. Și știe să îți spună la revedere.

Uneori visele sunt mult mai mult decât vrem noi să ne dăm seama. Durează puțin, dar sunt ceea ce vrem. Sunt ceea ce gândim, ce am vrea să facem, dar nu suntem curajoși să și ducem la bun sfârșit.

Visele sunt colorate, negre, urâte, frumoase, dar niciodată despre ceva ce n-ai putea face. În spatele fiecărui vis se ascunde un alt vis. Un lanț de visuri este ca un fum continuu. Le poți dizolva și crea altele, dar le poți și vedea și nu le poți atinge.

Prietenii sunt falși, superficiali, mereu mult prea superiori nouă. Și totuși cu ei ne mândrim, prin ei ne ridicăm și cu ei decădem, pentru că prietenii sunt alte ființe cu alte vieți, vieți care nu vor decât o altă viață. Când simți că în sfârșit ai găsit un prieten, ei bine, prietenul acela nu este mai mult decât o altă viață care nu și-a găsit obiectul disprețului. Prietenii sunt legături fragile, legături pe care nu poți să le ții decât în puf, legături care mor o dată cu un cuvânt și legături care învie cu nimic.

De câte ori nu ai visat? De câte ori nu ți-ai zis: „Wow, un alt prieten!”. De câte ori ai vrut mai mult și de câte ori ai încercat să te convingi că îți iubești viața?

Răspunsul? Ei bine, nu e ceva filozofic, nici ceva ușor. E un lucru care ascunde mai mult decât lasă să se vadă. Ascunde incertitudine. „De multe ori.”

De multe ori ai visat, ți-ai făcut un nou prieten, te-ai convins că îți iubești viața, de multe ori ai făcut multe lucruri. Dar cât înseamnă de fapt „mult”?

E ciudat, știu. Poate că uneori lucrurile sunt simple, dar uneori sunt reci, ciudate, fără înțeles. Ar trebui să îți găsești viața, să îi vorbești, să îi zâmbești și să o întrebi ce planuri are pentru tine. Ar trebui să fii în stare să îți găsești esența, să o descoperi, să o analizezi și să te lași cuprinsă de ea. Esența ta este mai mult decât puritatea însăși, este ceea ce te definește, este puritatea dintr-un suflet păgân.

Urăști păcatul și totuși iubești păcătosul.

Simți cum totul ia o altă turnură și totuși nu poți face nimic, ești incapabil să te opui. Ce trist!...Asta ai gândi, dar e un lucru bun. Te lași condusă, condusă de un lucru incert. Trăiești experiența.

- Poti să nu mai plângi? Te rog? Sau măcar alege un lucru. Ori râzi, ori plângi. Nu înțeleg.

- Nici eu. Crede-mă, nici eu. Mergem acasă?

Acasă, huh? Ciudat. Aș fi vrut să spun altceva, dar intuiția nu greșește niciodată.

- Acasă, ah? Sună cam... familist.

Nu râde. Te rog.

- Îmi pare rău.

- Jessie, glumeam, haide. Mergem acasă.

Îi priveam mainile. Aș fi vrut să le pot atinge, să simt căldură, să simt ceva mai mult.

- Vreau la tine acasă.

- Știi, locuiești la mine acasă.

- Nu la doamna J., la tine.

Eram decisă. Se pare că avea să fie o noapte lungă.

Se înroșise. Poate fusesem totuși mult prea directă.

- L-la mine?! Ok... până nu mă răzgândesc și până nu îmi dau seama că facem un lucru irațional și imposibil și că este de fapt un lucru pe care nu ar trebui să îl facem și...

- Sttt!

Simțeam cum fiecare celulă din corpul lui tremura. Degetul meu pe buzele lui, mi se părea un lucru mai mult decât incitant. De ce? Era doar un lucru banal. Intuiția. Voiam mai mult.

Mi-am coborat degetul, am trecut de gât, lăsând o dâră invizibilă în urma sa, o dâră care stârnea senzații.

- Bine, am priceput, mergem acasă. Acum.

- Știam eu!

Știam eu? Chiar știam? Oare?

- O să merg eu în față, tu doar urmează-mă.

Să-l urmez? Nu prea voiam să fiu singură. Dar am acceptat.

Îmi plăcea vremea. Se anuța o furtună. O furtună care merita mai mult din mine decât aveam de gând să dau. Am condus fără să mă asigur.

Parcă eram o începătoare, parcă toate acele luni de pregătire intensivă se dizolvaseră undeva în creierul meu. I-am făcut semn să oprească.

Am coborat la un magazin. Era ciudat că trebuie să îmi intre în cap că nu mai eram acasă. Mi-am cumpărat ce aveam nevoie și am plecat. L-am urmat în continuare. Știa ce făcusem și era clar împotrivă. Am zâmbit. Speram că văzuse asta.

Când am ajuns, am avut mai mult decât un șoc. Omu' ăsta fura bani de la școală? Cum naiba să ai bani pentru un asemenea apartament?

Avea o sufragerie imensă, cred că de trei ori cât camera mea de la doamna Jenkins, și nu mai vorbesc de cea de acasă. Bucătăria era mai mult un mini-bar. Clar nu gătea. Din ce trăia? Sandwich-uri?

Mi-am apăsat degetul de teigheaua mini-barului și am asteptat. Ce? Nu știam nici eu.

- Nu mă servești cu nimic?

- Nu, clar nu. Te îmbeți prea repede.
 - Ți se pare. Atunci eram deja mahmură. Băusem cu două seri înainte cât pentru zece. Atunci m-ai luat prin surprindere, atâta tot.
 - Serios? Bun, atunci ce dorești?
- Era prea ușor. Îmi plăcea.
- Ce ai de gând să îmi oferi?
 - Păi, nu prea beau decât JD.
 - Hmm, sună... incitant.

Să îți lingi buzele într-un asemenea moment nu cred că a fost lucrul cel mai indicat. S-a aplecat peste teighea și m-a sărutat. Era un sărut puternic, plin de pasiune, de forță. Un sărut de care aveam nevoie. Simțeam cum se scurge din el pasiunea, cum toată forța unui om poate fi concentrată într-un sărut, într-un simbol.

Mi-am împletit degetele în părul lui. Nu voiam să îi dau drumul. Era prea bun, prea dulce, dar meritam, voiam fericirea.

S-a desprins ușor din strânsoarea mea. Și pe mine mă durea stomacul de la nenorocita aia de teighea.

- Ai zis că vrei să bei. Pot?
- D-da...

Nu vorbeam foarte coerent având în vedere că îmi luase respirația.

Îmi promisem porția de JD și așteptam să își toarne si el. Nu avea de gând, cel puțin nu în seara asta.

- Nu bei?
- Nu în seara asta. Măcar unul dintre noi să fie temperat. Sau cel puțin conștient.

Se gândea cineva la mai mult și eu nu m-am prins? Da, m-a plesnit realizarea. Am pocnit-o și eu pe ea, pentru întrâziere, desigur.

Știi, și eu voiam mai mult, mult mai mult. Ok, sunt nebună, știu, dar asta simțeam, asta făceam. Punct. Și de la capăt.

Mi-am scos pachetul de țigări pe care tocmai îl cumpărasem.

- Se poate?

- Sincer, nu. Nu îmi plac persoanele care fumează.
- Eeeh, scuze, dar e viciul meu.
- Viciul tău, huh? Bine că nu am și eu ca viciu sexul.
- Taci! Vrei să îmi cadă țigarea din mână de râs?

I-am facut semn dacă are o brighetă. Sigur avea. Se citea pe fața lui că era fost fumător.

- Și, cum te-ai lăsat?
- Lăsat? De ce să mă las?
- De țigări. Ai fumat.
- D-de unde știi?
- Vorbești cu o expertă. Am văzut la intrare lângă cuier scrie „De ce să nu fumezi” și o listă lungă de motive idioate. Și pun pariu că ai o întreagă colecție de scrumiere sub tejghea, nu? Și pe deasupra ai cel puțin două brichete, din câte am văzut eu.
- C-când ai avut timp să vezi?
- Eh, geniile astea, ce să le faci?

A zâmbit și și-a trecut ușor mâna prin părul meu. Am închis ochii, savurând momentul. Îmi lipsiseră chestiile astea din copilărie. Am suflat fumul cenușiu înspre el. A închis ochii. Îi voiam deschiși. Erau de esență tare.

Am stins țigarea deși nu trăsesem decât de două ori din ea. Mi-am mișcat picioarele leneșe și am coborât de pe scaun. Mi-am dat bluzița albastră cu năsturași jos și m-am lăsat în maieu. Mai aveam până să ocolesc tejgheaua aceea, așa că a mai așteptat puțin.

Când în sfârșit am trecut de partea cealaltă a tejghelei, am renunțat și la cureaua. Simțeam cum adrenalina începe să curgă ușor, ușor prin venele mele. Tânjiseam după acest moment. Mi-am ridicat și maieul și am rămas doar în sutien. Așteptam să îi văd reacția, dar nu puteam. Era o mască impenetrabilă.

Am început să îmi desfac blugii. Mai întâi nasturele, apoi fermoarul, totul, puțin, câte puțin. Îmi plăcea suspansul.

Când am ajuns în dreptul lui, m-am ridicat pe varfuri și i-am sărutat gâtul. Am trasat o altă linie imaginară din sărutări pe gâtul lui. Când am ajuns la cămașă, am început să o deschid încet, senzual, având grijă ca totul să fie perfect. Am menținut linia imaginară cu limba până când am ajuns în dreptul abdomenului.

Când a gemut pentru prima dată, am rămas în șoc pentru câteva secunde. Nu știam dacă lumea aceasta mai este reală sau este doar un vis frumos din care trebuia să mă trezesc. Dacă era doar un vis, atunci îmi doream să dureze cât mai multe milisecunde.

M-am ridicat ușor, respirând greu pe abdomen iar apoi pe gât. Am rămas inertă pentru câteva minute așteptând să îmi revin. Se pare că eu eram mai năucită ca el. I-am luat mâinile mari și le-am așezat ușor peste sutienul meu. Mi-am lăsat palmele să îi descopere spatele și apoi să se odihnească în părul său. Îmi plăcea să îi simt părul pentru că era aspru și avea atât de mult gel. Spatele lui era catifelat radiind căldură. I-am simțit mâna cum îmi desface sutienul. Mișcările lui erau lente, pline de perfecțiune și atât de coordonate.

Am căutat să îi ofer și eu în continuare plăcere, dar era imposibil.

Respirația lui sacadată pe gâtul meu nu făcea decât să îmi facă picioarele să dispară. Simțeam cum greutatea mea nu mai era susținută de nimic. Am reușit în sfârșit să câștig puțin control asupra mâinilor mele. Le-am direcționat spre gulerul cămășii și apoi am început să o dau la o parte. Ajunsesem în dreptul coatelor. Voiam să o dau jos, să scape de ea, să îi pot simți cu adevărat căldura corpului.

M-a eliberat pentru o secundă din brațele sale și m-a lăsat să îi dau cămașa jos. Era bine făcut, mâinile lui erau puternice. I-am simțit buzele deplasându-se mai jos de gât. Când în sfârșit mi-a atins sfârcurile am crezut că mai este nevoie de o altă Jessie care să se poată topi împreună cu mine. Eu eram deja topită.

Voiam să zbir, să mă las eliberată, să pot să îmi manifest plăcerea.

Când am ajuns la limite am observat cum singurul lucru pe care pot să

Îl spun era un geamăt, subțire, dar atât de puternic. Voiam să îi arăt că mă face să mă simt bine, că tot ceea ce face mă înnebunește, mă sufocă.

Am continuat. Îi plăcea la nebunie. Am știut asta.

M-a întors cu spatele la el și a continuat să îmi maseze sânii. Buzele lui se lăsau purtate pe gâtul meu. Aveam impresia că dacă mai stăteam mult în picioare, sigur aveam să cad.

Tremuram toată așa că am încercat, printre tremuratul acela nervos și plin de plăcere, să îi ating și eu gâtul, fața. Una dintre mâinile sale a coborât leneș de la încheietura mâinii mele, care statea pe după gâtul lui, înapoi pe sânul meu. Era ca și când mâna lui avea prea multă energie în ea, iar la contactul cu mine totul se revărsa ușor în corpul meu. Simțeam cum fiecare celulă din corpul meu se contopește cu a lui...era plăcere pură. Plăcere în stare brută, chiar.

Aveam nevoie să mă sărute. M-am întors din nou cu fața la el și mi-am zdrobit buzele de ale lui. I-am simțit limba și am început să i-o masez ușor. Nu voiam decât să îi ofer la fel de multă plăcere. Voiam fericire pentru amândoi.

Mâinile i-au alunecat mai departe. Era atât de bine, ca și când mâinile sale nu erau decât obiecte ale fercirii mele, ale plăcerii mele. Mi-am supus și eu mâinile și le-am ordonat să îi mângâie spatele. Simțeam cum se relaxează cu fiecare secundă mai mult și mai mult.

În tot acest timp nu l-am lăsat să respire. Voiam mai mult din el, voiam să gust mai mult și mai mult din aroma lui, din buzele lui.

Când m-a ridicat în brațe mi s-a luat o greutate de pe umeri. Chiar credeam că o să leșin acolo. M-a cărat în stilul matrimonial până la patul său. În tot acest timp nu a avut curajul să își dezlipească buzele de ale mele.

Când m-a așezat pe pat, am crezut că toată delicatețea și blândețea s-au contopit în mâinile sale. Aveam impresia că are grijă de mine ca și cum eram cea mai importantă piesă de colecție, iar el se temea să nu

o spargă. Eram o regină în devenire, iar el era regele meu și meșterul meu.

Încă o dată și-a plimbat mâinile pe abdomenul meu, apoi înapoi la sâni. Îi trata ca pe niște zei, trata totul cu atât de multă grijă. Îmi plăcea asta, mă făcea să înnebunesc ori de câte ori mă atingea.

În sfârșit am tânjit după ceva mai mult aer, așa că a fost inevitabilă despărțirea deși simțeam lipsa căldurii sale, chiar dacă era atât de aproape de mine. Și el răsufla greu, dar a continuat să îmi sărute fiecare porțiune din corp. Mâinile, gâtul, abdomenul, sâni. Totul mă făcea să îmi doresc mai mult, să mă umple de bucurie, de o otravă a pasiunii.

Când mâinile sale au atins fermoarul blugilor mi-a căutat privirea. Îmi cerea acordul, voia să fie sigur. I-am răspuns și eu tot din priviri lăsându-l să vadă focul din ochii mei, să vadă dorința cum crește în fiecare secundă, cum își sporește intensitatea.

În timp ce îmi dădea blugii jos a avut grijă ca fiecare părticică din picioarele mele să fie sărutată cu la fel de multă afecțiune, ca fiecare zonă să tresalte și să se topească sub atingerile lui. Plăcerea pusese stăpânire pe mine. I-am căutat privirea, dar ochii lui stăteau închiși savurând parcă fiecare particulă din mine.

Nu observasem până atunci, dar în gura mea se contopiseră parfumurile noastre. Era un gust, poate dezgustator pentru unii, dar pentru mine reprezenta în acel moment picătura mea de otravă din esența plăcerii. Mă simțeam atât de liberă, de pierdută, încât orice încercare de a ieși la suprafață era zadarnică. Dar nu eram singura. El era acolo cu mine având grija de mine.

Încercam să disting tunetele de afară. Furtuna probabil se dezlănțuise, dar inima mea bătea mult mai tare de atât. Sunetul bătailor îmi răsuna în urechi. Era ca o simfonie în care muzica nu reprezenta nimic, o simfonie în care redarea plăcerii era cel mai important lucru.

Când trupurile noastre s-au unit, când totul a devenit o ceață densă în care numai distingeam decât gemetele mele și numele meu pronunțat la nesfârșit. Am gustat adevărata plăcere.

De fapt, plăcerea este un drog, un drog în toata regula. Dar îmi plăcea acest drog, voiam mai mult din el.

Când m-am trezit a doua zi i-am simțit mâinile încolăcite în jurul meu. Era... romantic. Nu știu, nu îmi păsa de nimic. Mă simțeam bine. Am încercat să îmi deschid ochii cu mai multă forță, să pot să văd ceea ce ma înconjoară, dar eram moleșită. Eram cu fața la el.

Ochii lui dulci de dimineață m-au facut să zâmbesc.

- Bună dimineața, soare!
- H-hey! Ce faci?
- Mă simt în al infinitelea cer.
- Nu cred că există așa ceva.

Am râs amândoi.

- Dar eu acolo mă simt, este vreo problemă?

M-a sărutat leneș pe frunte.

- Știi, aș putea să sar acum peste tine și să o luăm de la capăt, dar am presimțirea că spălatul pe dinți ar fi mai indicat și desigur un duș nu ar strica.

Aveam nevoie de puțină relaxare, aveam nevoie să simt apa caldă pe umerii mei și să mă destind. Și acum dacă mă atingeai, simțeam fiori traversându-mi pielea. Era o senzație placută.

- Eh, duș zici? Atunci, printesă? Pe aici vă rog.

Aveam impresia că o să-l văd gol, dar se pare că el avusese ceva timp să își ia o pereche de boxeri pe el. Am chicotit.

- E ceva ciudat la mine?
- Nu, dar mă așteptam să te văd gol. Ai fost mai harnic decât mine în dimineața asta.
- Harnic? Neah, doar că n-am putut să dorm. M-ai fascinat cu zâmbetul tău. Ai zâmbit toată noaptea, după ce ai adormit.

Pe bune? Nu îmi aduc aminte să mai fi zâmbit până acum în somn. Era ceva ciudat. Probabil mă intoxicase cu prezența lui deja.

Închisesem puțin ochii, dar m-a surprins lunându-mă în brațe cu tot cu cearșaf și cărându-mă către baie. Era ciudat, parcă eram soția lui și nu eram în stare să merg până la baie.

Soție? Am gandit eu asta? Am roșit toată.

- De ce roșești? Aseară nu ai fost împotriva căratului.
- Având în vedere că aseară eram incontrolabilă...
- Uite, ca să îți treacă.

Și-a lipit buzele de ale mele. Mi-a păstrat dorința de a mă spăla pe dinți înainte așa că nu a facut nimic cu limbuța aceea a lui. Gândindu-ma la asta, toate imaginile cu tot ce se întâmplase îmi reveneau în cap.

Zâmbeam. Iar.

- Parcă ți-am mai spus că nu e indicat să zâmbești în timp ce săruți pe cineva.
- E inevitabil. E vina ta. Dar e vina ta în sensul bun al cuvântului.
- Are și un sens bun?
- Da, cum ar fi că te iubesc.
- Știu.

Când am coborât pe gresia rece din baie un fior rece mi-a străbătut corpul. Era prea rece până la urmă. Aproape că am sărit înapoi pe Anthony. Dar n-a spus nimic. Din contră, a dat drumul la apă în cada aceea imensă și a așteptat să se umple. Nu a durat mult.

A umplut cada de spumă. Semăna cu o prăjitură cu frișcă. Când mi-am imaginat o prăjitură mi-am dat seama că îmi este foarte foame.

Anthony, m-a așezat în cadă și a plecat din baie, dar nu înainte să îmi facă cu ochiul. Era atât de multă spumă în jurul meu. Mă simțeam ca o regină a spumei. Am început să suflu în ghemotoacele. Mă amuzau pentru că niciodară nu rămâneau împreună, mereu se despărteau.

- Am înțeles că vă este foame, maiestate.

Când m-am întors către ușă, Anthony era îmbrăcat în blugii și cămașa de aseară și avea în mână o farfurie plină de sandwich-uri. Deci avusesem dreptate.

- Lasă-le acolo! Vino și tu. E recomfortantă.

Până la urmă am sfârșit având o baie împreună. După ce am terminat, am avut grijă să verific frigiderul și să gătesc ceva mai bun decât sandwich-uri. I-am făcut două ouă ochiuri cu șuncă și i-am prăjit câțiva cartofi. Avea deja cartofi cumpărași și feliați. Mai trebuia doar să îi prăjești, dar presupun că asta constituia o muncă totuși mult prea grea.

Pentru desert am improvizat ceva din ce am găsit pe acolo. Am făcut un aluat simplu și apoi am copt câteva prăjituri în formă de steluță. Asta fusese tot ce găsisem. Le-am ornat frumos cu câte o căpșuna și puțină frișcă. Și asta era tot. M-a complimentat de fiecare dată când a mușcat și a avut grijă ca la sfârșit să mă sărute pentru fiecare meniu pe care i-l pregătisem.

- Să înțeleg că nu prea gătești.

- Păi, cu școala și conferințele, nu am timp să învăț să gătesc. Am fost la câteva cursuri de gătit, dar nu s-au lipit de mine. Și oricum am renunțat după a treia oră. Nu aveam timp.

- Lasă, voi fi eu aici să îți gătesc.

- Mulțumesc.

Asta era tot ce voiam să primesc. Iubire și recunoștință.

Bineînțeles că uitasem ceva. Știam eu.

- Doamna Jenkins! Trebuie să o sun. Probabil deja își face mii de griji de ce nu am ajuns acasă. Oh, Doamne, de ce sunt mereu așa uitucă? Telefonul? Unde îmi este telefonul? L-am lăsat acasă!...Știam eu că sunt proastă, știam eu.

- Nu ești proastă și stai liniștită. Am sunat-o eu. I-am zis că dormi la mine pentru că te-ai simțit rău după ce te-am luat acasă ieri și te-am

convins că mersul cu mașina fără o locație anume, prestabilită, nu este tocmai bun.

- Deci tu ai ieșit super-eroul la toata faza asta.
- Poți să spui și așa. Prefer gentleman.
- Și, mister gentleman, sunteți ocupat?
- Ocupat? Nu, de ce aș fi ocu-...

Nu l-am mai lasat să termine. L-am sărutat din nou cu aceeași pasiune arzătoare. Voiam să îl ating din nou. Dar doar să îl ating. Voiam să simt că este al meu și numai al meu. Pentru o perioadă nedelimitată.

Capitolul 28 – I will just say... Fuck

Era ciudat cum totul putea să devină atât de frumos în doar o singură noapte. Și îmi plăcea și după-amiaza aceasta. Eram într-o oarecare măsură departe de realitate, dar și de imaginar.

Eram undeva la o graniță între realitate și imposibil. Sau nu?

I-am căutat buzele deja învinate. Voiam să le mai gust, doar puțin.

Devenisem dependentă, dar nu îmi păsa, aveam ceea ce îmi doream, restul era nimic.

Mi-am ascuns privirea. Nu voiam să mă vadă atât de roșie, dar eram fericită. Ce cuvânt frumos și plin de atât de multe înțelesuri! Spui că ești fericită doar pentru că ți-a ieșit problema aia nenorocită la matematică. Spui că ești fericită când vânzătorul cu ochii de onix îți face cu ochiul. Spui că ești fericită când totul din jurul tău este fericit. Spui că ești fericită când cel mai bun prieten ți-a spus cât ține la tine. Dar niciodată nu ne dăm seama cât de grav sau slab este de fapt acest cuvânt. În unele situații este mai puternic, reprezentând chiar esența zilei, în altele este doar un element care îți aduce starea de spirit mai aproape de frumusețe.

În acel moment și eu eram inconștientă de cât de mult reprezenta fericirea în amestecul meu de pasiune și plăcere.

- Ar fi mai indicat dacă m-ai lăsa totuși să termin hârtiile astea. Trebuie să le predau mai târziu.

- Știi, pentru un director ești foarte ocupat.

Am facut-o pe supărata și am ieșit din biroul lui. M-am așezat pe canapeauna din sufragerie și am așteptat să vină la mine pentru că știam că o să vină atunci când va termina. Mă simțeam destul de bine pe canapea, dar parcă lipsea ceva. Esența lui.

Am mers timidă până în dormitor. Când am vazut patul, mi-am reamintit pentru a mia oară pe ziua aceea cât de bine mă simțisem. M-am aruncat în pat, cu fața la perne. Le-am mirosit fără să vreau. Miroseau a iasomie, și a el. De fapt totul din cameră avea mirosul lui. Mi-am plimbat mâna agale pe cearșaful impecabil. L-am mototolit în mână și l-am tras mai aproape de mine. Nu voiam decât să simt mirosul lui cum se scurge în corpul meu. Cum îl acaparez și totodată cum îl las să ia controlul din nou asupra mea.

Cred că am adormit, nu îmi mai amintesc mare lucru după aceea. Totul era o ceață densă și caldă. Am simțit cum ceva cald s-a așezat lângă mine. Nu puteam să gândesc, așa că am acceptat că somnul era ceea ce avem nevoie.

Când m-am trezit l-am văzut lângă mine. Probabil că terminase și venise să mă caute. Cred că el era mai obosit decât eram eu. L-am sărutat buzele care, din fericire, căpătaseră o nuanță mai normală decât cea de vinețiu.

Am rămas acolo, lângă el, mângâindu-i fața din când în când și sărutându-i ocazional buzele. Nu voiam să îl trezesc, dar cum poți rezista unei tentații, când acea tentație pur și simplu te așteaptă și nu fuge de tine, ba chiar ți se oferă ostentativ?

Aș fi vrut să mai rămân acolo lângă el, dar nenorocitul ăla de stomac se răzbuna pentru zilele în care l-am neglijat. M-am ridicat ușor, fără să îl trezesc și am mers la bucătărie. Desigur că mâncarea lui, sau, mă rog sandwich-urile lui, fuseseră planificate pentru o singură persoană, nu pentru două.

Mai aveam ceva bani la mine și îmi aduceam aminte cu siguranță că am vazut un magazin înainte să urc. M-am încălțat, mi-am luat și cheile și am coborât. Am pornit mașina și am așteptat să îmi aduc aminte în ce direcție văzusem magazinul. Nu a durat mult. Eram un fel de hartă electronică chiar și fără GPS-ul acela ultramodern care mă sâcăia cu

cât de scump fusese prin pâlپăiturile multiple și aspectul de S.F. pe care îl emana.

Am făcut câteva cumpărături. Nu cumpărasem cine știe ce. Doar puțină șuncă presată, două kilograme de cartofi, lapte...mă gândisem să fac niște piure de cartofi, iar ca desert, încă oscilam între prăjitura cu fructe sau plăcinta de mere. Am decis că prăjitura cu fructe era mai răcoroasă și mai dulce decât o banală placintă cu mere. Cumpărăturile nu au costat foarte mult. Din contra chiar mi s-au părut foarte ieftine. Când am ajuns sus, am verificat dacă încă mai doarme. Evident, oboseala își spunea cuvântul. M-am mulțumit doar să îl privesc câteva minute, apoi m-am apucat de treabă. Am fiert cartofii și în același timp am tăiat fructele pentru prăjitură. După ce am terminat cu piureul, am prăjit superficial câteva felii de șuncă presată, apoi le-am tăiat și le-am adăugat în piure. Mirosea excelent. L-am mai lăsat în cuptorul stins pentru a-i păstra temperatura.

Dupa ce am terminat și prăjitura, eram sigură că niciodată în viața mea nu mai gătisem cu atât de multă dăruire. Ba chiar, niciodată în viața mea nu m-am gândit că știu să fac mai mult decât mâncare de cartofi. Se pare că, totuși, privitul și memoria mea făceau o echipă foarte bună în ultimul timp. Am gustat din piureul încă aburind și am fost absolut sigură că nici mamei nu îi ieșea la fel de bun. Prăjitura era bestială. De fapt cred ca aş spune asta despre orice chestie care are puțin zahar în componență. Eram o maniacă a dulciurilor. Și ce?

Am așezat piureul în farfurie și am mers să îmi trezesc „regele”. Era încă obosit, dar voiam să mă asigur că mâncarea mea avea să fie mâncată cât mai repede pentru a-i fi apreciată adevărata calitate.

- Anthony, haide. Ți-am făcut de mancare. Anthony! Trezește-te! Nu am avut timp să reacționez. Pur și simplu m-a prins de mână și m-a trântit pe pat. I-am simțit nerăbdarea, dar poate și eu eram nerăbdătoare. M-a sărutat, cu la fel de multă pasiune, cu la fel de

multă plăcere. Simțeam cum întregul meu univers și-a găsit un nou soare în jurul căruia să graviteze.

L-am răspuns și eu la sărut. Sălbatic, violent, plin de dorință, dar asta îmi doream. Voiam să simt, să fiu capabilă să primesc și să dau în egală măsură.

L-am dominat și m-am urcat deasupra sa. Respirația nu mai exista. Reprezenta un proces imposibil și parcă nefolositor. Sau poate greșeam. Ne-am despărțit totuși pentru a putea respira. Fusesse, poate, unul dintre cele mai sălbatice săruturi ale noastre, dar mai voiam săruturi de o așa intensitate.

- Domnule director, cina e servită.

- Nu îmi place chestia asta cu „domnule director”. Sună prea îmbătrânitor. Mă face să par de optzeci de ani, în baston și probabil cu o barbă imposibil de lungă.

- Mă mai gandesc dacă la optzeci de ani te las să porți barbă. Probabil l-am surprins puțin, a făcut niște ochi mari, apoi l-a pufnit râsul.

- Optzeci de ani?

Si-a recapatat poziția de deasupra și a continuat să mă sărute.

- Dacă timp de șaiszeci de ani de acum încolo ne vom săruta tot așa, atunci mă mai gândesc despre partea legată de barbă.

L-am împins de pe mine, încă râzând. L-am făcut semn să mă urmeze și l-am poftit la masă. Se pare că și de data asta îi placuse ceea ce gătisem. M-a complimentat iar și iar până când am crezut că, dacă mai are de gând să mai zică ceva, știam metoda perfectă pentru a-l reduce la tăcere.

Se părea că și această noapte ne va găsi împreună. Eram puțin emoționată sau poate puțin indecisă.

M-am așezat din nou pe canapeaua din sufragerie și am căutat un mod de a mă relaxa. Am cotrobăit prin bibliotecă în speranța găsirii unei cărți cunoscute. Găsisem un volum din „Mândrie și Prejudecată”. Era

vechi și uzat. Lângă el stătea țănoș un volum mai nou, reeditat cu coperti scumpe. Nu mă puteam hotărî dacă pentru mine, calitatea hârtiei contează cu adevărat. Am decis că nu. Voiam să intru în atmosfera anilor lui Jane Austen, așa că am ales volumul vechi și ponosit.

Anthony se închisese din nou în birou pentru o altă serie de hârtii de care să se ocupe. Nu mă deranja. Era totuși munca lui. O respectam. Puteam aștepta.

Când am deschis volumul, o foaie a căzut din ea. Nu voiam să o deschid, poate era ceva ce Anthony prețuia și nu era de împărțit cu tot poporul. Când am ridicat-o însă, am observat că era o fotografie. Am închis cartea și am așezat-o la loc în raft.

Am mers în dormitor și am renunțat la textila inutilă. Am rămas doar în sutien și în chiloștii mei preferați. Noroc că îmi asortasem lenjeria. Am luat un halat din baie și am dat buzna în biroul directorului meu.

- Știi, asta e încălcarea drepturilor.
- De ce? Nu am voie să mă simt puțin mai confortabil?
- Ba da, dar nu ai voie să te plimbi prin casă doar în halat de baie, atâta timp cât eu sunt atent și încerc să mă concentrez la altceva. Îmi distragi atenția.

- Hmm, că tot veni vorba de atenție. Ai cumva CV-ul meu aici?
A stat puțin să se gândească. Mi-am ridicat o sprânceană în semn că încă mai aștept un răspuns.

- D-da, de ce?
- Pot să îl văd puțin? Te roog?

Nu îmi plăceau chestiile astea cu pisiceala, dar aveam neapărat nevoie de CV să verific ceva.

Într-un final mi l-a înmănat. Îi tremurau mâinile sau mi se părea mie?

- Mulțumesc, domnule director!

S-a strâmbat puțin după care și-a continuat semnăturile. Am căutat ce aveam nevoie și într-un final am găsit. Am recitit același paragraf de

mai multe ori în speranța că era doar o coincidență. Apoi mi-am analizat poza. Se pare că pusesem una și în format mai mare. Nu îmi aduceam aminte de asta.

Când m-am ridicat de pe fotoliu, i-am căutat privirea. Se părea că era mai mult decât absorbit de ceea ce făcea. Până atunci nu observasem, dar ochelarii aceia îl faceau să arate chiar foarte sexy. M-am apropiat puțin de scaunul lui și i-am sărutat gâtul.

- Să înțeleg că micuța bobocă de facultate e mai mult decât nerăbdătoare.

- Nu chiar. Iar eu, să înțeleg că am un director mai mult decât obsedat de noua elevă venită cu bursă?

- P-Poftim?

I-am mai sărutat încă o dată gâtul.

- Jane Austen, „Mândrie și Prejudicată”, al doilea raft, volumul vechi. E o poză cu mine în el. Așa faci cu toate studentele noi? Sau doar cu cele care specifică, din întâmplare, că au drept carte preferată „Mândrie și Prejudicată”, dar în special cele vechi, pentru că te introduc cu adevărat în lumea lui Elizabeth Bennet?

- Te-ai uitat?

- Din întâmplare. Deci, domnule director, sunteți acuzat de violarea drepturilor mele. Ce sunteți dispus să faceți sau mai bine zis să dați?

Făcea intenționat pe gânditorul. Mă enerva chestia asta. Știa ce voiam și știam ce voia și totuși făcea totul intenționat. Aproape că am sărit pe el, dar m-am controlat când l-am văzut că în sfârșit vrea să spună ceva. Mă rog, nu să spună, ci mai degrabă să facă.

Mă privea pe sub ramele ochelarilor și ma ghida ușor. M-a întors cu spatele la biroul său și a continuat ce făceam eu. M-a lăsat pe spate și a început să îmi lingă ușor gâtul, apoi urechea, până când am simțit că răsuflarea mea era mai mult decât sacadată. Era inexistentă.

A tras de cordonul halatului după care l-a desfăcut puțin câte puțin. Eram de-abia la început și deja simțeam că totul în jurul meu devine o ceață impenetrabilă. Am căutat să îmi salvez totuși aceste memorii undeva, dar am realizat că, puțin câte puțin îmi recapăt controlul asupra mișcărilor mele. Era ca acel tip de vis în care ești conștient. L-am mângâiat fața până când am ajuns în păr și am început să mă joc în el. Era plăcut, recomfortant. Am continuat să îmi cobor mâinile reușind să ajung în dreptul gulerului și apoi să desfac nasturii camășii. Simțeam că se repetă totul, dar că de data asta eram „sexperimentată”.

Am căutat să îi ofer același tip de plăcere, aceeași senzație nesfârșită de fericire, totul concentrat în mine. Era ciudat cum se bucură de fiecare părticică din mine și cum făcea fiecare părticică din mine să se simtă bine. Era un schimb echivalent.

- A-Anthony, biroul, hârtiile, le strici...

Clar, nu ma auzea. A continuat să mă sărute și în același timp să se joace cu sânii mei. Poate că nu mi se mai auzea vocea. Am mai avut o mică tentativă de a mă face auzită, dar am eșuat lamentabil. Tot ce am reușit a fost să pronunț „Anthony” printre sunete de plăcere. Voiam control asupra corpului meu...era ciudat că nu îmi puteam controla plăcerea.

- Jessie, te iubesc!

De atât avusesem nevoie. L-am împins ușor de pe mine și l-am luat de mână. Era puțin surprins, dar nu a spus nimic. L-am condus în dormitor unde am închis ușa și am stins lumina. Voiam doar să îl simt, să îl gust, nimic mai mult. L-am trântit în pat și am continuat unde rămăsesem, doar că de data asta eu eram sus.

Am continuat să îi sărut fața, apoi gâtul, apoi urechile, totul. După ce am reușit să desfac toți nasturii de la cămașă am continuat partida de săruturi. Le-am prelungit la nesfârșit. Nu mai rezista mult.

L-am sărutat din nou și din nou, cu și mai multă forță, de parcă fiecare sfârșit reprezenta un început al unui sfârșit. Era ciudat cum totul se învârtea cu mine, cum totul căpăta o altă conotație.

Am căutat să rămân rațională. Mă luptam însă cu morile de vânt. L-am mângâiat din nou fața, în timp ce gurile noastre erau unite. Simțeam cum adrenalina pulsează în venele lui cu aceeași intensitate ca și în mine. Era ciudat, dar îmi plăcea.

Când în sfârșit l-am lăsat să respire și m-am eliberat și pe mine din strânsoarea brațelor sale, am simțit cum întreg corpul meu tânjește după mai mult. L-am făcut semn cu ochiul și am mers până la bucătărie. Știam ce aveam să caut așa că nu a durat foarte mult. Când m-am întors am fost surprinsă să văd că nici măcar nu se mișcase. Parcă era un câțel căruia, orice îi ordonam, era lege.

- N-nu, n-ai să faci asta.
- De ce nu? E dulce.
- Si lipicioasă. Jessie, oprește-te.

Nici nu mă gândeam să mă opresc, având în vedere că era tot ce îmi doream.

Am întins puțin câte puțin, porțiuni mici cu miere. Era lipicios și dulce. Știam că îi place, gемеа. Asta mă interesa și oricum lăsam „curațenie” după mine.

Aproape că am căzut de pe Anthony când s-a auzit nenorocita aia de sonerie de la ușă. Cine naiba putea să fie? Având în vedere că era seară, chiar nu îmi puteam imagina cine puii mei s-ar stresa să vină acasă la el. Doar dacă nu cumva era prietena lui. Abia atunci am realizat că nici nu îl întrebasesm dacă are sau nu pe cineva.

Mă simțeam ridicol, așa că am plecat în baie. L-am lăsat să deschidă și să lămurească situația. Deja îmi imaginam că e ea și că face același lucru ca și cu mine. O sărută, o îmbrățișează, o mângâie. Nu puteam rezista, dar am fost destul de puternică să nu ies din baie, altfel riscam să plâng fără oprire. M-am întors cu spatele la ușă și m-am rezemat de

ea. Priveam tavanul și încercam să descopăr vreo imperfecțiune. De parcă asta era posibil.

Le comandam urechilor să nu încerce să asculte și chiar și cel mai insignifiant zgomot era predestinat ignorării. Cel puțin, așa aveam impresia că mă forțam. Aveam prostia asta: atunci când nu voiam să aud, aveam cel mai fin auz din lume. Nu mai suportam. Mi se părea că treceau secole și nu se întorcea după mine.

Mă durea să mă gândesc că poate acum sunt în pat, în același nenorocit de pat în care am fost și eu cu el. Mi-am dat seama că poate n-am simțit niciodată ce simt acum, că n-am fost niciodată atât de geloasă. Mi-am închis ochii și mi-am masat tâmpilele. Voiam puțină liniște, doar pentru mine, chiar dacă oricum liniștea era cea care mă înconjura.

M-am lăsat purtată în trecut. Am revăzut conversații cu doamna J., cu AJ.

Când mi-am amintit de AJ., am simțit cum lacrimile devin din ce în ce mai grele, până când s-au rostogolit pe obrajii mei. Simțeam fiecare dâră cum mă apasă, înțepându-mă, pedepsindu-mă pentru ceea ce făcusem.

Mi-am permis să îmi deschid inima, să simt din nou durerea aceea apăsătoare, doar că de data aceasta era o durere pură, nu mai era demonul meu să îmi mai aline suferința. Îmi provocam durere sentimentală pentru a-l hrăni, pentru a-l face fericit, dar acum că nu mai era cine să îmi ia durerea aceasta. Mă simțeam neputincioasă. Toți îmi spuneau că sunt de piatră. De fapt, era adevărat. Nu simțeam cu adevărat durerea provocată de iubire, pentru că el nu mă lăsa să o simt. Poate nici de asta nu m-am implicat până acum în vreo relație. Am căutat să îmi autosugerez că nu este chiar așa de greu, că tot ceea ce se întâmpla nu este decât un joc. Dar mi-am dat seama că imunitatea mea, gheața care mă înconjura se topea, într-un timp mult prea scurt. Nu știam dacă mai eram capabilă să o reconstruiesc, nu

voiam să sufăr. Îmi era teamă de suferință, pentru că era grea, era foarte dureroasă.

Îmi aduceam aminte de fața lui AJ. când încercam să îl conving, îmi aduceam aminte cum era atât de sigur la început că glumesc, că îl pun la încercare, apoi puțin câte puțin fața lui perfectă se crispa de durere. Mă îngrozeau acele imagini, nu voiam să le revăd, dar era imposibil să le mai opresc. Simțeam durerea lui reflectată în mine. Simțeam totul cum se revărsa în mine. Cu cât reînviam mai multe amintiri dureroase, cu atât mă durea mai mult, cu atât voiam să urlu mai tare și să scap de durerea aceea îngrozitoare.

Era ca și cum întregul meu corp era un focar de durere. Acaparam durerea pierdută în atâția ani.

Nu mă mai puteam controla. Era ca și cum întregul meu corp era în convulsii. Voiam să accept durerea și să trec mai departe, dar durerea mea era mai mult decât o simplă durere, era ceea ce eu numeam „o infecție imposibil de îndepărtat”. M-am ghemuit și mai mult și am așteptat. Nu mai realizam ce, pentru că pierdusem noțiunea timpului, a locului, a tot ceea ce mă înconjoara. Eram o statuie inertă în speranța că minunata mea gheață avea să mă înconjoare din nou, avea să devină iarăși acel bloc imens care mă împiedica să sufăr, acel bloc imens care mă proteja.

Am continuat să mă legăn și să sper, să sper și să mă legăn. Era ciudat, dar nu simțeam decât că totul se învâрте cu mine, chiar dacă eu eram cea care se mișca.

Căutam puțin aer, aveam impresia că am o operație pe cord și nimeni nu se silește să mă coase înapoi. Era o gaură în străfundul meu care în sfârșit avusese șansa să erupă. Și totul dintr-o prostie numită „gelozie”. Am căutat să îmi alin durerea prin versuri în română, prin fraze cu semnificații psihologice, apoi filozofice, apoi logice. Nu știam dacă sunt corecte, nu îmi pasă atâta timp cât creierul meu avea de

lucru și nu mă implica în nicio activitate mentală, în care sănătatea mea mentală era implicată.

Am mai luat încă o gură de aer proaspăt în plămâni și am continuat să repet tot ce îmi aduceam aminte de la școală. Era un fel de exercițiu în care îmi lăsam mintea să dezvolte teorii pe seama memoriei umane. Voiam să îmi imaginez că sunt altcineva, că sunt la un curs foarte important de filozofie argumentând și dezbătând cu ceilalți mari savanți din acea încăpere. Era ciudat. Simțeam cum doar cincizeci la sută din mintea mea se preocupa cu adevărat de acea problemă inexplicabilă la filozofie, iar restul caută încă argumente la problema „de ce țin atât de mult la AJ.?”.
Într-un final am renunțat la ideea de a deveni filozof și m-am axat asupra problemei de o mai mare importanță.

Îl iubeam pe Anthony? Sau era doar pura fericire că mă găsisese și că mă salvase? Nu îi declarasem că îl iubesc? Ce însemnau aceste cuvinte? Vorbe deșarte? De ce nu puteam să fiu și eu ca alții? De ce nu puteam, să fiu ca și Cristi?

Îmi amintisem de acest nume deși nu voiam, dar atâta timp cât mă ajuta nu îmi păsa. Era ciudat să îmi imaginez că aș fi putut fi Cristi. Să mă pun în pielea lui, să îmi imaginez gândirea lui, erau lucruri, poate, banale, dar în acel moment erau mai mult decât o lecție de viață și de transpunere. Era un joc în care eu trebuia să aleg.

Invinsul sau învingătorul.

Am încercat să caut argumente în favoarea lui AJ. și în același timp să găsesc argumente și în favoarea lui Anthony. Nu puteam să le corelez. Reprezentau un adevăr absolut, imposibil de negat.

Nu știam dacă Anthony merita sau dacă AJ. merita. Era mai mult de atât. Nu reprezenta o simplă alegere, reprezenta să le rup inimile amândurora.

Când în sfârșit m-am trezit din minunatul meu vis, căci altfel nu am cum să îi spun, am realizat că pierdusem cu adevărat noțiunea

timpului. Am ieșit din baie și am mers în sufragerie. Anthony era de negăsit, la fel și misteriosul musafir. Aș fi vrut să strig, dar probabil nu era indicat. Dacă mai erau în casă?

Nu eram prezentabilă. Luasem un halat de baie albastru care îmi era foarte mare și în rest nu purtam decât chiloți.

M-am îmbrăcat corespunzător și am ieșit din nou din dormitor. Mă simțeam puțin incomfortabil având în vedere că purtam aceleași haine. Am căutat cheile de la mașină și mi-am amintit, printr-o minune, că le lasasem pe cuier. Le-am căutat și acolo dar erau imposibil de găsit. Într-un final le-am văzut aruncate undeva, pe teigheaua mini-barului. Le-am luat și am ieșit din apartamentul acela. Când am închis ușa, mi-am dat seama că nu aveam cu ce să încui. Lăsam pradă totul hoților doar de dragul unei frustrări?

Puteam oare să o numesc doar frustrare? Nu cred.

M-am întors și am dat nas în nas cu AJ.

What the Fuck?

Visam? Cu siguranță aveam nevoie de ceva mai mult decât o simplă pastilă pentru cap. Cred că sufăr de mai mult decât durere de cap... sufăr de iluzii optice. Un doctor? Undeva? Ajutor?!

Capitolul 29 – I’m going to Hell... definitely(Partea 1)

Nu știam dacă trebuie să reacționez cumva sau pur și simplu să plec de acolo fără vreo întrebare, fără vreun răspuns.

- Ce dracu’ cauți aici?
- Asta ar trebui eu să întreb eu, nu tu, nu crezi?

Da, probabil, având în vedere că eram acasă la viitorul meu director, la o ora foarte târzie și gata de plecare... da’ ce dracu’ îi păsa lui, oricum?

- Nu cred că te privește pe tine. Acum spune-mi o dată, ce cauți tu aici?

Tăcea. De parcă mă liniștea cu ceva faptul că tacea.

- Aj., aș vrea un raspuns acum, nu peste o mie de ani.
- Da, și eu sunt tare curios să aflu răspunsul tau.

Mă călca pe nervi. Aveam de gând să îl pocnesc dacă nu îmi răspundea în următoarele douăzeci de secunde...nouăsprezece...optsprezece...

Nu a facut-o așa că am presupus că și-a asumat consecințele. Am ridicat palma și eram gata-gata să îl pocnesc dacă nu mă plesnea pe mine mai repede rațiunea, pentru a mia oară în viața aceasta.

- De fapt, știi ceva? Rămâi tu aici. Eu am plecat. Fucked.
- P-poftim?

I-am trântit ușa în nas și am plecat. Nu aveam chef de alte conversații care oricum nu mi-ar fi făcut prea bine având în vedere că tocmai mă întrerupsese din ceva mult mai important decât vizionarea feței lui.

Am început să caut imagini plăcute în speranța alungării celor cu Aj., dar părea imposibil atunci. Am stat câteva secunde în fața mașinii mele, indecisă dacă să deschid portiera și să plec ca o “doamnă” sau să fac o mică plimbare. Poate avem nevoie de puțin timp, singură pe

străzi, nu într-o mașină care oricum nu prea atrage atenția prin părțile astea.

Pur și simplu mergeam, mergeam și iar mergeam, fără o destinație. Eram din nou orbită de propria-mi rațiune, pe care nici măcar eu nu mai eram în stare să o mai înțeleg; era ca și când totul se punea cap la cap, dar nu avea nicio logică. Piesele minții mele erau mai greu de așezat decât îmi închipuisem eu. Am zâmbit. Poate eram doar o ciudată căreia nimic nu îi plăcea și căreia totul i se părea doar o joacă de copil. Poate era timpul să mă maturizez și eu o dată. De câte ori nu crezusem că sunt foarte matură? De câte ori nu mă certam că ar trebui să mai fiu și eu copil câteodată? De câte ori? De mii și mii de ori și uite că acum, când în sfârșit m-am comportat ca un copil răsfățat, nu îmi plăcea, mă simțeam inferioară...oribil, de fapt. Făceam pas după pas, ca și când totul în jurul meu se deplasa, și nu eu. De parcă filmam o scenă pentru un film prost în care actorul doar se preface că merge, căci decorul era cel care se mișca. Era așa o tâmpenie...Totul. Mi-am ținut capul plecat și am lăsat gândirea în pace. Mă săturasem să mă tot auto-cert. Mi se părea jenant față de mine însămi să conștientizez că greșisem. Am continuat să merg. Asta era tot ce puteam să fac.

Brusc, m-am lovit de cineva. Nu conta, voiam să trec mai departe. Mi-am cerut scuze și am dat să trec mai departe. Nu mi-am ridicat privirea. Renunțasem, după ce observasem că ochii mei erau cam pe la înălțimea abdomenului persoanei respective.

- Jessie!! Tu ești? Doamne, nu îmi vine să cred. Ești chiar tu!

Poftim? Cine naiba mă cunoștea pe mine aici? Nimeni. Nu?!

- D-Da, chiar eu.

Am ridicat privirea și m-am uitat la persoana de care mă ciocnisem.

Era solidă și foarte înaltă.

Ce naiba? De unde îl știam eu pe asta? Și de unde naiba știa asta română? În fine, am zâmbit și am dat să trec mai departe. Nu aveam

chef de vechi amintiri cu un X-culescu pe care nici măcar nu eram capabilă să mi-l mai amintesc.

- Stai, unde crezi că pleci? Ne vedem după patru ani și tu treci mai departe?

Mă prinsese de mână. Gata! Mă exasperase!

- Scuză-mă, dar ne cunoaștem? Adică cine naiba ești? Nici măcar nu îmi amintesc să te fi văzut vreodată în viața mea.

- Adică m-ai uitat? Deja? Și eu care credeam că nu te-ai schimbat deloc. Sunt eu, Cristi.

Asta era bună. Țista era Cristi? Păi atunci eu eram Maica Tereza și nici nu știam...sfinte sisoie! Și eram și virgină pe deasupra!... Ah, cât mă enervau glumele astea proaste. Nu le gustam deloc. Deși le făceam, inconștient.

- Bine, ok, mi-a parut bine Cristi, mai vorbim. Pa.

- Doar atât? Și eu care mă așteptam la ceva mai dramatic, gen "Cristi, iubire, mi-a fost atât de dor de tine."

- Ei bine se pare că nu mi-a fost chiar atât de dor de tine. Bye!

- Hei, unde pleci? Haaaide, vreau să mai vorbim. Nu ne-am mai văzut de patru ani, ce Dumnezeu?

Mie nu îmi era dor. Poți să te evapori. Și totuși, eram curioasă: cum de a ales să vină tocmai în New York? Și de ce tocmai acum? Ce naiba, eram blestemată sau ceva? Pocniți-mă, vă rog, până nu mă pocnesc singură...

Am intrat totuși într-o nenorocită de cafenea și a început să pălăvrăgească. Nu îl ascultam, era chiar plictisitor, iar eu numai de ascultat n-aveam chef. Am continuat să îmi privesc cafeaua și să mă gândesc de ce puii mei îmi era așa de somn? Nu își mai făcea efectul cofeina asupra persoanelor trecute de a șaptea vârstă? Căci așa mă simțeam: o babă. N-aveam chef de nimic.

A continuat să spună vreute și nevrute, de parcă viața lui era cea mai tare carte pe care o citisem vreodată (la naiba! și eu nici nu aveam habar).

Într-un final a terminat. Slavă cerului!

- Și? New York, huh? De unde și până unde?
- Dah, se pare că NY mă atrage mai mult decât credeam. Am primit o bursă aici, de-aia.
- Oh, bravo! La ce universitate?
- Queens.
- Super, și? Ai început?
- Nu. Peste trei săptămâni.
- Văd că ai ramas la fel de "vorbăreață".

Mă enervau gesturile alea cu două degete în aer în semn de ghilimele. Ce? Credea că eram proastă și nu mă prind după ton, sau? Go fuck yourself.

- Da, așa se pare. Și tu? Cum ai aterizat tocmai în NY?
- Simplu: bunica din partea tatălui meu, care e putred de bogată, s-a mutat aici și am venit și eu să văd cum e. Și chiar îmi place, mai ales că ești și tu aici.

Da, era Cristi, la fel de misogin și îngâmfat ca întotdeauna.

Am răsuflat ușurată însă...asta însemna că pleacă, mai devreme sau mai tarziu, nu? Speram că mai devreme.

- Hmm, bravo. Felicitări.
- Merci.
- Acum pot să plec?
- Unde?
- Acasă?
- Aa, nu, mai rămâi. Haide să mergem într-un club, ceva. Îmi e dor de vremurile bune.

Aia numește el vremuri bune? Păi atunci astea sunt vremuri de coșmar. În fine, am aterizat într-un amărât de club. Eu rămăsesem

doar la obișnuitele fumuri, iar el, mai nou, se dăduse pe băutură. Cred că băuse o sticlă și jumătate de whisky până când în sfârșit s-a îndurat să plecăm dracu' din văgăuna aia.

Am dat să plec și să îl las acolo, numai că se părea că el nu era de aceeași părere. I-am făcut semn că eu plec. Îmi era somn și n-aveam chef de nimic. Numai că la ce a urmat nu mă așteptam. S-a năpustit asupra mea, scenă care, Doamne Dumnezeule, se asemana cu un fel de iceberg asupra unei biete flori. M-a luat pe sus și m-a asezat după gâtul lui. Greutatea mea reprezenta un mare nimic. Am ripostat, dar era în van. M-a cărat așa până la un hotel. Ei, asta era culmea. Acum voia și sex. Gaseste-ți frate o târfă și lasă-mă în pace. Când m-a pus jos, aproape că am luat-o la goană spre ieșirea din acel hotel. Dar mă agitam degeaba. Mă prinsese de mână, a doua oară pe ziua aia, și mai-mai că mi-o rupea, dacă numă potoleam eu.

Îl pocneam. Mă jur că o făceam...

Am urcat scările în liniște. Când am ajuns în camera de hotel de doi bani, a început să se dezbrace. Cred că nu era în stare să și-o țină ridicată nici dacă apela la douazeci de pastile viagra. M-a bufnit rasul, dar se părea că asta îl enerva. Îmi plăcea: îl tachinam, dar mă jucam și cu focul.

M-a luat pe sus și m-a dus în balcon. A deschis geamul și m-a ținut deasupra pământului, numai că pământul era foarte jos; eram la etajul nouă. Aproape că am început să zbier. Jos era un zid de beton. În cel mai bun caz muream dacă mă scăpa și în cel mai rău caz rămâneam în viață și paralizată pe viață. Mi-am înfipt unghiile în mâinile lui dar nici asta nu îl deranja; da' ce dracu' îl deranja? A început să râdă și să își bată joc de mine, prefăcându-se că îmi dă drumul de două ori dar a treia oară aproape că m-a scăpat. Alunecasem printre mâinile lui, dar am reușit să mă prind cumva de bluza lui. Stăteam, practic, susținută de un fir de ață. Abia atunci a realizat ce făcea. M-a apucat de mâini și

m-a tras înapoi pe balcon. Am început să plâng și să îl implor să mă lase în pace. Îl uram, pentru totdeauna.

A aruncat niște bani pe pat pentru hotel, și a ieșit pe ușă mormăind niște scuze.

Eram în stare de șoc. Nu mai eram capabilă să conștientizez ce făceam. M-am ridicat și am închis ușa de la balcon. N-am putut să mai ajung până la pat, ci m-am prăbușit în fața lui, cu ochii în lacrimi și urlând să mă lase în pace, chiar dacă eram, singură în cameră. Au urmat sughițuri și imagini după imagini cu mine căzând. Cred că am adormit undeva pe la ora trei. Îmi mai aminteam doar un vis, un coșmar de fapt. Mă visasem că eram în aceeași cameră nenorocită cu AJ. și el tocmai îmi spunea că mă urăște. Nu îmi mai aminteam dacă îi mai răspunsesem sau dacă mai făcusem ceva pentru că tot ce îmi mai aminteam eram eu, desculță pe balustrada de la balcon, zâmbind, și aruncându-mă. Era oribil. Nu voiam să îmi mai amintesc nimic, voiam doar să uit. Era un coșmar, doar un coșmar. Chipul lui mă bântuia, parcă era însetat de sânge...

Nu voiam decât să fug de acolo și să îmi imaginez altfel lumea.

Dimineața era destul de frumoasă, dar eu eram destul de distrusă ca să o mai pot vedea. Îmi simțeam ochii rigizi. Probabil plânsesem toată noaptea. Am căutat să mă ridic, dar era imposibil; mă simțeam rece, ca o statuie. Ochii, deși îi simțeam uscați, nu îi puteam deschide.

Mâinile zăceau pe lângă mine, și ele la fel de înghețate. Ce naiba se întâmpla cu mine? Murisem iar asta era viața de după? Să trăiesc această poziție la nesfârșit, incapabilă să mă mișc nici măcar un milimetru?

Am încercat să dau din picioare, poate trecea cineva pe acolo din întâmplare și ar fi intrat să se asigure că totul este în regulă, dar la cât de ghinionistă eram eu, nu prea cred că puteam să beneficiaz de putere, o vază la îndemână și o persoană care să treacă exact în acel moment pe lângă camera aceea. Rezulta astfel o incapacitate

înnăscută de a face fața unei situații limită. Apoi m-a pocnit, iarăși. Zilele astea mă tot pocnea rațiunea aceea idioată din mine, dar suficient de importantă acum, ca să îmi spună că telefonul meu este în mașină, că părinții mei numai știu nimic de trei zile de mine, că tatăl meu se simțea mai bine acum trei zile. Nu știam însă dacă în ultimele trei zile se schimbase ceva, nu știam dacă mama este într-o criză „fericită” de isterie sau încă mai îndură, nu știam nimic. Buzele se încăpățâneau și ele să nu se deschidă. Până la urmă am auzit pași. Pași care nu au trecut mai departe, pași care s-au oprit exact în fața ușii mele, pași care vorbeau.

- Îmi pare sincer rău de inconveniență. Am cautat-o peste tot, noroc că Han lucrează aici și mi-a spus că a văzut-o intrând. Mulțumesc mult.

- Nici o problemă. Mă bucur că a venit totuși cineva să o ia, presupun că avea de gând să plătească pentru cât a stat și astăzi.

- Da, nici o problemă. Cât mai exact?

- Cinci sute. Vă aștept să îmi plătiți jos.

- Da, este OK. Ne vedem jos atunci. Plecăm imediat probabil.

Cine era tipu’ ăsta? În fine, numai conta, ceea ce conta era că în sfârșit cineva și-a amintit de mine. Cine era Han, apropo? Eram salvată.

Mulțumesc, domnule, pe care nu te voi cunoaște niciodată, pe nume Han.

Am auzit ușa deschizându-se și parcă totul era în slow-motion. Pașii aceia liniștiți la început, apoi grăbiți către mine. Da, și eu voiam să pot să mă ridic și să liniștesc lumea că sunt bine, dar nu puteam. Singurul organ care încă mai funcționa erau idioatele mele urechi care făceau totul să pară din ce în ce mai încet. Deja îmi imaginam vocea răgușită, înceată, totul spus pe silabe, apoi pe litere, apoi nimic. Aproape că îmi venea să râd singură în creierul meu de idioțeniile pe care le născoceam.

- Jessie! Jessie!

Nu-ți fă griji. Sunt bine. Sau cel puțin asta aș vrea să pot spune. Apoi chiar nu am mai auzit nimic. Ce se întâmpla cu mine? Totul s-a distrămat.

„Jessie, te rog, răspunde-mi, vreau să îți aud vocea. Vorbesc serios. Răspunde-mi!”

Auzeam acele cuvinte, chiar o făceam, dar incapacitatea de a mă mișca era mult prea mare. Aproape că am izbucnit în plâns, chiar dacă numai în vis. Vroiam să pot să mă ridic și să strig: Sunt bine, serios chiar sunt! Dar nu mă puteam mișca, din nou. Vorbele acelea sfâșiate, pline de atât de multă durere mă sfâșiau și pe mine. Chiar dacă eram mai mult sfâșiată în interior decât în exterior.

Ochii erau cei pe care îi uram atât de mult. Nu vroiau să se deschidă și cu asta basta. Am decis că mai bine încerc că îmi amorțesc propriul creier pentru a fi aptă să îl dezamorțesc mai târziu. Am reușit să adorm din nou, să visez iar și iar cum sunt aruncată din nou de la acel balcon, cum acel nenorocit va trebui să îmi plătească.

- Hmmm, AJ? Ești aici? AJ?

- Da, sunt, te rog, spune-mi că de data asta chiar ești trează. Nu vreau să mai trec încă o dată prin ce am trecut.

- S-sunt bine, crede-mă. Îmi pare rău și mulțumesc.

- Da, asta cam sună a Jessie! Ce faci scumpa mea? Ești bine?

Parcă am mai răspuns o dată la întrebarea asta.

- AJ. mulțumesc! Nu știu ce s-ar fi întâmplat dacă nu veneai după mine.

- Șșșș!! Nu mai contează acum, serios. Dormi, trebuie să te refaci.

N-aș fi putut să mai adorm nici dacă aș fi vrut să o fac. Am dat din cap, dar zece mii de ace parcă mi s-au înfipt în ceafă. Eram amorțită complet și incapabilă să mai mișc măcar un singur mușchi. Am gemut.

- Gâtul mă doare, am nevoie de puțină apă. Simt ca și cum am plâns o groază de timp, dar nu îmi aduc aminte să o fi făcut.

- Ba ai făcut-o, nouăzeci la sută din timpul de când te-am găsit și până acum ai plâns. Eram atât de îngrijorat încât aproape că am chemat o salvare, dar datorită doamnei Jenkins, am renunțat. A plecat acum două minute, nu s-a mișcat de lângă tine deloc. Trei zile aproape că a stat nemișcată așteptând o reacție din partea ta.

Trei zile, atât de mult? Nu era de mirare că totul mă durea. Probabil intrasem într-o afurisită de stare de șoc. Trei zile, Doamne, părinții mei. Nu i-am sunat de aproape o săptămână.

- Aj., am nevoie de un telefon, trebuie să îmi sun părinții imediat.

- Nu îți face griji, am vorbit cu ei aproape non-stop pe parcursul escapadei tale în lumea visurilor.

- Ați vorbit cu ei, cum? Nu știu engleză.

- Păi da, corect, dar se găsesc traducători și aici, cam scumpi, dar în astfel de situații banii sunt ultima problemă la care te-ai putea gândi.

- Nu vreau să îmi imaginez prețul. Am gemut iar. Îmi poți aduce și o altă pernă te rog?

- Desigur imediat.

Nu știam unde sunt. Era o cameră elegantă, diferită de camera mea. Era mare, de fapt, al dracului de mare, iar patul în care stăteam era probabil de patru persoane, cel puțin. Ochii erau imposibili, voiau să doarmă iar, de parcă nu stătuseră închiși suficient. Mi-am amintit de Anthony, iar conștiința mea m-a plesnit. De ce făcusem ce făcusem? Nu puteam să răspund la întrebare. Nevoia? Adică asta ar fi cea mai simplă explicație? Eram o „sex addicted” și eu nici nu știam? La dracu’ cu tot. Am încercat să îmi amintesc ce se petrecuse înainte de „impactul fericit” (era mai ușor să îl numesc așa), și aproape că mi-am smuls părul din cap când am realizat cât de proastă fusesem. Mi-am înăbușit o oftare, Aj., tocmai intrase în cameră.

- Uite și perna pe care ați cerut-o, my lady!

- Mulțumesc Aj., dacă așa te cheamă.

Asta îmi aducea aminte de vremuri vechi, mă rog, vremuri recente.

Cu un zâmbet inocent și cu un zâmbet mai tare decât ecstasy-ul însuși, a încercat să mă hipnotizeze, sau măcar încerca să facă asta.

- La mine nu merg chestiile astea, domnule mister total.
- Încercam și eu. Mă numesc Caleb O'Conner. Știu, nici o singură legătură cu AJ., dar când am spus AJ., mă gândeam la micul meu pseudonim din generală, când toți mă strigau „alone jerk” pentru că nu acceptam prietenia nici unei fete. Îmi pare rău.

- Scuze acceptate, sunt prea obosită pentru a mă certa. Îmi poți da telefonul, trebuie să o sun pe mama, vreau să o liniștesc.

- Sigur, poftim!

- Prea generos azi, Caleb.

Îmi plăcea numele acesta, Caleb. Îl făcea să sune, cred că, special. Îmi amintea de ceva magic. Am zâmbit.

- Mi-a fost dor de acel „sweet smile” al tău.

- Dacă spui tu.

Am format numărul mamei repede și am așteptat să răspundă.

- Alo?

Rapidă ca de obicei. Tipic!

- Mama, sunt eu, Jessie. Ce faci, ești bine?
- Jessie, oh, Jessie, ești chiar tu, fetița mea, mi-a fost atât de dor de tine și mi-am făcut atât de multe griji. Când m-au sunat și mi-au spus, aproape că întreg universul s-a aruncat asupra mea. Nu știam cum ar trebui să reacționez. Nenorocitul acela trebuie să plătească.

- O va face mamă, o va face, crede-mă!

Doamne, uitasem complet, nici nu întrebasesm cât este ceasul, probabil i-am trezit din somn. Fir-ar!

- Offf, copilul meu drag. Vrei să vii acasă?
- Nu mamă, mai am aproape o săptămână și încep facultatea, nu pot să ratez inaugurarea.
- Știu, ai dreptate.

- Tu ce mai faci? Tata ce mai face?
- E lângă mine, și se bucură că te-ai trezit și că ești bine.

Și mie îmi este dor de voi, enorm. Aș vrea să vin acasă (știu, nici mie nu îmi vine să cred că am gândit asta), dar trebuie să am grijă de ceva mai întâi.

- Mamă, îmi este somn, sunt cam obosită, putem să vorbim mai încolo, te rog?

Cred că și ei erau obosiți.

- Desigur scumpo, vorbim mâine. Te pupăm!
- Și eu. Aveți grijă de voi.

I-am întins telefonul lui A... – Caleb, într-o încercare imposibilă de a-mi stăpâni lacrimile. Poate că aveam eu o inimă de gheață, dar era una care putea să se topească din când în când.

Mâinile lui au zburat spre mine, strângându-mă la pieptul lui. Era o poziție nu tocmai confortabilă pentru paragina de mine, dar nu a reușit să scot decât un „nu pot respira” strangulat, alegându-mă cu o privire care spunea scuze și cu ochii lui aproape înotând în lacrimi. S-a cuibărit la pieptul meu ascultându-mi bătăile inimii și respirația, nu tocmai normală. Mi-am mișcat mâna, printre tremurături și ace înfipite fără milă și am început să îi mângâi părul.

Am început să îi fredonez cântecul meu preferat. Știam că nu am voce, dar observasem și faptul că lui îi este somn. A adormit instantaneu. Am continuat să îi cânt până când am adormit și eu, terminându-mi cântecul cu o răsuflare grea și cu un oftat prelung.

Când m-am trezit, Caleb încă mai dormea la pieptul meu. I-am sărutat ușor fruntea și am continuat să îi mângâi părul. Îi era cald, dar nu aveam cum să mă mișc fără să îl trezesc. Broboane minuscule de apă îi apăruseră pe frunte, iar ochii îi jucau convulsiv pe sub pleoape, cred că visa; sau mai bine zis avea un coșmar. Am început să îi fredonez iar cântecul acela, dar degeaba, nu reușeam să îl trezesc într-un mod

drăguț. Aproape că mă pregătisem să strig să se trezească, când s-a ridicat brusc și a țipat:

- Jessie, unde ești, răspunde-mi. Jessie! Jessie!
- Sunt aici. Aici. Calmează-te, a fost doar un coșmar. Gata, gata! I-am lipit din nou capul de pieptul meu. Îmi simțeam inima răsunând în tot corpul meu. I-am sărutat din nou fruntea, după ce am șters-o ușor cu mâneca bluzei mele, apoi i-am șters și obrajii, în speranța să alung acel coșmar.
- Caleb, ești bine, ce s-a întâmplat?
- Nimic, doar un coșmar, a trecut.

Mintitul nu era unul din punctele lui forte.

- Doamna J., este bine? Îmi este dor de ea.
- Da, nu îți face griji, va veni mâine.
- Da, că tot veni vorba, unde sunt?
- Casa mea. Chiar, că tot ai adus vorba, bine ai venit. Ar trebui să te simți privilegiată, nu aduc multă lume în „suflețelul meu”.
- Să știi că o fac. Dar aş avea nevoie de un duș, să mă dezmoțesc și de o periuța și o perie, sau pieptene. Sunt absolut sigură că arăt ca o insulă peste care tocmai a trecut o furtună lungă, lungă, lungă.

N-a făcut decât să zâmbească la tonul meu sarcastic și să mimeze cu mâna o conversație mutuală. Aproape că aş fi izbucnit în hohote de râs dacă afurisiții mei mușchi faciali nu ar fi luptat împotriva mea.

Ajunsă în baie am făcut cunoștință cu un „dezastu tipic mie”. Arătam îngrozitor, aproape că eram albă, translucidă la față și mâinile parcă erau o foaie albă, imaculată, pregătită să fie mângălită. Părul meu, arăta acceptabil, pesemne că nu mă foisem în somn. Dar restul corpului meu se simțea slăbit. Am acceptat realitatea.

Am început cu un duș lung, interminabil poate, spălatul pe dinți, pieptănat și puțină cremă, poate scăpam totuși de o față atât de palidă. Când m-am reîntors în cameră Caleb privea un apus superb, dar care pălea în comparație cu pielea lui mângăiată de razele soarelui

muribund. Am chicotit, dar am reușit să stric tabloul perfect, căci s-a întors către mine.

- Sunt mai albă decât tine acum.

Am chicotit eu, în speranța să îl fac să râdă. Am crezut că am eșuat lamentabil, dar greșisem. M-a luat de mână și m-a așezat pe pat. Nu mai voiam să dorm, cel puțin nu pentru următoarele două săptămâni. Mâncasem somn pe pâine ultimele trei zile...

- Am chef de ieșit. Știu, ar trebui să o iau ușor, dar haide să mergem la doamna J., îmi e dor de ea și nu cred că mai pot aștepta până sosește.

- Dorințele tale sunt porunci pentru mine scumpă domniță! Asta chiar suna puțin ieșită din tipare, dar, oarecum, îmi crea o senzație de bine.

I-am luat mâna, strângând-o, aproape temându-mă să nu îmi dea drumul și i-am oferit un mic sărut pe obraz. Vroiam să iau totul pas cu pas.

Drumul până la doamna J. a părut scurt și aproape insesizabil. Mă simțeam protejată în micuțul Ascari și bine dispusă alături de micul domn Caleb. Încă nu aflasem mare lucru legat de „cunoștințele” sale în materie de Jessie, dar eram destul de sigură că acele mici chestii numite coincidențe își făcuseră apariția în toată chestia asta.

Când am vrut să cobor, nu m-a lăsat nici măcar să ating pământul cu picioarele ci m-a cărat până la ușă.

- Nu vreau să devii anemică chiar înainte să o vezi pe doamna J.

- O-Ok. Cred!

Chestia asta cu „atenție excesivă” mă cam lăsase dezarmată în fața lui. Știa că nu am cum să ripostez cu un trup atât de slăbit.

Capitolul 30 – Untitled (Partea a II-a)

Doamna J. rămăsese la fel de blajină și de drăguță, poate doar un pic mai îngrijorată, dar nu mă lăsa să îmi susțin scuzele sau părerile de rău legat de acel incident „superb”.

- Încă o dată, îmi pare foarte rău!
- Off, Jessie, termină, știi foarte bine că nu are rost, nu are de ce să îți pară rău.

Restul zilei a decurs în același ritm, într-o totală liniște pentru „bolnava de mine”. Am acceptat totuși ideea de a ațipi puțin, pentru că nu doream decât să mă întind undeva unde corpul meu să fie cu adevărat relaxat. M-am reîntors în camera mea, de care mi se făcuse extrem de dor în zilele cât o lăsasem singură. Simțeam nevoia să citesc ceva, dar ceva nebunesc, nu realități zdruncinate, ci fericiri clădite pe nimic.

De abia când m-am așezat pe pat am observat că domnul mister total mă urmărea. Am chicotit, nu voiam să dorm dacă el era acolo, o făcea înadins, nu? Simțeam un gol în stomac, dar nu credeam că lipsește ceva de natură alimentară, ci din contră câțiva mii de fluturi își făcuseră cuibul acolo și nu îmi dădeau pace. O să îi rog să fie mai liniștiți altfel riscam să fim descoperiți, toți.

- Caleb, de unde știi atâtea despre mine?
- Cuvintele pur și simplu îmi zburaseră, nu avusesem control asupra lor, dar până la urmă „fuck it”.
- Ah, grea întrebare. Uh... cu ce să încep?
 - Cu începutul? Am întrebat eu sarcastică, voiam să aflu o dată și o dată.
 - Ufff, bine! Uite, în avion, de prima dată când te-am văzut m-a atras gheața din ochii tăi, felul în care erai concentrată doar pe scopurile tale, restul căpătând o conotație doar „de existență, nimic

mai mult”. Și când ți-am șoptit acele cuvinte în română, felul în care ai reacționat când ți-am atins laptop-ul, totul reprezentau acțiunile unei persoane mult prea stăpână pe sine, lăsându-mi alternativa de a dori să te înțeleg și de a te cunoaște, iar apoi am observat formularele pentru universitatea Queens, aproape că am înghețat pe scaun la cât de dulce poate fi viața cu noi uneori.

- Pentru că? Nu văd legătura, adică Queens – Caleb; Caleb – Queens?

- Sunt profesor acolo.

Zâmbetul ce i-a urmat replicii a fost imposibil de sesizat căci eram mai mult ca sigură că fața mea era pe undeva pe sub pat, iar eu nu mai dădeam de ea. Unde dracu’ se ascunsese?

W.O.W. adică, nu se poate să fie adevărat. Eram stupefiată, până în măduva oaselor și înapoi. P-profesor? Asta spusese nu? Acum înțelegeam de unde avea toate informațiile acelea personale despre mine, acum înțelegeam totul. Până în cel mai mic colțișor al creierului meu se făcuse lumină. Simțeam cum sângele îmi înghețase în vene. Totul se derula înainte și înapoi, apoi revenea la prezent, dar nu îmi acorda plăcerea de a putea să revin cu picioarele pe pământ, ci să re trăiesc același abis, o dată și încă o dată, apoi iar.

- P-profesor? Nu... glumești acum.

- Chiar deloc. Îmi pare rău că... o pauză scurtă semn de neîncredere îi luase locul cuvintelor ... nu știam dacă ai să mai ieși cu mine după ce îți voi spune.

Am stat să reflectez asupra celor ce auzisem câteva secunde, dar degeaba, tot nu îmi puteam revenii din starea de șoc în care intrasem. Aproape că am zburat spre bucătărie unde mi-am amestecat niște zahar cu apă și am așteptat, ușor impacientată, dizolvarea zahărului în apă. Am băut conținutul paharului pe nerăsuflăte, lăsându-mi loc doar pentru încă un alt pahar de zahăr cu apă. De data aceasta nu mi l-am mai preparat singură, Caleb fiind mai mult decât fericit să o facă el,

probabil că liniștea mormântală ce domnea îl necăjea și pe el. A trebuit să spun ceva.

- Ah, probabil că te gândești că sunt așa din cauză că o să fii viitorul meu profesor, dar te înșeli, nu are legătură cu asta. Am zâmbit, sar cred că asta se numea strâmbătura idioată ce îmi ieșise.
- Serios? Chiar nu te deranjează? Adică ...
- Nici un adică, nu e vina mea că tu îmi ești profesor, iar eu elevă. În capul meu cuvintele profesor și elevă jucau pe melodia Bătrânul McDonald avea o fermă lăsându-mă cu moralul undeva pe la subsol.
- Caleb, cheile! Am strigat eu, aproape readucând și morții la viață.
- A? cheile? Cheile de la ce și pentru ce?
- Mașina ta, acum!

Nu știu ce o fi gândit sau la ce s-o fi gândit dar știu sigură că fața sa era gravată într-o expresie de neînțelegere și uluire, dar nu îmi păsa, trebuia să fac prostia asta. Am prins cheile ce zburau prin aer către mine, pornind apoi hotărâtă către mașina sa. Am accelerat motorul până când într-un final a îndrăznit și el să urce. Am ambalat motorul pentru a mia oară, pornind în trombă, uitând că trebuia să apăs și ambreiajul. Știam că în orice clipă m-aș fi putut trezi cu poliția în spatele meu, dar nu îmi păsa. Aveam o limită acceptabilă, dar nu în locul potrivit. Am parcat în fața clubului „extra scump” de data trecută. am așteptat până ce și majestatea sa coborâse, am încuiat mașina și mi-am făcut loc printre idioții aia ce căscau gurile la intrare. L-am salutat pe tipu’ de la intrare aproape făcându-l să ne urmeze, dar era la serviciu ce naiba. Am chicotit după ce am trecut de el. La bar, era un tip destul de chipeș, păr blond și ochi verzi, o combinație nu tocmai fatală, dar acceptabilă. Am comandat un pahar mare de whisky pentru mine și o Cola pentru Caleb. Cineva trebuia să fie lucid și apt să conducă până acasă. Am luat obișnuitul pachet de țigări, trăgând repede și nelăsându-mi plămânii să asimileze cantitatea gigantică de

dioxid de carbon și nicotină, dar nu îmi păsa, trebuia să mă calmez. Caleb doar privea, lăsându-mi timp să mă acomodez cu ideea, și să văd lucrurile dintr-o altă perspectivă, chiar dacă nu prea se putea. Eram deja la a cincea țigară, și mă simțeam destul de bine, chiar dacă inima îmi bătea mult mai repede acum din cauza alcoolului. Nu prea voiam să îi dau atenția, dar într-un final a trebuit să mă întorc către el și să vorbim, chiar dacă nu mai era mare lucru de spus. Cuvintele profesor și elevă încă mai dansau nesăbuite, făcându-mă să le spoiesc de un perete imaginar apărut din senin în capul meu. Am ridicat un zid asupra minții mele, un zid care ignora pe oricine altceva și cel mai bine, ignora muzica dată la maxim de acolo. Am tras aer adânc în piept și ca o lasă i-am făcut semn că trebuie să merg până la baie. La baie mă uitam la o persoană care nu era eu, era cealaltă eu, cea de gheață, care părea că suportă șocurile mai bine decât eu. La baie am dat peste managerul locului și din câteva priviri eram absolut sigură că fundul meu era destul de apetisant în seara asta. Apoi fără să mă aștept s-a apropiat de mine și mi l-a atins. L-am plesnit peste față ceea ce l-a luminat. Dacă tot voia să profite de fetele care mai apăreau pe la baie, de ce naiba purta ecusonul care îl putea ușor identifica ajungând astfel la o eventuală reclamație. M-am gândit la faptul că poate era băut, luând automat o poziție de luptă, pregătindu-mă pentru orice de la grasul acela. Oi fi eu grasă, dar burta ăstuia m-ar fi putut face să fiu strivită imediat. Dar nu duhnea a băutură contrar așteptărilor, ba chiar mirosea a colonie scumpă, destul de sinistru pentru un simplu manager, dar asta însemna probabil că se plătea bine un post aici. Întrerupându-mi șirul gândurilor, managerul se năpustii asupra mâinilor mele și scoase un cuțit pe care mi-l așeză frumos în dreptul abdomenului, făcând un traseu scurt între abdomen și gât. Eram puțin speriată, dar era viața mea în joc așa că am scăpat din strânsoarea ca de urs și priponindu-mi mâinile peste mâna în care ținea cuțitul. Am simțit ceva cald curgându-mi peste picior, dar nu am

vrut să mă gândesc ce era, decât în momentul în care managerul a îngenuncheat lângă picioarele mele.

Înjunghiasem un manager. Superb!

L-am întins pe manager, pe Giovanni, pe spate și i-am făcut un garou din cravata pe care o purta deasupra tăieturii. Nu era grav, decât vreo doi centimetri îi intraseră în pulpă. Am dat să caut telefonul meu, dar nu știu unde naiba îl lăsasem. L-am căutat pe Giovanni și ca prin minune am găsit un telefon mobil. Aproape că am urlat de fericire tastând 911, dar brusc o mână, sau mai bine zis o labă uriașă cu formă de om, îmi apucă mâna cu telefonul.

- Nu e nevoie să chemi o ambulanță.
- De ce nu? Sângerezi și îmi pare sincer foarte rău că s-a ajuns aici, dar frățioare ți-ai căutat-o singur.
- Știu, a fost intenționat ce naiba. Avem nevoie de personal, dar nu orice fel de personal, cineva care să facă față cu brio ratașilor care se îmbată aici, iar când te-am văzut aproape că mi-am făcut cruce în semn de mulțumire că ai fost trimisă.
- A? Scuză-mă am menționat eu cumva că am nevoie de o slujbă?
- Nu, dar la cât de scumpă e viața în NY oricine ar fii mai mult ca perfect încântat să lucreze la „Reina del Diablo” care înseamnă...
- „Regina Diavolului” da, mi-am dat seama.
- Uooh, știi și spaniolă? Pe lângă română și puțină italiană.
- Glumești? Ești un înger și ai fost trimis în brațele „Reinei del Diablo”.

- Foarte dramatic. Mi-am dat ochii peste cap teatral, făcându-l până și pe Jovanii să râdă care cu siguranță era în ceva dureri.

L-am ridicat de pe podea și când să ieșim am dat nas în nas cu Caleb, care se pare că spumega de furie. L-am explicat repede că omu’ a fost înjunghiat și trebuie să îl ducem în biroul său. Nu a protestat, ci l-a luat de celălalt braț, ajutându-mă să îl căram până la biroul său, ghidându-ne după indicațiile managerului.

Biroul era foarte bine mobilat, chiar prea bine, dar în momentul în care am văzut pe plăcuța pe care scria „Director” scris cu diacritice Giovanni Garcia, aproape că am leșinat pe celălalt braț al „directorului” pierzându-ne ușor echilibrul. Când în sfârșit Garcia, bine, bine nu mă mai exasperați, DOMNUL Garcia, a fost așezat în scaunul său am răsuflat ușurată. Fără greutatea „barosanului” eram parcă din nou eu. Am zâmbit mulțumită, dar realitatea m-a pocnit, din nou, reamintindu-mi cine era. A scos o trusă de prim-ajutor pe care am mănuit-o ca la carte (de fapt ca la orele de prim-ajutor ale profesoarei de biologie – Geanina), bandajându-l pe rănit și cerându-mi scuze în același timp.

- Stai puțin. TU l-ai ÎNJUNGHIAT? A răsunat vocea stupefiată a lui Caleb de undeva din spatele meu. Aproape că am sărit pe director la cât de tare mă speriasem.

- A, poveste lungă am scurtat-o eu.

- Nu este nevoie să vă mai cereți atâtea scuze. Mi se adresa directorul.

Iar apoi nu mai vorbea în engleză, era o română perfectă care îmi făcea urechile să se simtă în al șaptelea cer ascultând parcă cel mai dulce cântec posibil, dar era doar limba mea.

- Știți română! Super! De unde? Sunteți din România?

- Nu, aș vrea eu, este o țară minunată

Și infectă am completat eu. Nelăsându-l pe domnul Garcia sau pe Caleb să audă asta, nu era frumos să vorbesc urât despre țara mea.

- WOW, n-am mai întâlnit pe cineva care să fie îndrăgostit de România. Dintre străini, mă refer.

- Hello! Lume! Eu nu vorbesc limba asta și nici nu înțeleg nimic. Engleză? Vă rog?

Și eu și directorul am izbucnit amândoi în râs. Era pentru prima dată când apreciam că mai cunosc încă un român, oh stai, nu era român, un cunoscător al limbii atunci?

- Stai liniștit, nu ne făceam planuri de plecat în vreo vacanță fără tine

Eram cam sarcastică în seara asta, dar o altă porție de râs ne apucă pe mine și pe director, doar Caleb își dădea ochii peste cap teatral. O învățase de la mine, plagiatorul!

- Plagiatorule, am sâsâit.

- Am avut o profesoară bună.

Iar râs. Chiar mă distram.

- Deci, domnișoară.... nu am făcut cunoștință, scuzele mele.

- Jessie Carter și prietenul meu Caleb O'Conner.

Bine, bine am exagerat? Fața lui Caleb siiiiigur, reflecta acest lucru.

Ochii marii, surpriza, dar mai era ceva – plăcerea?

- Bun, domnișoară Jessie nu ai fi interesată de un post la noi? Vei servi băuturi la bar și vei lucra două zile, de la ora unsprezece noaptea la ora două. Iar apoi două zile libere. Tocmai s-a mutat în Los Angeles Margaret și nu am înlocuitoare pentru ea.

Eram încântată, desigur, chiar voiam să fac ceva bani în plus, dar apoi mi-am amintit de legile americanilor. Am zâmbit sarcastic.

- Am doar 18 ani, peste două săptămâni voi face 19, dar știu că aici ca să devii „adult” trebuie să ai 21 de ani, nu ca în România.

- Asta se poate rezolva. Nu îți face griji, doar suntem în New York. Mă băgase puțin în ceață, dar am lăsat-o moartă. Am acceptat propunerea. Începeam sâmbăta viitoare. Între timp trebuia să trec mâine pe acolo și să îi aduc o copie după buletin și permisul de conducere. Am acceptat, mulțumindu-i.

- Scrie-mi numărul tău de telefon aici și te voi contacta mâine să îți comunic ora la care putem să ne vedem.

- Sigur!

Mi-am notat numele pe un carnețel și apoi am privit în jos în timp ce întrebam de salariu.

- Vei fi plătită la lună, suma fiind de două mii de euro, plus bacșișurile tale.

Ceeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee?

- Poftiiiiiiiiim? Vorbiți serios? Adică DOUĂ MII?

Până și Caleb căscase ochii cât cepele.

- Da, două mii. Suntem un club foarte important și desigur aici vin să se destindă cele mai cunoscute vedete.

Nu, tipu' asta făcea mișto. DOUĂ MII? Dar DOUĂ MII sunt ca DOUĂ MII de biștari ai mei, doar pentru mine. Adică ce dracu' DOUĂ MII!

Simțeam cum întregul meu univers se rotea de acum în jurul noii mele slujbe. Eram foarte fericită.

Și eu și Caleb ne-am retras, reîntorcându-ne la locurile noastre de la bar, care ca prin minune nu fuseseră ocupate.

- Caleb, îți imaginezi? Două mii ai mei?

- Da, până și eu sunt șocat.

Restul serii a continuat pe același subiect, iar când o pauză stânjenitoare intervenea între noi apucam să urlu încă o dată despre viitorul meu salariu.

În drum spre casă, i-am povestit lui Caleb cât de recunoscătoare îi eram pentru că mă salvase și pentru prietenul lui minunat prin intermediul căruia aflase că sunt acolo. I-am mulțumit pentru faptul că i-a ținut la curent pe părinții mei, pentru faptul că a stat lângă mine cât am fost așa. Dar m-a întrerupt brusc.

- N-am fost numai eu. Și directorul Anthony a stat cu tine câteva ore în fiecare zi.

Anthony? Asta cine mai era? Da, eram sarcastică, nu voiam să îmi amintesc de el.

Am părut indiferentă față de noua dezvăluire, continuându-mi mulțumirile adresate exclusiv lui Caleb și nimănui altcineva (Anthnoy).

În sfârșit acasă am gândit sarcastică. Caleb plecase, fusese chemat la universitate de la cinci dimineața, nu mi-a spus ce se întâmplase, dar în principiu nu voiam să joc rolul unei băgăcioase, așa că am renunțat să pun mii de întrebări.

Mi-am aruncat ochii pe ecranul telefonului, care indica leneș opt treizeci dimineața. Nu m-aș fi ridicat din pat dacă nu aș fi știut că doamna J. este jos și probabil are mii de întrebări pregătite să mi le adreseze „atunci când mă voi simți mai bine”.

Am coborât leneșă și fără viața scările care duceau până în sufragerie, încercând să nu par a mă strecura fără să mă observe cineva, bine, bine, asta încercam să fac, eu și interogatoriile – baba și mitraliera. Am început să râd. La dracu’ m-am dat singură de gol.

- Jessie, sunt în bucătărie!

Mă auzise. Fir-ar. Uneori mă uram pentru simpla incompetență de care dădeam dovadă.

- Imediat doamnă Jenkins. Să mă schimb!

Am strigat și eu la rândul meu. măcar la un lucru eram destul de bună, la trasul de timp.

- Nu te mai obosii, vino aici, ți-am pregătit prăjiturelele tale favorite.

Există așa ceva? Orice e dulce e favoritul meu.

- Imediaaaaaaat!

Mda. Tipic mie. Cum aud de ceva dulce uit de tot. Cred că o dată și o dată o sa reușească să mă scoată din casă doar în chiloți și sutien. Dacă nu mai rău.

Deja mă vedeam dată prin ziare, poze, paparazzi, tot tacâmul.

- Bună dimineața, am murmurat!

- Bună dimineața scumpo! Ești bine?

Un surâs îi acaparase fața. Știam ce urma. Am strâns din ochi.

- Jessie, n-am de gând să te cert!

- Serios? Dar-

- Nici un dar, serios nu sunt supărată, de ce aş fi? Eşti tânără.
- Da, dar cu fiul dumneavoastră... şi acum cu... şi mă gândeam că... nu ştiu.
- Linişteşte-te scumpo! Nu ai de ce să îţi faci griji, serios, adică gândeşte-te dacă ai fi rămas cu Anthony câte nu ar fi ieşit la şcoală? Ți-ai fi distrus singură viața socială la universitate.

Doamne, ființa asta e un înger trimis mie și numai mie.

Nu m-am putut abține așa că am sărit la gâtul ei și am acoperit-o cu sărutări pe amândoi obraji. Le merita, era prea bună cu mine, prea dulce. Era ... bunica mea.

- Granny, tot îmi pare rău. Dar promit că am să mă revanșez.
- Nu, scumpo, nu ai de ce!

Voiam să o contrazic, dar atunci m-a izbit. Mirosul de ceva dulce. Unde era? Dați-vă la o parte din caleaaaa meaaaaa.

Restul dimineții a trecut la fel de lent ca de obicei, la fel de bine în compania lui Granny. Vorbisem cu Gran toată dimineața și îi povestisem de Cristi și de ce se întâmplase și cum aveam de gând să mă răzbun. Îi povestisem de salariul pe care aveam să îl primesc și de domnul Garcia și de ce spusese. Îi dezvăluisem că eram puțin contrariată de cum avea să mă facă să lucrez legal dacă eu aveam doar optsprezece ani. Dar Gran doar zâmbise și mă încurajase să continui. Am aflat că îl cunoștea pe Garcia și că fuseseră buni prieteni și era încă surprinsă că a adus „Reina del Diablo” la un rang așa de înalt. Mi-a povestit că înainte era un bar ca oricare altul și că deși era frumos și prețurile erau acceptabile nimeni nu se încumeta să intre.

- Garcia nu înțelegea ce se întâmpla. Avea curățenie, toate hârtiile puse la punct, băutură, țigări tot ce voiai, prețuri accesibile. Până într-o zi când la ușa barului a apărut o tânără domnișoară, de vreo douăzeci și trei de ani. I-a propus să lucreze prima lună fără salariu pentru că auzise de problema localului. Tânăra i-a promis că dacă într-o lună nu face peste cincizeci de mii de dolari ea își va da demisia. Desigur că

râsul a fost cel care l-a apucat pe Garcia și nu febra banilor. A acceptat totuși, iar la sfârșitul acelei luni era ca și cum barul său fusese inexistent până atunci. Făcuse șaptezeci de mii de dolari într-o singură lună. Era uluit. A decis s-o păstreze pe fată. Nu era prostituată, doar chelneriță și în unele seri când termina mai devreme rămânea la câteva dansuri. Iubea muzica. Dar am auzit că de curând a împlinit treizeci și nouă. Este încă foarte frumoasă, dar din cauza neatenției a fost lovită de o mașină. Acum este în comă la spital. Nu s-a mai trezit de trei luni. Garcia încă îi caută o înlocuitoare și încă mai speră că își va reveni pentru că niciodată nu a apucat să îi mulțumească îndeajuns. Rămăsesem fără cuvinte. Îmi părea rău de tânăra aceea, chiar o făceam, dar tot aveam să primesc DOUĂ MILI pe lună.

- Îmi pare rău pentru fată.
- Știu că îți pare, dar îți pare mai bine când te gândești la ce salariu ai să ai.
- De unde..-?
- Sunt bătrână Jessie, știu cum să citesc un adolescent.
- Nu sunteți bătrână. Gran, am o idee.
- Ce?
- Pregătiți-vă de o ieșire în oraș.
- Cu cine?
- Cu mine, normal!

Am expediat-o pe Granny să se schimbe, timp în care și eu am făcut același lucru. Apoi am coborât temătoare în garaj. Nu îmi mai aminteam dacă adusesem vreodată mașina acasă, dar ea era acolo, mă aștepta temătoare, pregătită să mă întrebe dacă sunt bine. Dacă ar trebuit să conduc. Am liniștit-o prin ambalarea motorului. Îmi plăcea să știu că e a mea și că puteam să „vorbesc” cu ea. Am zâmbit.

- Jessie, poți fii mai categorică unde anume în oraș mergem?
- E secret!
- Fetele astea!

Am auzit-o pe Granny gesticulând și aproape că am văzut-o dânduși teatral ochii peste cap. m-a pufnit râsul.

În sfârșit ajunsese în mașină și Gran. Parcă era eu în zilele nu tocmai bune când îmi ia cinci ore să mă îmbrac.

Nu am comentat nimic. Ci doar m-am convins că a încuiat casa și că centura de siguranță era prinsă bine.

Am demarat în forță și aproape că i-am provocat un atac de cord doamnei J.

Ajunsesem în centrul orașului după care am urmat indicațiile afurisitului, sclipitor și mult prea folositor GPS până la câteva magazine cu lucruri nefolositoare pentru alții, dar posibil folosite pentru tine. Nu o să îți vină să crezi câte lucruri idioate găsești în NY. Am trecut de magazinele acelea și am mers puțin mai departe de ele, la niște standuri cu haine, brățări tot ce voiai și nu voiai. Am parcat destul de legal, având în vedere că nu știam care ar fi echivalentul legalității aici, dacă BMW-ul acela reușise să blocheze traficul și nimeni nu făcea nimic.

Am luat-o de mână pe Gran și am început să ne plimbăm printre tarabe, holbându-ne la nimicuri și cumpărând lucruri care nu cred că aveau să ne fie folosite vreodată.

La una din tarabe găsisem o fustiță foarte drăguță, iar la următoarea o bluziță. Erau perfecte pentru prima mea zi la lucru. Așa că tocmai îmi pregătisem portofelul să le cumpăr când am întâlnit privirea de dezaprobare a vânzătorului. Tocmai le vându-se.

Ce făcuseeeeeeeee?

Cui?

Nu, nu, nu! Mie îmi plăceau!

Am răsuflat, nu observasem că îmi ținusem respirația până atunci, și m-am resemnat. Asta era!

Am căutat-o pe Granny, dar tocmai atunci mi-a sunat telefonul. Un număr necunoscut. Aproape că nu voiam să răspund când mi-am amintit de domnul Garcia și de întâlnirea de astăzi.

- Alo?
- Jessie?
- Da, chiar eu.
- Bun, sunt domnul Garcia. Poți să treci astăzi pe la mine? În jur de ora patru?
- Desigur. Nici o problemă. Cât este ceasul acum?
- Trei și patruzeci de minute.
- Ah, păi desigur, dar cred că o să mai vină cineva cu mine.
- A... păi bine, dar să fie cineva de încredere.
- Desigur!

Închiseserăm amândoi. În sfârșit dădusem și de Granny care se holba la niște brățări așa de „non-Granny’s style”. Am reușit s-o târăsc până la mașină, cu chiu cu vai, era mai rău ca un copil mic. Dar cel puțin era rândul meu să mă comport ca un copil mic, când mi-a arătat ce îmi cumpărase. Erau exact bluza și fustița pe care le văzusem. Erau perfecte. Erau.... Bun, era grav, nu aveam cuvinte.

M-am hiperventilat vreo zece minute după care mi-am adus aminte de domnul Garcia. I-am explicat repede bunicii unde trebuia să ajungem și a acceptat. Oricum îi era dor de viitorul meu șef. Am aprobat și am plecat în trombă, făcând doar cinci minute până la „Reina del Diablo”.

Capitolul 31 – Your Blood Like Ice

În timpul de cinci minute șofam nebunește pe străzile aglomerate ale New Yorkului a trebuit să trec pe lângă un autobuz. Cred că era mai degrabă un fel de autocar, căci copii din interior păreau destul de bine pregătiți pentru o eventuală excursie. Și chiar atunci s-a întâmplat! Un puști a scos capul pe geam și a vomat pe parbrizul meu!!!!!!

Pe mașina mea? Puștiu' voia să moară?

Aproape că am făcut infarct! Pe mașinuța mea, cineva chiar a îndrăznit că îmi pângărească mașinuța.

Uitasem complet de Gran, iar când m-am uitat în dreapta mea aproape că am făcut infarct a doua oară în zece minute. Era albă la față, pesemne că nu agreea astfel de istorisiri. Am luat rapid din torpedo câteva șervețele și aproape că am lovit un Audi în încercarea mea nebunească de a fi la locul potrivit în momentul potrivit.

Restul drumului s-a desfășurat într-o liniște perfectă. Doar claxoane și depășind viteza legală, scăpându-mă puțin de monotonie. Tot nu îmi venea a crede. Când am oprit în fața barului aproape că am făcut un drift numai de nervi. Am întors mașina la nouăzeci de grade, doar pentru o simplă parcare paralelă.

Am scos-o mai mult pe brațe pe Gran din mașină, iar când am dat nas în nas cu paznicul i-am pasat-o lui. Printre cuvinte scuipate despre sănătatea doamnei J. am reușit să rețin că îl chema Morris, sau ceva de genul acesta, neimportant oricum. Domnul Garcia mă aștepta cu un zâmbet uriaș pe buze, vești bune în sfârșit, dar când a văzut-o pe doamna Jenkins aproape leșinată ne-a ajutat și el să o cărăm până în biroul lui. Am reușit să o mai aduc în fire cu puțin spirt, și un pahar de apă cu zahar. Eram bună la asta, ce să mai.

Domnul Garcia și-a cerut scuze dacă din cauză lui (timpul era prea scurt să ajung la el doar în cinci minute) s-a întâmplat ca doamna Jenkins să leșine. L-am cînvîns cu chiu cu vai că nu din cauza lui s-a întâmplat totul, așa că i-am povestit de puștiul idiot și de manevrele mele haotice de a ajunge la destinație ca să am grijă de ea, chiar dacă viteza și driftul nu i-au făcut mai bine decât era.

- Așa, pe lângă astea, ce s-a întâmplat? Ce voiați să îmi spuneți?
- Păi, oficial ești angajată aici!
- Dar cum..? Și vârsta mea..
- Rezolvat! Aici ai acte false care îți permit să muncești aici. Ți-am făcut buletin, certificat de naștere, licență de șofer și noul tău ecuson demonstrând că lucrezi aici.
- Vorbiți serios? Adică...acte false? Cât trebuie să vă dau pe ele?
- Nimic, le-am făcut pentru că ești o persoană de care am nevoie neapărat.
- Wow...adică...wow... mulțumesc, cred.

Wow... aveam douăzeci și trei de ani mai nou și un salariu de două mii!!! Cineva acolo sus mă iubește!

Mi-am luat noile acte și am mers să văd cum se mai simte doamna J., nu eram sigură dacă ar trebui să îi adresez vreun cuvânt, căci în mare parte din vina mea se întâmplase totul. Șofatul meu nebunesc și tot tacâmul...

Dar din fericire Grann, se simțea mult mai bine, iar asta m-a făcut și pe mine să mă simt mai bine. O iubeam pe ființa aceasta, era un înger care mi se arătase și care avusese grijă de mine de când ajunsese în New York.

Am plecat de la bar cu multe plecăciuni, rămânând să mă întorc acolo peste două zile, adică vineri. Era prima mea tură și nu știam cum avea să decurgă totul.

Când am ajuns acasă am dat nas în nas cu Anthony. Exact omul pe care voiam să îl evit cât mai mult.

- Aaa, bună domnule director, ce mai faceți?
- Jessie, termină-te! Nu mă lua cu atfel de chestii știi foarte bine de ce sunt aici și mai ales, vreau să vorbim!
- Știu. Două secunde totuși să o așezăm pe Grann undeva, căci nu se simte foarte bine.
- Mama? Ce a pățit? Unde e?
- Aici fiule, nu îți face griji, sunt bine. Jessie a avut grijă de mine și totul va fi bine.
- Ești sigură?
- Da nu îți face griji, te rog acum, poți vorbi liniștit cu Jessie. Nu va fi nici o problemă.

Eram oarecum fericită că puteam să clarific lucrurile cu Anthony, dar nu știam ce ar trebui să îi spun, în mare pentru că acum eram oarecum a lui Caleb și în a doua parte, pentru că el era directorul la naiba.

- Anthony, uite, îmi pare rău că am plecat așa. Eram bulversată bine? Chiar am vrut să te sun să clarificăm lucrurile, dar nu am știut cum ar trebui să încep...

Dar Anthony al meu nu mă asculta. Mă strângea în brațe de parcă nu mă mai văzuse de o sută de ani.

- Anthony, nu..pot...să..respir.
- Ah, scuză-mă! Dar mi-am făcut atâtea griji, înțelegi? Ai dispărut pur și simplu, la telefon nu răspundeai, mașina ți-ai lăsat-o în fața complexului, tot ce am în cercat să fac pentru a da de tine a fost în zadar.
- Știu, și îmi pare rău, crede-mă.
- Jessie, uite, știu că nu există un noi dar poți măcar să te gândești la sănătatea mea mintală înainte să mai faci astfel de lucruri? Aproape că am ajuns la un sanatoriu de îngrijorare.
- Te cred, dar ți-am spus... nu am putut să mai vorbesc cu tine după toate lucrurile acelea. Adică, am făcut sex pentru numele lui

Dumnezeu! Și ești viitorul meu director, am să te văd aproape în fiecare zi... o să trebuiască să te evit, ești conștient de asta?

Ridicasem tonul și asta numai pentru faptul că nu mai puteam să îmi controlez glasul. Aveam nervi, nu contestam asta, dar nici nu puteam să dau bir cu fugiții pentru totdeauna, cineva trebuia să facă ceva să clarifice situația asta până la urmă. Nu eram un copil de cinci ani care să nu își dea seama de ceea ce face.

- Da, sunt! Și îmi pare rău, nu am vrut să se ajungă la asta, dar...
- Nici un dar. Cineva trebuie să fie adultul în toată tărășenia asta. Iar eu îmi asum rolul.

Îl pufnise râsul. La fel și pe mine.

- Ok, să trăiți șefa!

Era un copil. Omul acesta mă exaspera. Un alt șir de râsete, l-am susținut până am ajuns în bucătărie, iar acolo.. surpriză. Caleb stătea la o ceașcă de ceai cu Grann. La asta nu mă așteptasem. Dar trebuia să clarific situația și aici, presupun.

Chiar trebuia?

- Oh, bună Caleb! Ce faci?

Dar nu l-am lăsat să răspundă căci i-am plantat un sărut micuț pe obraz. Se simțea stânjenit, vorbeam de șeful lui în această ecuație.

- Eu, cred că am puțină treabă în grădină, a murmurat Grann.

- Aaa, cred că e cazul să vă ajut doamnă Jenkins. Se scuză alarmat puțin Caleb. Dar unde credea că pleacă?

- Tu domnule, așează-te. Trebuie să vorbim! Toți trei.

- Bine... cred.

- Să începem. Nu vreau să se creadă nimic despre relația mea cu viitorul meu profesor, probabil. Și Anthony, nu trebuie să îmi arunci remarci de genul: cu el de ce și cu mine nu, pentru că meseria ta implică mult mai mult decât câteva ore predate la școală, meseria ta este să ai grijă de studenți / studente, nu să le bagi în patul tău. La fel merge și la Caleb, de ce nu, doar că el, ei bine, după ce termină orele

este practic deconectat de școală, nu trebui să o ia acasă. Asta mi-ar mai lipsi.

- Înțeleg, murmură Anthony, dar totuși e puțin ciudat nu crezi? Adică o să fie profesorul tău..

- Iar eu o să lucrez într-un bar. Unde e problema?

- Tu să faci ce? săriră amândoi ca arși.

- O să lucrez într-un bar. Mi-am aruncat noile acte pe masă și am început să le arunc priviri ucigașe. Trădătorul de Caleb, el știa și totuși juca teatru mai bine decât mă așteptam.

- Nu, poți, să, faci, asta!

- Scrie undeva chestia asta? Nu prea cred, domnule director. Din câte îmi amintesc eu, și crede-mă că am citit regulamentul universității voastre de mii de ori, nu pomenea nicăieri nimic de interzicerea studenților de a avea o slujbă și nici ce fel de slujbă, nu era precizată. Așa că te rog. Termină-te!

- Dar..

- Nici un dar! Și cu asta am terminat! Încă un lucru totuși. Vreau să știi că mama ta este în siguranță cu mine. Nu am de gând să fac nimic ce ar putea să o deranjeze, și astfel îți cer acordul de a rămâne în continuare în casa ei și de a îmi permite să rămân aici până, eventual, voi găsi bani și îmi voi cumpăra o locuință. Dacă te deranjează, te rog spune-mi!

- Nu mă deranjează, este casa mamei și ea decide cine stă sau nu aici. Nu eu. Și nu cred că ar fi de acord să te dau afară, pentru că, așa cum a zis și ea, viața ei s-a schimbat mult de când ai venit tu. Awww, doamna Jenkins merita pupată de mii de ori pentru afirmația asta!

- O să țin minte asta și o să îi mulțumesc cu prima ocazie. Restul după amiezii trecu în liniște, Anthony plecă după câteva minute după ce ne certaserăm luând drept scuză faptul că are de terminat niște documente pentru școală. Ei ce spuneam?

Era ora opt când Caleb a vrut să plece. Dar cine a spus că eu vreau ca el să plece? L-am luat de mână și ne-am retras în spatele casei, pe micuța peluză a doamnei Jenkins. Nu era întuneric, dar soarele se pregătea de somn. L-am luat mâna într-a mea și cu fața în pământ mi-am cerut scuze pentru purtarea mea. Nu voiam să sune așa de... prietena isterică își face apariția conversația noastră, dar nici nu m-am putut abține, și, ca de obicei, m-a înțeles. Îmi plăcea Caleb. Nu îmi plăcea pentru că era perfect, îmi plăcea pentru că mă înțelegea. Eram fericită cu el, eram... eu cu el. Și asta nu mă speria cum ar fi făcut-o în trecut, ci, din contră, mă făcea să mă eliberez pentru prima dată. Am stat așa, privindu-ne unul pe celălalt până când Grann ne-a invitat la cină. Nici Grann, nu a fost încântată de ideea de a-l lăsa pe Caleb să plece, căci îi plăcea de el, iar asta se vede pe fața ei, așa că i-a făcut oferta să doarmă la noi în camera de oaspeți. Aproape că mi-a căzut furculița din mână când am auzit propunerea, dar nu de nervi sau surpriză, ci de fericire. Mă simțeam bine să știu că ea chiar îl agreea pe Caleb și nu avea nimic împotriva noastră. Eram puțin cam tăcută, pentru că realizasem, stupefiată, că numai eu vorbisem de o relație între mine și el... aproape că m-au apucat lacrimile numai la gândul că el nu simte nimic pentru mine, iar eu, copil prost ca de obicei, m-am lăsat trasă în capcana dragostei fără să gândesc de zece ori înainte. Poate eram doar un copil până la urmă, poate că nu eram așa de matură precum mă credeam și, o dată și o dată, tot o să cad rău de tot. Mă înspăimânta să știu că inima mea se topise, și eram vulnerabilă... dar am riscat.

Când în sfârșit ajunsesem în camera mea, am realizat că nu îi adresasem lui Caleb o vorbă aproape toată ziua. Mă simțeam – idioată? Am aprins leneșă laptopul după care am căutat ceva interesant pe câteva site-uri din România. Nimic interesant, se pare. Am răspuns la câteva mail-uri desperate de la Mihaela și câteva de la foști colegi. Îmi urau cu toții multă baftă la noua facultate și multe succese. Le-am

răspuns și lor, în câteva rânduri, explicându-le că nu am timp și de aceea răspund atât de greu. Cel mai mult am vorbit cu Mihaela. Îmi era dor de ea și de sfaturile ei, nereușite, în dragoste. Totul părea mai ușor atunci când tastam rapid și explicându-i tot ce se întâmplase. Era puțin ciudat că realizez că nu vorbeam tocmai cu o persoană de lângă mine, care probabil ar putea să îmi dea un sfat imediat, dar am acceptat realitatea. Ea fusese cea mai bună prietenă a mea și merita să știe tot ce se întâmplase și tot ea va rămâne cea mai bună prietenă a mea. Mi-a plăcut să îmi dau seama că nu totul este așa de frumos și nici că totul ți se cuvine. Nu mi se cuveneau multe, dar aveam de gând să lupt până când aveau de gând și ele, la rândul lor, să mi se cuvină. Până la urmă în viață nu mai despre asta este vorba. Trebuie să știi când să taci și să vorbești și când să fii pregătită pentru următorul pas. Nu toate se întâmplă așa cum ar trebui și nici toate nu sunt lucruri pe care le poți afla imediat, viața este o persoană foarte ciudată, este o ființă care fără să îți dai seama se joacă cu tine și cu destinul tău. Nu vei știi niciodată ce îți rezervă viața, dar vei știi totdeauna un lucru, viața te ceartă cu un scop, iar acela este ca tu să fii pregătit data viitoare. Un ciocănit scurt, mă trezise din reveria mea. Am răspuns puțin încurcată, de parcă tocmai plânsesem ore în șir și nu voiam ca cineva să afle.

- Hei, scuze dacă deranjez...

- Nu, e OK! Intră.

Era Caleb. Probabil voia să îmi distrugă și ultima speranță prin care îmi dovedea că el nu mă iubește deloc!

- Umm, uite voiam să vorbim puțin. Despre noi.

- Da, știi! Spune-mi!

- Nu prea știi cu ce ar trebui să încep. Adică eu sunt profesor, iar tu, cel mai probabil, ai să fii eleva mea. Vreau doar să știu răspunsul la o întrebare.

- Sigur, te ascult.

- Te deranjează asta?
- Asta?
- Eu și cu tine, relația profesor – elevă.
- Nu, nu mă deranjează, deși ar fi puțin cam ciudat la școală, dar în rest îmi place. Și, Caleb, înțeleg dacă nu vrei să fii cu mine, datorită eventualelor complicații care o să apară, dar nu vreau ca asta să te împiedice în luarea unei decizii. Eu deja am luat deciziile pe care le consider bune.
- Iar acelea ar fi?
- Orice decizie ai lua tu, eu o voi respecta. Asta este una dintre ele. Restul sunt pentru mai târziu.

Vedeam în ochii lui că era puțin frustrat în legătură cu ceva, dar nu îmi dădeam seama ce ar trebui să fac. Așa că am așteptat. Voiam să știu răspunsul lui cât mai repede.

Se pare că răspunsul meu venise mai devreme decât mă așteptasem. Sărutul lui Caleb mă lăsa fără respirație cu fiecare minut cu care se prelungea. Era perfect, topindu-mă în același timp. Nu știam dacă puteam să mai gândesc mult având în vedere circumstanțele, dar cu toate acestea mintea mea era de acord să accept fericirea cu toată ființa mea.

- Jessie, ești sigură că odată ce am început acest joc nu mai poți scăpa?
- Joc? Numești asta joc? Ar trebui să mă supăr? Am întrebat eu cu un aer fals de superioritate.
- Glumeam, doar că, te iubesc, Jessie, mult. Și nu știu dacă am să pot să îți dau drumul vreodată.
- Dar nici nu ceream asta. M-am smiorcăit eu.

Restul nopții am petrecut-o în brațele lui, dormind și bucurându-mă de fericire. Era un sentiment profund să știi că cineva chiar ține la tine. Nu știam cât de adevărate erau vorbele lui, dar voiam să le cred cu toată

ființa mea. Voiam să le cred, tocmai pentru că erau vorbe care mă încălzeau și mă făceau să mă simt bine.

A doua zi de dimineață, aproape că am făcut infarct. Doamna Jenkins stătea în pragul camerei mele, nu știu de cât timp, cu gura căscată.

- Nu este ceea ce credeți, orice ar fi acel lucru, am bâjbâit eu.

- Nici măcar că voi doi sunteți împreună? S-a pisicit ea. Era fenomenală femeia aceasta.

- Ba da, asta puteți să credeți, am răspuns eu roșind.

- Știam eu! Vă stă bine împreună. A început să chicotească și a plecat la bucătărie cred.

Somnorosul meu nou prieten tocmai se trezea. Se vedea că nu este genul de persoană matinală, așa că am început să chicotesc.

- Ce e atât de amuzant? A întrebat el încă cu ochii închiși.

- Nimic. Am răspuns eu și l-am sărutat de dimineață.

- Dacă așa au de gând să fie toate diminețile de acum încolo, le accept cu cea mai mare plăcere, a murmurat el pe sub sărutul meu.

- Nu te-a învățat nimeni că nu e frumos să vorbești în timp ce săruți pe cineva?

Eram atât de fericire, încât eram sigură că orice tentativă de a mă mișca ar fi rezultat cu mine rupându-mă în mii de bucățele, căci crăpam de fericire. Eram, probabil, cea mai fericită ființă din lume și îmi plăcea sentimentul!

Capitolul 32 – Never Say Never

Dimineța a decurs mai mult decât normal. Am mâncat micul dejun la Grann, după care am plecat să ne plimbăm. Nu ne păsa de nimic din jurul nostru, eram doar noi doi și atât.

Am mers cu mașina mea, pe care am parcat-o lângă un tei, cred că era, în apropierea parcului. Se anunța o zi senină, nici măcar un singur norișor pe cer.

În parc am mâncat înghețată și ne-am jucat cu un cățel uriaș, îl chema Blitz. Blair era numele stăpânei. Era foarte simpatică. A vorbit cu noi și chiar ne-a invitat la picnicul pe care îl organiza împreună cu Blitz. Erau foarte fericiți, puteai să citești asta pe fețele lor. Blair îl iubea pe Blitz, la fel simțea și Blitz față de Blair.

Blitz era un rottweiler, impresionant de mare. Era atât de fioros, dacă nu îl cunoșteai.

Caleb mi-a promis că ne vom lua și noi unul.

El deja visa la viitor. Oare cum m-aș vedea peste cinci, șase ani? La fel de zăpăcită ca și acum? Poate mai slabă? Nu știam să răspund la această întrebare, pentru că pur și simplu nu puteam să mă văd în viitor, prezentul era mult mai important. Restul zile a fost la fel de frumos. Am făcut schimb de numere de telefon și adrese de mail cu Blair și i-am promis că vom mai ieși împreună. Era o fată de treabă, mereu cu zâmbetul pe buze și fără nici un stres legat de ziua de mâine. Îmi plăcea asta.

Când am ajuns acasă la doamna Jenkins, am observat că ceasul era deja șase după amiaza. Nici nu îmi dădeam seama cât de repede trecea timpul... mai aveam alte douăzeci și opt de ore în care să fiu liberă, pentru că nu mai era mult și aveam să încep un serviciu.

Cina a fost delicioasă, am mai spus cumva că Granny este o bucătăreasă excelentă? Nu? Păi ar cam fi timpul. În jur de ora nouă i-am sunat și pe ai mei. Ei tocmai terminaseră de mâncat prânzul, iar acum se pregăteau pentru o „siestă” în adevăratul sens al cuvântului. Tata făcea bine, era mereu cu gândul la mine după cum îmi spunea mama. La fermă totul era OK. În sfârșit observase și mama ceva în atitudinea mea.

- Jessie, cine e băiatul? M-a întrebat ea.
- Poftim? Care băiat? Am întrebat eu, evident tulburată de rapiditatea cu care își dăduse seama de „fericirea mea subită”.
- E clar că e vorba de un băiat! Oi fi eu „înapoiată”, dar te cunosc foarte bine. Murmura aceasta în continuare.
- Da... bine, e vorba de un băiat. Îl cheamă Caleb. Nu pot să îți foarte multe. Abia ieri am decis să fim împreună.
- Ești sigură că e o alegere potrivită?
- Da, sunt sigură de asta. Mama, mă strigă doamna Jenkins, mai vorbim OK? Te mai sun și mâine.
- OK, scumpo! Aștept să mă suni! Vorbim!

Uram să o mint, îl cunoșteam pe Caleb de suficient timp, doar că, ei bine, niciodată nu ne gândisem la mai mult... cel puțin eu nu.

Niciodată să nu spui niciodată, dar oare de câte ori nu ai tânjit să spui că nu vei mai fi capabil să mai faci ceva încă o dată? De multe ori..

Seara nu am făcut altceva decât să stau în brațele lui Caleb și să urmărim împreună cu Granny un serial TV. Nu știu cum se numea, căci nici măcar o secundă nu am fost atentă la acțiune, capul meu fiind poziționat pe pieptul lui Caleb, raza vizuală fiind limitată. Nu puteam să văd decât sfârcul lui și atât, iar asta mă excita ca dracu’. M-am prefăcut adormită, dar au observat abia după douăzeci de minute lungi și infernale în care nu m-am mișcat. Jucam teatru destul de bine. Caleb și-a cerut scuze și m-a cărat până la mine în cameră. Tocmai voia să plece și să mă lase acolo când l-am apucat de mână.

- Unde crezi că pleci? Am murmurat eu.
- Jessie, credeam că dormi. Mi-a șoptit el.
- Credeai, dar nu dormeam. Voiam doar să petrecem puțin timp doar noi doi. Am început să eu...
- Aha, am înțeles. Păi atunci, vino încoace diavoliță mică. M-a provocat el.

Am mers încet spre el, sau mai bine zis, m-am târât spre el prin patul imens de la mine din cameră, pierzându-mi din haine pe parcurs ce ajungeam mai aproape.

Dimineața a fost șocant de dulce. Mă simțeam atât de bine în brațele acelea puternice. Am ridicat leneșă telefonul meu și am privit nedumerită ceasul.

- Patru și jumătate??? Caleb, trezește-te! Am dormit toată ziua!
- 'Neața, mi-a șoptit el!
- Caleb, e ora cinei, nu a micului dejun! Trezește-te! să mergem să mâncăm ceva. Eu la ora șase trebuie să fiu la serviciu!
- Da să trăiți! Alte ordine de raportat înainte să merg la duș? A chicotit el.
- Da, tu ești ultimul la duș! Treci și fă ceva de mâncare! Am început eu să râd și am zbughit-o spre baie. Numai că nu am avut timp să ajung la baie pentru că, drăcușorul de Caleb m-a prins de la spate și m-a ridicat pe umerii lui!
- Scapă dacă poți!!! Îndruga el cu zâmbetul până la urechi!
- Nu cred că pot! râdeam eu, decât dacă...
- Decât dacă ce? râdea și el.
- Decât dacă fac asta. M-am lăsat pe spate și am început să îl gâdil.
- Nuuuu, orice numai asta nu.

Nici nu putea să îmi vorbească coerent. Era pur și simplu pe jos de râs. Aproape că a căzut cu mine, dar până la urmă tot eu am ajuns prima la

baie. Mi-am făcut un duș rapid după care am coborât scările. Mirosea bine...mirosea a....

- Caleb! Nu îmi spune că ai făcut CLĂTITE!!!!

- Ba daaaaaa! De ce? Nu vrei să te îngrași? Mă provoca el!

Trădătorul!

- Trădătorule! Am să ți-o plătesc! Am început eu, dar nu am terminat căci la masă mă așteptau pe o farfurie cinci clătite cu sos de ciocolată și unt de arahide. Am început să salivez. Bine, cred că te iert de data asta, dar este ultima dată.

- Știam, scumpo! Acum mănâncă! Este cinci deja, doar nu vrei să întârzii în prima ta zi, nu? M-a provocat el din nou!

- Meriți bătut! Știai?

- Da, îmi tot spui asta, dar niciodată nu mă bați, aș vrea să văd cum e.

- Eu nu! Spital scrie pe tineeeeeeee. Am început să râd.

- Ce este atât de amuzant? Ne-a întrebat doamna Jenkins, ivindu-se după ușă. Hmmm, clătite! Caleb, nu te muți cu noi? Îmi place tare mult ce gătești!

- Adică? Eu nu gătesc bine? M-am pisicit eu.

- Nu mi-ai gătit niciodată, sunt tare curioasă să văd cum este mâncarea românească.

- Mâine, după ce ies de la serviciu, promit că voi găti!

- Bine, mi-a zâmbit Grann clipind des în semn că abia așteaptă.

- OK! Acum la o parte din calea, trebuie să mă pregătesc pentru serviciu, altfel risc să întârzii!

Am urcat scările cât de repede am putut. Dar le-am coborât la fel de repede pe cât le-am urcat. Caleb și Grann râdeau împreună de idioata de mine, care plecase fără să mănânce clătite. În mai puțin de cinci minute eram deja îmbrăcată, machiată, mâncată și spălată.

- Caleb, mă duci tu? Sau merg singură? Am strigat eu din hol spre bucătărie.

- De parcă te-aș lăsa să pleci singură. Mi-a răspuns ieșind din garaj. Doamna Jenkins m-a lăsat să îi împrumut noua achiziție! Nu o să îți vină să crezi! E un Porsche Carrera. Aporpo, săptămâna viitoare trebuie să îmi sosească un Bugatti Veyron, abia aștept să îl încerc. Mă adună cineva după jos vă rog frumos? Cred că am leșinat! A zis cumva Bugatti? Bugatti Veyron? Locul doi în top zece „Cele mai rapide mașini din lume”, costă peste un milion de euro! UN MILION DE EURO!

- Caleb, spune-mi că ai glumit... am început eu aproape simțind cum toată roșeața din obraji mei se topește pe jos. Cred că eram mai albă decât o coală de hârtie.

- Nu, chiar deloc! O să fie incredibil! Îți dai seama? Patru sute..

- Patru sute șapte kilometrii la oră, într-un timp înnebunitor de mic.

- De unde..? Ah, da...micuța mea Jessie se pricepe extrem de bine la mașini! Haide, mergem? Nu vreau să întârzii.

Am urcat în Porsche-ul Carrera pe care ni-l împrumutase doamna Jenkins. Abia sosise la aeroport, și doar ce îl aduseseră. Mă întrebam doar unde va mai avea loc? Poate lângă BMW-ul meu X5 și Audi-ul Q7. sau poate lângă Audi și Porsche-ul Cayenne. Nu mai conta. Tapițeria era superbă. Un negru perfect ce se asorta cu caroseria cu reflexii aurii. Trei sute treizeci la oră nu era o viteză așa de ici de acolo, dar totuși..un Bugatti. Eram șocată.

Când am ajuns în fața clubului „Reina del Diablo” paznicul aproape că ne-a făcut să îi plătim intrare, dar până la urmă am scos din poșeta pe care o purtam pe umăr, ecusonul care mă identifica ca fiind angajată, lăsându-ne într-un final să intrăm.

- Domnule Garcia! Mi-a fost dor de dumneavoastră.

- Și mie tânără Jessie. Vino, să îți prezint ce ai de făcut în seara aceasta.

Pe Caleb îl expediasem la bar, cât timp aflam eu rosturile la bar și prin împrejurimi!

În seara aceea nu trebuia să fac multe lucruri căci trebuia să mă familiarizez cu locul. Totul a decurs OK. I-am făcut cinste iubitelui meu cu o Cola, dar după m-am răzgândit... puteam eu să șofez până acasă nu aveam voie să beau în timpul programului. De abia în prima mea tură am observat că Regina avea și un fel de separeu, unde se lăfăiau capetele New Yorkului. Totul a decurs fără incidente, oamenii au fost simpatici și am făcut și ciubuc, ceva la care cu siguranță nu mă gândeam. Uniforma era... uhhhh... și eu m-aș lua la o tură. Am început să râd de propriile mele gânduri. Nu era foarte sofisticată, dar cu bun gust și elegantă. Consta într-un top negru și o fustă destul de scurtă dreaptă, sandale cu toc cui (m-au omorât la picioare, dar au fost totuși și comode) și ecusonul prins în dreapta topului. Părul l-am lăsat prins în coadă, iar în luminile clubului reflexiile mele albastre se transformau în toate culorile numai în albastru nu. Am stat toată noaptea cu zâmbetul pe buze și fiind șocată de cât de mulți clienți erau.

Am terminat tura undeva în jur de ora șapte dimineața. Tura mea, propriu-zisă se terminase de mult, dar am mai stat ca să îl ajut pe Garcia cu restul clienților și să fac puțină curățenie la bar! Nu vă puteți imagina cât de multe pahare a trebuit să adun și câte sticle de goale să le duc în depozitul din spate.

- Caleb! Am uitat complet de Caleb! M-am plesnit zăpăcită peste frunte. Eram în vestiarul în care trebuiau să se schimbe angajatele, respectiv doar eu.

- Eu nu! Mi-a răspuns el.

- Und..?

Caleb stătea întins pe una din băncuțele de acolo, ațipit și fără vlagă în el. Probabil obosise și se retrăsese aici. De abia atunci am constatat că eu nu stătusem jos nici măcar un pic. Dar, culmea, nu mă simțeam foarte obosită. Antrenamentele de acasă. Am gândit sarcastică.

L-am trezit și l-am cărat cu chiu cu vai până la mașină. Coincidență sau nu, și mașina asta avea GPS. OK, Grann era putred de bogată! L-am

întrebat pe Caleb unde stătea, dar bineînțeles că nu a reușit să îmi răspundă căci era al dracului de necoerent. După somn, băieții ăștia! Am tastat repede, adresa unde stătea și am condus încet până la el acasă. știți cât vă ia dintr-un capăt al New Yorkului până în celălalt? Nici mai mult nici mai puțin de o oră și patruzeci de minute. Am parcat mașină, după care l-am târât pe viitorul meu prof până la ușă. A reușit să se mai dezmeticească și să îmi dea cheile de la casă. Am descuiat și am rămas perplexă de imensitatea vilei în care locuia. O doamnă în vârstă de vreo cincizeci și ceva de ani s-a ivit de nicăieri!

- Doamne! Ce a pățit? Sper că nu e beat! A început ea să murmure cu un accent clar de spaniolă încercând să nu îl trezească. Nu știam cine era, dar uniforma de „femeie care îmi face curat și de mâncare în casă” aproape că zbiera.

- Aaa, bună dimineața. Eu sunt, prietena lui. Nu e beat! A stat cu mine la serviciu până am terminat și de aceea am întârziat atât. Puteți să mă ajutați să îl duc în camera sa? Am întrebat eu timidă, micșorându-mă sub privirea de gheață din ochii ei. Dar gheața s-a topit brusc!

- Î-mi pare rău.. nu știam că domnișorul are prietenă.

- Nu este nimic. Camera? Nu cred că îl mai pot ține mult.

Îngerul din brațele mele nu numai că se descheia la cămașă în somn, dar se și ținea de mine de parcă ar fi cântărit o tonă.

- Desigur! Pe aici!

Până și pe menajeră reușise să o șocheze prin felul în care acționa. Am chicotit.

Totul a fost bine și frumos când am auzit că în sfârșit aveam să îl las într-o cameră, dar scările care stăteau imposibil de lungi în fața mea, m-au descurajat puțin. Cum aveam să urc alea? Cu chiu cu vai am reușit să ajungem până în camera domnișorului. Îmi aminteam vag camera. Aici mă trezisem după incidentul minune. Am tăcut. L-am așezat împreună cu Luisa pe pat după care am coborât. Mi-am luat la

revedere de la doamna care era atât de cumsecade, mulțumindu-i să m-a ascultat și că a avut grijă de Caleb. Era foarte de treabă dacă stătea să o cunoști. M-a invitat la un ceai, dar am refuzat. Trebuia să ajung acasă la Grann și să dorm deși somnul meu pierise sub greutatea somnului lui Caleb.

- O zi bună, domnișoară! M-a petrecut ea. Fața i-a picat mai mult ca sigur când a văzut în ce mașină m-am urcat.

GPS-ul nu numai că m-a scos din belele, căci nu știam în ce parte să o iau pentru a ajunge acasă, dar m-a și distrat cu muzică veche. Altceva în pachetul de producție nu au mai avut?

Am parcat într-un final mașina pe alee și am coborât. M-am schimbat și am coborât. Era de abia zece dimineața. M-am apucat să fac sarmale și chiftele. Știți cât de greu este să găsești carne tocată? Bine că doamna Jenkins avea prin frigider altfel aș mai fi făcut un drum.

Chiftelele nu mi-au luat mai mult de treizeci de minute, cu sarmalele am avut de furcă, căci nu prea făcusem sarmale acasă, mă enervau.

Pe la zece și patruzeci a coborât și Grann mai mult adormită, mișcându-se după miros.

- Ce miroase așa de bine?

Capitolul 33 – Life's not Fair!

you...”

Whenever you want to open your soul to me I am here and waiting. Always and whenever you need me. You don't even have to call, my soul will find

Micul dejun pe care îl pregătisem cu atât de multă dăruire pentru Grann s-a dovedit mai mult decât o simplă masă. Am transformat totul într-un prânz în familie. Anthony a invitat-o pe Carrie la masă, sau cum dracu' o chema pe idioata aia, iar doamna Jenkins a insistat să îl invităm și pe domnul Garcia. Am făcut cum mi-a cerut și a avut dreptate, totul a fost atât de frumos, mai puțin părțile în care Carlicita scotea câte ceva pe gură, atunci sesiza-i cum Anthony o bătea dezaprobat pe picior pe sub masă pentru ce scotea pe gură, dar am renunțat să o mai analizez, ci am râs enorm, foarte mult, extrem de mult, prea mult.

Când au plecat invitații, am realizat că nu luasem de ceva vreme suficient somn așa că m-am îndreptat spre camera mea. De abia atunci mi-am dat seama că cineva dispăruse cu totul de vreo o oră și ceva. Caleb! Nu știam unde era, habar nu aveam de unde ar trebui să îl scot. M-am supărat puțin crezând că a plecat fără să îmi spună și mie. Când am deschis ușa dormitorului meu supărarea s-a evaporat ca un parfum de proastă calitate, ce nu persistă. Petale de trandafir erau peste tot prin cameră. Patul, covorul, laptop-ul meu se transformaseră într-o saltea roșie, frumos mirositoare. Era imposibil să nu sesizezi mirosul puternic de trandafir.

Atunci l-am zărit. Stătea asemenea unui zeu grecesc cu spatele la ușă și cu fața spre fereastră. Purta decât un prosop în jurul taliei lui, apă

încă mai picurându-i din părul proaspăt spălat. Lumina lumii se răsfăța pe fața lui, pe corpul lui, delectându-se cu frumusețea lui.

- Jessie! Te-ai întors! Vino! Te așteptam! Cuvintele lui trimiteau șocuri electrice în tot corpul meu. Simțeam cum fiecare firicel de păr se ridică pentru a-i da ascultare. Parcă și vocea lui, mimica feței, gesturile păreau desprinse dintr-un vis în care eu îmi întâlneam în sfârșit alesul și puteam să trăiesc fericită.

- Dacă aș putea să mă mișc... am încercat eu să îngân.
S-a ridicat tandru de pe pat și s-a apropiat de statuia de mine.
Rămăsesem încremenită în pragul ușii, inaptă de a mă mai mișca un singur centimetru. I-am simțit mâinile reci coborându-i pe spatele meu, strecurându-se pe sub bluză și trăgându-mă mai aproape. Întreaga mea ființă se topea acum în brațele lui. M-a condus agale până la duș, unde mi-a șoptit într-o franceză impecabilă: „Je t’aime!”. Când am rămas în sfârșit singură în baie încă îi mai simțeam respirația rece pe urechea mea înfierbântată. Am început să respir sacadat în încercarea idioată de a mă calma. Am dat hainele jos de pe mine și m-am aruncat în cada imensă. Căldura apei îmi relaxa toți mușchii, făcându-mă să simt cum somnul se instalează în corpul meu obosit. Dar m-am luptat cu dorința de a dormi. Am încercat, chiar am încercat. M-am trezit buimacă, când am simțit o mână mângâindu-mi spatele. Se părea că „Domnul Petale de Trandafir” se gândise că o baie împreună ajută. Se strecurase, nu știu cum, pe lângă mine și acum stătea în aceeași cadă cu mine. Cu mine GOALĂ! Cu el GOL! Am simțit cum respirația mi se accelerează din nou. Dar nu am avut timp să spun nimic căci gura lui s-a topit brusc peste gura mea. Îi simțeam limba peste tot peste mine, simțeam totul până în măduva spinării. Eram absolut conectată. Și trează!

Dimineața a fost magică. A fost magic! Am fost doar noi.

Școala a început de mai bine de o lună și jumătate. Pare plictisitor dacă stai să te gândești la cum îmi imaginam asta de acasă. Mi-am făcut câțiva prieteni. Anthony – directorul – a avut un șoc când în prima zi de “colegiu” a trebuit să mă cheme în biroul lui pentru că “cineva”, adică eu, “a parcat cea mai scumpă mașină în parcarele elevilor”. Nu era vina mea dacă am primit un Bugatti Veyron cadou, nu? Chiar nu era, nu? Nu?!

Emily, Ruby și Chloe erau colegele mele la cursuri. Deveniserăm destul de apropiate în ultimele săptămâni. Îmi plăceau, erau drăguțe și mereu puse pe șotii. Niciodată nu știai de unde să începi să le povestești căci ajungeai mereu la aceeași întrebare: Mai e mult până la deznodământ? Erau pline de viață și pline de bani, dar asta nu le împiedica să mă includă și pe mine, româncă rătăcită, în “clubul lor select”.

Aveam prima oră cu “domnul profesor Caleb O’Conner” în dimineața aceasta și nu mă simțeam tocmai bine. Aveam niște dureri îngrozitoare și îmi venea să vomit.

Am scotocit prin cameră după un calendar, dar până la urmă m-am lăsat păgubașă și am aprins laptop-ul unde am tastat rapid data ultimei menstruații. Am rămas șocată! Așa ceva nu mi se putea întâmpla mie! De ce eu? De ce, nu? Am început să plâng cu lacrimi imense. Am scos mașina din garaj, l-am sunat pe Caleb și l-am anunțat că nu pot veni la oră azi, și am condus rapid până la farmacia de la capătul străzii.

Am făcut testul în toaleta lor. Era pozitiv. Avusesem dreptate. Am zâmbit. Nu știam de ce zâmbesc, știam doar că meritam asta. Fusesem prea fericită până la urmă. Cuvântul “Avort” mi-a răsărit în minte. Nu aveam de gând să devin un ucigaș fără milă, aveam să păstrez copilul. Știam al cui este, eram sigură, așa că am făcut cel mai neghiob lucru din viața mea. Am sunat la aeroport.

Cel mai apropiat avion la care mai puteam găsi încă bilet era în jur de ora două după amiaza. Am accelerat mașina până acasă și am profitat de singurătate. Buni îmi lăsase un mesaj prin care mă înștiința că ieșise la o cafea cu domnul Garcia, de dragul vremurilor bune, și că nu avea să se întoarcă decât pe la patru. Știa că eu termin orele la trei și că ajung în jur de trei și treizeci de minute. Am scris și eu un mesaj pe spatele celui lăsat de ea.

“ Îmi pare rău... A trebuit să fac asta! Nu am văzut altă soluție!

Am plecat în România. Vă voi suna când ajung.

Jessie C.”

Chiar nu aveam de ales! Doar nu aveam de gând să distrug o viață din cauza prostiei noastre. Caleb avea tot viitorul înaintea, nu putea să și-l zdrobească pentru mine, iar eu nu aveam de gând să permit asta. Așa că am fugit! Am alergat undeva departe de el pentru a nu mă răni pe mine, pentru a proteja copilul din mine. Pentru a ne proteja pe toți. Am împachetat lucrurile și în două ore eram gata. Am condus până la aeroport, unde am plătit un loc de parcare până când o anume doamnă Jenkins Joan avea să ridice mașina. Mi-am luat la revedere de la BMW-ul primit cadou de la Grann. În timpul drumului nu am făcut altceva decât să plâng, să plâng și iară să plâng. Îmi lăsam practic toată viața în urmă, slujba, școala și pe Caleb.

Când am aterizat pe aeroportul din România, primul lucru pe care l-am făcut a fost să o sun pe mama.

- Alo, mama?
- Jessie, ești chiar tu?
- Da mama, eu sunt. În două ore o să fiu acasă.
- Ce surpriză, de ce nu ne-ai spus că vii?
- Vorbim când ajung acasă. Te iubesc mama.
- D-da... bine.

Nu îmi plăcea că îi făceam asta mamei. Drumul de la aeroport până acasă a fost lung, costisitor și obositor. Când am ajuns în sfârșit în fața

fermei m-am simțit mult mai bine. M-am simțit acasă. Mi-am coborât bagajele din taxi. Mama era deja prin curte. Când m-a văzut a venit spre mine plângând. Vara trecuta eram fetița ei, iar acum eram o femeie în toată firea. Cum o să îi spun că sunt însărcinată? Am plâns și eu! Lacrimile pur și simplu nu voiau să se oprească. Eram devastată. Mama a pus masa pentru mine și tata. Ei nu îi era foame, era prea fericită să mă vadă ca să mai mănânce ceva. Am vorbit despre facultate, despre Ruby, Chloe și Emily. Despre Anthony, doamna Jenkins și... Caleb. Ie-am povestit despre el și au părut încântați. Pentru prima dată am văzut-o pe mama mea fericită că am un iubit. Asta m-a făcut să mă simt mai bine. Eram ruptă de oboseală. Când m-am ridicat de pe fotoliul din fața șemineului din sufragerie, m-a cuprins brusc amețeala. Mama m-a apucat de mâna dreaptă, iar tata de cea stângă. Atunci am decis că era momentul să le spun "veștile bune".

- Mamă, tată, cred că cel mai bine e să vă așezați!
- Jessie, ce s-a întâmplat? M-a întrebat tata pe un ton blând și mult prea afectuos pentru ce urma să le fac.
- Vreau să trec direct la subiect așa că o să evit discuțiile lungi. Sunt însărcinată!

Palmele pe care le-am primit de la mama m-au durut atât de mult. De parcă mama tocmai mă dezbrăcase și putea să îmi pălmuiască sufletul atât cât putea de tare. Mă simțeam goală în fața lor, mă simțeam ca un nimeni. Dar am înfruntat. Am înghițit lacrimile pentru fapta pe care o purtam în pânțe. Mama nu m-ai dăduse în mine din clasa a patra de când dădusem fără să vreau cu nisip în ochi Mihaelei.

- Nu îmi vine să cred. De aceea ai plecat tu în America? Îmi striga mama printre lacrimile ei. Eu rămăsesem imobilă în locul în care fusesem așezată de ei cu atât de multă grijă cu doar zece minute mai devreme, când totul era roz și strălucitor.

- Nu fii așa dură cu ea. Tu cum ai fost? Nu vreau să deschid acele răni adânci pe care le porți, dar nici să nu îndrăznești să o alungi de acasă. Fata rămâne aici, și o să îi creștem copilul ca niște bunici responsabili ce vom fi. Să nu îți pară rău de ceea ce ai făcut.

Dumnezeu știe ce face..

Nu îmi venea să cred. Tata mă protejase în fața mamei. “Să nu îți pară rău de ceea ce ai făcut!”. Fraza tatei mi-a alergat, dansat și topăit în minte tot restul celor șapte luni și jumătate. Simțeam că ceva se va termina prost, știam asta undeva în gândurile mele, în mintea mea. Visele ciudate pe care le aveam nu mă ajutau deloc. Așa că m-am gândit să îți spun totul micuță Emma. Am ascuns acest jurnal undeva unde numai tu îl vei putea găsi. Undeva unde sunt sigură că vei “alerga” peste el într-o zi. Tot ce am făcut în viața mea, tot ce am gândit vreodată se află aici. Mi-a luat doar șapte luni, dar am reușit scumpă fiică a mea să îți las moștenire ceva mai mult decât niște bunici iubitori. Sper doar ca visele și instinctele mele să se înșele, să apuc ziua când te voi strânge în brațe.

Mama te iubește, scumpo! Mereu te voi iubi! Te voi veghea Emma, voi fi lângă tine chiar și dacă moartea mă va despărți de tine. Sper ca lacrimile care mi-au căzut pe acest jurnal, sper ca viața pe care am dus-o să te ajute. Ai grijă de tine micuță Emma! Pentru mama!

- Mamăăăăăăăăăăă, nasc.. Mi se rupe apaaaaa. Ahhhh, mă doare... doare...

- Gata Jessie, acum ajungem la spital...

Inconștiența a acaparat totul. Știam ce urma și știam că, undeva în adâncul sufletului meu, avusesem dreptate. Am simțit cum plec din lumea în care respirasem doar optsprezece ani și am simțit cum lacrimile îmi curg pe obraji. Dar o imagine mi-a dat forță. Eu sau ea?
Răspunsul a fost: ea.

“Moartea e liniștită, ușoară... viața este grea” și nedreaptă.

Jessie's Mother Point Of View

În sala de așteptare.

- Îmi pare rău să vă anunț, dar fiica dumneavoastră a decedat. A avut complicații la naștere, cu toate acestea a născut o fetiță sănătoasă de trei kilograme și șase sute de grame. Îmi pare rău. Doctorul ne-a anunțat de parcă era mult prea obosit pentru a mai arăta vreun pic de respect față de noi. Șocul l-am înțeles încet, pe parcurs..
- Nuuu, Jessieeeee!!!

- Nașterea a fost destul de grea. A durat în jur de șapte ore. A trebuit să îi facă cezariană pentru că tu ai fost un copilăș destul de greu. Murmuram absentă.
- Buni, cum era mama mea?
- Ești leita ea! Parca ați fi gemene, semănați ca două picături de apă!

În acești șaisprezece ani mi-a fost foarte greu cu Emma. A trebuit să fiu pentru ea și mamă și tată. Nu am putut să îi spun tot adevărul. Știa că tatăl ei este un American "împuțit", deși nu era așa. Jessie, Dumnezeu să o odihnească în pace, nu mi-a dat prea multe detalii. Mi-a lăsat un număr de telefon al lui și atât. Ce puteam face? Să îl sun și să îi cer pensie alimentară? Nu puteam, dacă o voia pe Emma doar pentru el? Nu as fi putut să i-o dau, era tot ce îmi mai rămăsese, tot ceea ce îmi lăsase răposata mea fiică. Ne sunau totuși din când în când, cei care o ținuseră acolo, dar nu el. Aveam un vecin care înțelegea engleza și pe el îl chemam să ne ajute cu tradusul. Când au aflat de moartea ei au vrut să vină în România, și chiar au venit. Nu am vorbit prea mult, deoarece i-am asigurat că nu a fost vina lor. Nu le-am spus nici de fetiță, nu am vrut să ducă vorba mai departe. Am ținut-o la spital în săptămâna aceea groaznică. Doamna Jenkins, dacă nu mă înșel, ne-a trimis restul lucrurilor. Ne-a trimis până și mașina. Nu aveam nevoie de

ea, dar a insistat pentru că atunci când o vedea își amintea de fiica noastră. Am înțeles-o, pentru că și ea i-a purtat o dragoste la fel e mare ca și mine. A fost dureros.

Acum îmi este și mai greu, pentru că Emma tocmai a primit o bursă la un liceu din New York. Îmi era frica să nu fie același... dar Dumnezeu m-a pedepsit pentru a mia oară. În toți acești ani, au extins. Au lăsat și colegiul, dar au făcut și un liceu.

- -E timpul Emma...
- -Știu buni. O să îmi fie dor de tine...
- Iar aveam acel gol în suflet. Așa mi se întâmplase și când plecase Jessie. Știam că mai devreme sau mai târziu o să se întoarcă acasă. Speram să se întâmple curând...
- -Emma, ia plicul acesta!
- -Ce se află în el? Ochii ei curioși analizând plicul.
- O să îl deschizi doar când ești în avion. Nu pot să îți spun.. Te iubesc. La revedere...

Îmi era greu. O vedeam cum pleacă spre avion. Îmi venea să îi zic orice minciună doar pentru a o face să nu plece. Îmi era frică să ca istoria să nu se repete.

Am pornit mașina și am plecat spre casă. Totul a fost ciudat pentru că deși simțeam alinarea venită din partea soțului meu, nu puteam să mai fiu ca înainte, o altă părticică din mine se rupea. Pe drum am rămas iar fără benzină. Era un lucru obișnuit.

Când am ajuns acasă am intrat în camera Emmei, care odinioară fusese camera lui Jessie. Am început să îi strâng hainele, sau ce mai rămăsese din ele, pentru a le baga în șifonier, un plâns fără zgomot m-a cuprins.

Emma's Point Of View

În sfârșit în avion! Zborul o să dureze ceva, dar la câte am în minte o să fie atât de scurt. Plicul pe care mi-l lăsase bunica încă îmi făcea cu mâna și striga după mine din geanta micuță pe care o aruncasem

peste umăr. Am deschis ezitând totul și atunci am observat scrisul elegant al bunicii. Îmi lăsase o scrisoare.

„Emma, nu am putut să îți spun nimic asta pentru că am vrut să fie o surpriză foarte mare pentru tine. În buzunarul din partea dreaptă a gentuței tale am strecurat două chei, una de la un apartament unde vei sta pe parcursul liceului și cealaltă de la o mașină. Am discutat cu bunicul și am căzut de comun acord că ar fi mai bine dacă ți-am lua o mașină și un apartament. Te-am ști mai în siguranță. Poate o să venim și noi acolo peste ceva ani. Cred că acum începi să realizezi multe, cum ar fi că permisul acela american pentru a conduce a fost dat cu un scop, deși sunt mai mult decât sigură că deja îți dădusei seama de asta. O să te aștepte cineva în aeroport pentru a-ți înmâna mașina. Cu dragoste,

Bunica și Bunicul”

O să am propria mea mașină, eu – Emma Carter – o să am propria mea mașinuță! Sper doar că nu e vreun Trabant, căci la cum o știu eu pe bunica nu m-ar mai mira nimic.

Restul drumului am ațipit, am visat și am vorbit cu persoana de lângă mine. Era din România, dar lucra în New York, o femeie de vreo treizeci de ani. Am făcut schimb de adrese de mail și de numere de telefon în speranța că vom putea să ne întâlnim, așa aveam să mai vorbim și noi de „casă”.

Când a aterizat avionul îmi simțeam deja pielea cum arde de nerăbdare să simtă soarele New Yorkului. În parcare era foarte debusolată, totul arăta, parcă, desprins din filmele alea cu buget uriaș. Un băiețuș de vreo cincisprezece ani stătea rezemat de un perete cu o hârtie în mână pe care stătea scris numele meu.

- Bună, eu sunt Emma.
- Vino cu mine să îți înmânez mașina. Ce a durat atât? Te aștept aici de o oră deja.

Și eu sunt încântată de cunoștință.

OK, sunt emoționată, foarte emoționată, extrem de... UN VOLVO C30??? HOLY SHIT! Tapițeria neagră și griul metalizat din exterior erau combinația perfectă! Și era AL MEU! AL MEUUU! În regulă, nu sunt nebună... cred.

Vocea băiatului m-a trezit din minunata mea contemplare a bijuteriei din fața mea.

I-am mulțumit și am urcat la volan. Am tastat pe GPS-ul super ingenios de la bord adresa unde aveam să locuiesc, adresă pe care o găsisem scrisă rapid pe o bucată de foaie de pe scaunul din dreapta. Complexul unde aveam să locuiesc era grozav! Se intra numai pe bază de permis, permis pe care îl găsisem în plic. Am trecut permisul pe sub lumina roșie de pe clădire, cauzând transformarea luminii în culoarea verde.

M-am speriat puțin când aparatul mi-a vorbit, șoptindu-mi un „Bine ați venit, domnișoară Carter!”, am aflat mai târziu că era Mike, portarul.

Aveam deja un mesaj de la bunica pe telefonul din sufragerie.

Apartamentul era grozav, perfect pentru mine, îmi plăcea tare mult.

Bunica îmi ura numai bine și să fiu fericită și i-am mulțumit pentru tot și blah, blah, blah. Am sunat și la liceu de unde mi-am luat orarul.

Începeam peste doar două zile. Am sunat-o și pe bunica și apoi am adormit.

Prima zi la școală totul a fost genial!

Școala era imensă. Te puteai pierde în ea, plină de copii care mai de care. Nu prea mi-a acordat nimeni multă atenție, doar era o școală cu peste o mie de elevi, ar fi fost chiar culmea ca cineva să fie interesat de „nou-venita” sau „una dintre miile de nou-venite”.

Secretariatul era decorat cu foarte mult bun gust, îmi plăcea mai ales poziționarea florilor și priveliștea.

- Bună ziua! Îl caut pe domnul director O’Conner!

- Da, tu trebuie să fi Emma Carter! Urmează-mă, domnul director te așteaptă.

Am urmat-o pe secretara aceea drăguță până în biroul directorului. Era tare drăguță, foarte frumoasă și respectuoasă.

- Bună ziua, numele meu este...

- Jessie?! Jessie Carter?

Bine, tipu' o știa pe mama. Nu știam nici eu prea multe chestii despre ea. Știu doar că a fost o persoană excepțională de care m-am îndrăgostit doar uitându-mă la poze. Era fascinant de frumoasă, mereu cu zâmbetul pe buze, cu creierul atent la orice mișcare a umanității, un specimen real al irealului. Știam de faptul că plecase la New York pentru facultate și că aici l-a cunoscut pe tatăl meu despre care nu știam nimic, nu știam cum arată, nu îl văzusem vreodată în viața mea. Nu mă căutase niciodată. Bunicii au fost cei care m-au crescut, pentru că mama a preferat să mă nască pe mine și să dispară din lumea care o fascina atât de mult, decât să renunțe la mine. Am găsit printre lucrurile mamei, din pod – cele aduse de o femeie în vârstă de la New York – un jurnal. Nu crezusem vreodată că mama ar ține un jurnal, era foarte bine ascuns, pesemne că bunica nu știa de el, l-am citit într-o singură noapte pe nerăsuflăte. Era gros, foarte gros, aproape cât un roman; acolo își însemnase ființa care îmi dăduse mie viață toate trăirile și emoțiile ei, simțite pe parcursul vieții sale scurte. Ceea ce stătea scris la repezeală sau pe îndelete m-a făcut să realizez că niciodată nu aș fi fost capabilă să îmi dau mama la schimb pentru o alta, am iubit-o deși nu am avut-o, a fost atât de dureros, atât de oribil de dureros să pierd singura ființă care a pus toată iubirea ei până la moarte. Nu puteam să îmi imaginez dragostea ei fără ca propria mea inimă să fie invidioasă de importanța sentimentelor, de gravitatea pe care o arătau acele cuvinte și acele rânduri dedicate mie, când eu eram, practic, o altă parte din ea. M-a iubit cum numai o mamă își poate iubi copilul, cum numai ea ar fi putut să o facă. Așa am aflat ce trebuie să fac pentru a fii pe plac bunicii, cum este să fii trădat, iubit și

în cele din urmă cum să fii pregătit pentru propria ta moarte. Pactul cu moartea este unul ușor, sufletul tău pentru salvarea unui alt suflet. Pe coperta jurnalului – pe care până și lacrimile mele s-au rostogolit pentru a putea fi împreună cu mama, pentru a putea să simt măcar o părticică din ea – stătea scris numele tatălui meu și numărul lui de telefon, precum și o dedicație pentru mine; nu l-am sunat niciodată pe tata... poate pentru că am crezut că frica îmi va acapara orice simț, chiar dacă mama mi-l descrisese ca pe un om bun și foarte inteligent, un om plin de tandrețe și visuri mărețe, un om în care te puteai baza, un om pe care merita să îl iubești. Un om al cărui nume îl citisem de atâtea mii de ori: Caleb O'Conner.

Întrebarea m-a bulversat puțin, probabil că mama fusese admisă la facultate aici...

- Îmi pare rău să vă dezamăgesc, dar mama mea, am inspirat profund căci încă mă durea să o spun, a decedat în urmă cu aproape șaptesprezece ani.

Îmi părea rău, într-un fel să fiu eu cea care îi spunea acest lucru, dar până la urmă nu trebuia să mai trăiască cu iluzia cum că ea mai este încă în viață.

- Eu sunt fiica ei, Emma Carter. Încântată de cunoștință, domnule director.

- Caleb O'Conner! NU, te rog, spune-mi doar că nu vorbești serios, nu se poate să mă fi părăsit pentru totdeauna, nu se poate să mă fi alungat din viața ei pentru eternitate!

Lacrimi mari se rostogoleau acum din cele două oceane negre, două oceane obosite și atât de îndurerate, pesemne că toată apa din ele secase. Numai că puțin îmi păsa de durerea lui când propriul meu șoc amenința să mă doboare, să mă arunce în hăul imposibilului devenit realitate. Totul se prăbușea o dată cu lacrimile care curgeau acum din ochii mei; tata?

- Nu, nu p-puteți...nu...vă rog, nuuuuuuu!

- Îmi pare rău, probabil că nici măcar nu știi cine sunt. Sunt Caleb O'Conner, fostul iubit al mamei tale, dacă pot spune asta, îmi pare atât de rău pentru pierderea suferită și pentru lacrimile mele, dar mama ta a fost raza de soare care a pătruns în viața mea fără să mă lase să o ating pentru că eram de mult orbit de perfecțiunea ei. Ah, scuzele mele, vorbesc fără ca măcar să îmi pese că probabil este un subiect foarte delicat pentru tine, ești bine? Să îți aduc un pahar de apă?

- Sunteți... tatăl... meu..

Atât a fost tot ce am reușit să spun. Eram deconectată de lume. M-am prăbușit la pământ, simțindu-mă dintr-o dată mult prea amețită pentru a mai gândi ceva. Inconștiența era mai bună decât adevărul care mă lovea neîncetat, dureros, fără milă.

Nu știam cât păstrasem masca de inconștiență, poate o oră, poate două, poate o săptămână, dar când am deschis ochii eram într-un pat mare, într-un dormitor extraordinar de mare. Nu era acasă, asta însemna deci că... totul era adevărat. Șocul mă lovea din nou, de data aceasta mai tare, mai greu, doar eram conștientă.

- Alo? Cineva?

- Da, sunt chiar aici.

Vocea care îmi răspunsese se ivise chiar de lângă mine. Dormise cu capul pe marginea patului, probabil nedorind să mă trezească.

- Domnule director, am răspuns eu socata.

- Nu, Caleb doar. Cred că sunt...tatăl tău?

- Da, îmi pare rău, dar nu știam. Atunci când mi-ați spus numele am știut. Geanta mea? Aș vrea să vă arăt ceva...

Jurnalul mamei era singurul răspuns.

- Da, este aici. Te-am adus la mine pentru că nu știam unde stai. Nu îți face griji nu o să îți fac nimic. Dar semeni atât e mult cu ea.

- Știu, am răspuns eu simțindu-mi ochii reacționând, dorind să lase alte râuri să iasă la iveală, dar am ripostat.

Am căutat în geantă și am scos jurnalul mamei. De când îl găsisem îl luam cu mine peste tot. Mai avea libere alte două sute de pagini, așa că am continuat eu să scriu în el. am căutat paginile scrise de mama de când sosise la New York și i le-am dat să le citească. Norocul meu că mama se gândise la toate; rândurile stăteau scrise cu ajutorul unei caligrafii excepționale, de unde eleganța aproape că te făcea să țiți de uimire, rânduri scrise într-o engleză perfectă, rânduri pe care bunica nu ar fi avut cum să le înțeleagă.

Am așteptat cuminte să termine de citit. Nu a durat mult, avea o rapiditate extraordinară, dar atunci când a făcut-o a răsuflat atât de greu, de parcă tot timpul acela își ținuse respirația, era dureros să afli după șaptesprezece ani că ființa pe care ai iubit-o cel mai mult s-a stins din viață și tu nu ai știut nimic.

- Jessie, de ce m-ai lăsat? Mi-a fost atât de dor de tine. Am crezut că m-ai părăsit. Șaptesprezece ani te-am așteptat să te întorci la mine, te-am așteptat să mă vizitezi măcar o dată. Doamna Jenkins și Anthony nu mi-au spus nimic, doar au tăcut, dar mereu am știut că ei știu ceva și mie nu vor să îmi spună. Știu că au venit în România, dar eu am aflat mult prea târziu, iar când s-au întors au tăcut din nou. Nu știam unde stai, nu știam unde ar fi trebuit să vin, adresele din formularele de la școală erau doar adrese, adrese pe care nu le-aș fi găsit niciodată, adrese pe care am încercat să le găsesc, dar a fost în zadar. Poate că dacă mi-aș fi călcat pe inimă și mi-aș fi asumat riscul de a primi chiar și o cerere de despărțire din partea ta, aș fi reușit să te caut, dar am fost un laș, Jessie, un laș. Mi-a fost teamă de răspunsurile tale, mi-a fost teamă de tine, mi-a fost teamă de mine. Te-am iubit atât de mult, atât de dureros de mult încât te-am așteptat șaptesprezece ani, dar, Jessie, îți jur pe copilul nostru că nu m-am îndoit niciodată de tine, te-am iubit prea mult. Îți mulțumesc pentru darul minunat pe care mi l-ai lăsat, Emma este la fel ca tine, o să o iubesc la fel de mult cum te-am iubit pe tine. Dumnezeu să aibă grijă de tine, iubirea vieții mele.

- Îmi pare atât de rău, tată...

Nu mai conta de barierele care îmi strigau că abia ne-am cunoscut, pur și simplu m-am aruncat în brațele lui și i-am mângâiat părul. Am plâns împreună până când am crezut că am vărsat toate lacrimile, am jelit-o pentru că amândoi am iubit-o la fel de mult. Ea a fost a noastră...

Viața este ciudată, mamă! Îmi este atât de dor de tine, dar cred că de acum voi avea doi îngeri păzitori, nu numai unul, nu numai pe tine, mamă. Te iubesc și așteaptă-ne, va veni vremea când vom fi cu toții împreună pentru totdeauna.

The Last Touch

Caleb's Point Of View After Jessie's Leaving

Nu știu cu ce ar trebui să încep pentru că nu știu cu ce ar trebui să termin. Mă simt epuizat într-un loc în care epuizarea nu își are locul. Nu numai că îmi simt trupul gol, îl simt părăsit, alungat dintr-o împărăție în care nu mă mai pot întoarce, și aceea ar fi lângă inima ta. Eram ceea ce mulți ar numi un simplu prieten, un simplu zâmbet pe fața unei fete, o simplă adiere a unui soare torid. Poate dacă aș putea să pretind că totul este în regulă nu aș mai fi aici acum, nu aș mai încerca acum să îmi explic imposibilul, pentru că, sincer, asta și fac. Explic un imposibil, unui posibil închis în el. Mă simt inexistent în fața existenței tale, nu pot să spun că nu judec asta cu o minte simplă și slabă de adolescent, nu pot să fac asta pentru că ar însemna să mă mint, să folosesc singura armă pe care o urăsc cel mai mult, să mă mint singur.

Nu aș putea să mă mint pentru că totul se învâрте în fața mea, ca o hologramă de care nu mai pot scăpa, care mă urmărește peste tot încercând să mă facă să înțeleg că nimic nu poate fi schimbat, că totul a fost, este și va fi la fel sau dacă nu, totul va fi nimic.

Privesc spre cer și realizez stupefiat că nu văd nimic, nu văd pentru că ai fost atât de egoistă încât mi-ai luat și puterea de a mai vedea altceva în afară de tine, m-ai blestemat să fiu orb până când tu îți vei găsi timp să îmi luminezi calea, dar până atunci ce fac? Sunt într-un întuneric rece, nemilos și foarte nepăsător. Nu pot decât să mă simt blocat în umbra ta, să visez că o dată și o dată va trebui să te dai la o parte din fața Soarelui meu, dar atunci realizez, din nou, că tu ești

aceea, că numai tu vei putea vreodată să îmi arăți din nou lumina sau să o ții ascunsă până la epuizare.

Ating buimac întrerupătorul pentru a face lumină, dar coșmarurile nu dispar doar de dragul de a o face, dispar numai dacă apari tu. Lipsa ta mă face să înnebunesc o dată cu venirea nopții pentru că atunci văd cu ochii mei orbi că un alt drum pavat cu acele oribile scene îmi va răsări în cale. Scene, scene pe care le visez tot timpul, scene tandre, scene dulci, dar care se sfârșesc rău, se sfârșesc cu tine rupându-mi inima în mii de bucățele și plecând fără regrete.

Îmi zdrobești ființa, îmi iei și ultima suflare, mă faci să îmi doresc să mor pentru tine, dar apoi revii la fel de senină ca la început și faci toată durerea să se transforme într-o pulbere cenușie, dar văd prea târziu că cenușa este de fapt inima mea care arde, care încă mai speră, care încă mai visează. Văd un gol între noi, văd un spațiu umplut cu atâta grijă de lacrimile ce s-au preschimbat acum în două râuri seci.

Obrajii încă îmi mai sunt îmbujorați, încă mai ard acolo unde ai pus ultima dată mâna, dar nu pot să fac nimic pentru a menține căldura lor căci până și aceasta dispare încetul cu încetul.

Mâinile îmi tremură după o ultima strângere de mână, după o ultimă plimbare pe spatele tău, după o ultimă întâlnire cu degetele tale.

Buzele mele se înroșesc, apoi devin vineții... e atât de frig! Atât de pustiu fără tine, atât de imposibil, atât de greu... atât de diferit.

Aștern ultimele rânduri pe o foaie, după care mă întorc spre patul care mi-a oferit, îmi mai oferă și îmi va mai oferi atât de multe gânduri cu tine. Noapte bună, îngerul meu!

O Străină - Cuprins

- Capitolul 01 - A new Start
- Capitolul 02 - Please Don't cry
- Capitolul 03 - Changes
- Capitolul 04 - Closed Eyes
- Capitolul 05 - Smile for me?
- Capitolul 06 - What Now?
- Capitolul 07 - Oh.My.God
- Capitolul 08 - My story? You mean my shit, right?
- Capitolul 09 - Are You Afraid?
- Capitolul 10 - Why Me?
- Capitolul 11 - Meeting Him
- Capitolul 12 - Let's just talk about it...
- Capitolul 13 - Don't play with me
- Capitolul 14 - Stop F*ckin' My Mind
- Capitolul 15 - Deep Inside, Are You Bleeding?
- Capitolul 16 - No One Hears You Anyway
- Capitolul 17 - Is Anybody Here To Save Me? Please?
- Capitolul 18 - Can You Treat Me Right?
- Capitolul 19 - Who The Heck Do You Think You Are?
- Capitolul 20 - Is This The End?
- Capitolul 21 - Me. You. Us.
- Capitolul 22 - All Over Again
- Capitolul 23 - I'm Gonna Fall, Right?
- Capitolul 24 - Breaking the Rules
- Capitolul 25 - Rehab
- Capitolul 26 - I Hate the Sin...
- Capitolul 27 - ...but I Love the Sinner
- Capitolul 28 - I will just say... Fuck
- Capitolul 29 - I'm going to Hell... definitely(Partea 1)
- Capitolul 30 - Untitled (Partea a II-a)
- Capitolul 31 - Your Blood Like Ice
- Capitolul 32 - Never Say Never
- Capitolul 33 - Life's not Fair!
- The Last Touch

Recenzii

About "O Straina"

Despre "O Straina" e simplu sa vorbesti; este povestea unei tinere pe nume Jessie Carter, care primeste o bursa la New York, pe care nu o poate refuza nici in ruptul capului si asta numai pentru ca acesta fusese visul ei de cand era mica. Nu numai ca descopera pe parcurs ca New York-ul nu este chiar atat de "interesant" si de "fermecator" precum il credea ea si asta poate din cauza peripetiilor prin care trece, se lasa vrajita de peisaj si ajunge sa inteleaga mai bine viata, atunci cand da ochii cu ea, viata lasandu-i decat o intrebare: "Tu sau ea?"

Jessie este luata sub aripa protectoare a unei batrane, despre care afla ca este mama directorului Facultatii la care se afla Jessie. Ea nu este tratata ca un oaspete, ci mai mult ca un membru al familiei. Dragostea dintre ea si director nu dureaza foarte mult, pentru ca intre ei doi intervine AJ – Alone Jerk, sau pe numele real Caleb O'Conner care se dovedeste a fii unul dintre barbatii care ar da orice doar sa fie cu ea.

Tot ce pot sa va spun este ca va recomand sa cititi aceasta carte cu incredere. Este plina de drama dar si in acelasi timp de actiune si de iubire.

Stanciu Diana

Another About "O Straina"

Draga mea Theo, incep prin a te felicita, pentru ca ai reusit sa termini aceasta carte minunata!

"O straina" m-a impresionat foarte mult, mi-a demonstrat ca in viata nu e totul roz. Cam de asta isi da seama si Jessie personajul principal, care sincer e foarte intrigant. Jessie este o fata rebela, o fata ce e dispusa sa faca orice la orice ora.

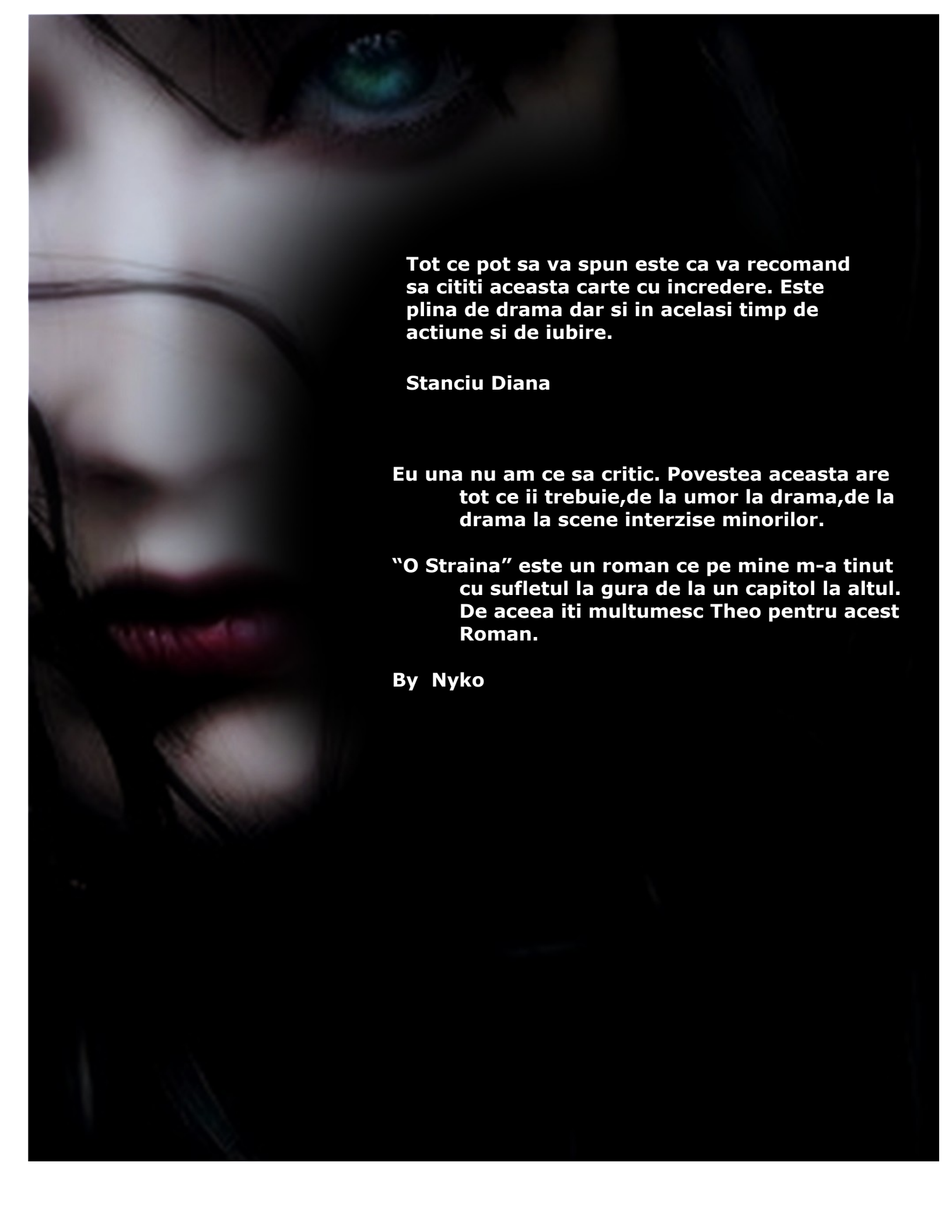
Caleb insa ii este total opus, este calm linistit si uneori amuzant. Povestea lor nu incepe dupa doua – trei capitole, iar asta face povestea sa fie si mai interesanta. Ea venita sa studieze la New York, el profesor la acelasi Colegiu, suna atipic nu? Adica Eleva indragostita de profesor si invers. Dar Theo se pare ca ne pregateste si surprize, Jessie are parte de cateva nopti incendiare cu nimeni altul decat directorul Colegiului si fiul doamnei Jenkins, doamna la care locuieste.

Ei bine, cine ar fii crezut asta? Eu nu. Insa tot ce va pot spune este ca merita citita, merita citita pana la ultimul cuvant, pentru ca autoarea s-a straduit sa ne ofere noua cele mai bune capitole, pentru ca ea s-a straduit sa ne multumeasca pe noi cititorii ce suntem adeseori prea critici.

Eu una nu am ce sa critic. Povestea aceasta are tot ce ii trebuie, de la umor la drama, de la drama la scene interzise minorilor.

"O Straina" este un roman ce pe mine m-a tinut cu sufletul la gura de la un capitol la altul. De aceea iti multumesc Theo pentru acest Roman.

By Nyko

Tot ce pot sa va spun este ca va recomand sa cititi aceasta carte cu incredere. Este plina de drama dar si in acelasi timp de actiune si de iubire.

Stanciu Diana

Eu una nu am ce sa critic. Povestea aceasta are tot ce ii trebuie,de la umor la drama,de la drama la scene interzise minorilor.

"O Straina" este un roman ce pe mine m-a tinut cu sufletul la gura de la un capitol la altul. De aceea iti multumesc Theo pentru acest Roman.

By Nyko